

ฉบับอ่านเข้าใจง่าย

Language: ภาษาไทย (Thai)

Provided by: Bible League International.

Copyright and Permission to Copy

Taken from the Thai Easy-to-Read Version © 2015 by Bible League International.

PDF generated on 2017-08-16 from source files dated 2017-08-16.

53e52ba5-5d94-5576-bd39-887847a6c62e

ISBN: 978-1-5313-1299-2

๒ ซามูเอล คำนำ

คำนำของหนังสือเล่มนี้ อ่านได้จาก
คำนำของหนังสือ ๑ ซามูเอล

ดาวิดรู้ข่าวการตายของซาอูล

๑ หลังจากที่เขาอูลตาย ดาวิดเพิ่งจะกลับ
๑ มาจากการโจมตีชาวอามาเลคและได้มา
พักอยู่ที่ศิกลากเป็นเวลาสองวัน ๒ ในวันที่
สาม ชายคนหนึ่งที่มาจากค่ายของซาอูลได้
มาถึงศิกลาก เสื้อผ้าของเขาฉีกขาดและมีฝุ่น
อยู่เต็มหัวไปหมด เมื่อเขามาหาดาวิด เขาก็
ก้มกราบดาวิดลงกับพื้นทำความเคารพดาวิด
๓ ดาวิดถามเขาว่า “เจ้ามาจากที่ไหนหรือ”
เขาตอบว่า “ข้าพเจ้านั้นมาจากค่ายของ
ชาวอิสราเอล”
๔ ดาวิดถามต่อว่า “เล่าให้เราฟัง ชิวว่าเกิด
อะไรขึ้น”

เขาตอบว่า “มีคนจำนวนมากหนีไปจาก
สนามรบ และหลายคนล้มตายลง ส่วนซาอูล
กับโยนาธานลูกชายของเขาก็ตายด้วย”
๕ ดาวิดจึงถามชายหนุ่มที่นำเรื่องนั้นมาเล่า
ให้ฟังว่า “เจ้ารู้ได้ยังไงว่าซาอูลกับโยนาธาน
ลูกชายของเขาตายแล้ว”

๖ ชายหนุ่มจึงตอบว่า “บังเอิญข้าพเจ้า
อยู่ที่ภูเขากิลโบอา และเห็นซาอูลกำลังใช้
หอกของเขายันตัวเขาไว้ มีธนูม้า ศีรษะ
และทวาร ม้ามากมายกำลังไล่ตามใกล้จะมาถึง
ตัวเขา ๗ เมื่อเขาหันมาเห็นข้าพเจ้า เขาเรียก
ข้าพเจ้าและข้าพเจ้าก็ถามว่า ‘ท่านจะให้
ข้าพเจ้าช่วยอะไรหรือ’ ๘ เขาถามข้าพเจ้าว่า
‘เจ้าเป็นใคร’ ข้าพเจ้าตอบว่า ‘ข้าพเจ้าเป็น
ชาวอามาเลค’ ๙ เขาจึงพูดกับข้าพเจ้าว่า ‘มา
ยืนค่อมเราและฆ่าเราซะ เราเจ็บ ปวดมาก

แทบขาดใจตายอยู่แล้ว แต่ก็ไม่ได้ตายสักที’
๑๐ ดังนั้นข้าพเจ้าจึงไปยืนค่อม เขาและได้ฆ่า
เขาเสีย เพราะข้าพเจ้ารู้ว่าล้มลงขนาดนั้น
เขาจะไม่รอดแน่ และข้าพเจ้าได้เอามงกุฎที่
เขาสวมอยู่บนหัวและกำไลที่แขนของเขา
มาที่นี่ให้ท่านเจ้านายของข้าพเจ้า”

๑๑ แล้วดาวิดและคนของเขาทั้งหมดที่อยู่
กับเขาก็ฉีกเสื้อผ้าของตนเอง ๑๒ พวกเขา
ร้องไห้ด้วยความเศร้า โศกและอดอาหารจน
กระทั่งถึงเย็นให้กับซาอูล และโยนาธาน
ลูกชายของซาอูล และให้กับกองทัพของพระ
ยาห์เวห์ รวมทั้งครอบครัวของชาวอิสราเอล
เพราะพวกเขาต่างก็ล้มตายลงด้วยดาบ

๑๓ ดาวิดถามชายหนุ่มที่นำเรื่องนั้นมาเล่าให้
เขาฟังว่า “เจ้ามาจากที่ไหน”

เขาตอบว่า “ข้าพเจ้าเป็นลูกของชาวต่าง
ชาติ เป็นชาวอามาเลค”

๑๔ ดาวิดถามเขาว่า “ทำไมเจ้าถึงไม่กลัว
ที่จะยกมือขึ้นทำลายผู้ที่พระยาห์เวห์ได้เจิม
ไว้”

๑๕ แล้วดาวิดก็เรียกคนของเขามาคนหนึ่ง
และบอกว่า “นำตัวมันไปตีให้ตาย” ดังนั้น
คนของเขาจึงนำตัวชายคนนั้นไปทุบตีจน
ตาย ๑๖ เพราะดาวิดพูดกับเขาว่า “ที่เจ้าต้อง
ตายนี่ก็เป็นความผิดของเจ้าเอง เพราะ
ปากของเจ้าได้ปรักปรำเจ้าตอนที่เจ้าพูดว่า
‘ข้าพเจ้าได้ฆ่าคนที่พระยาห์เวห์ได้เจิมไว้’”

บทเพลงไว้ทุกข์ให้ซาอูลและโยนาธาน

๑๗ ดาวิดแต่งเพลงไว้อาลัยให้กับซาอูล
และโยนาธานลูกชายของซาอูล ๑๘ ดาวิดส่ง
ให้สอนบทเพลงไว้อาลัยนี้ให้กับคนยูดาห์
(เพลงนี้มีชื่อว่า “คันทนู” ๑ และถูกเขียนไว้
ใน “หนังสือยาศาร์” ๒)

๑๙ “อิสราเอลเอ๋ย ศักดิ์ศรีของเจ้านอนตาย
ตามเนินเขาทั้งหลายของเจ้า
ผู้กล้าหาญเหล่านั้นได้ล้มตายลง

* ๑:๒ เสื้อผ้า ... ฝุ่นอยู่เต็มหัวไปหมด การฉีกเสื้อผ้าและการเอาฝุ่นใส่หัว เป็นการแสดงความ
ความโศกเศร้า

† ๑:๑๖ ที่เจ้าต้องตาย ... เจ้าเอง หรือแปลตรงๆได้ว่า “เลือดของเจ้าตกอยู่บนหัวของเจ้า
เอง”

‡ ๑:๑๘ เพลงนี้มีชื่อว่า “คันทนู” สำเนาฉบับฮีบรู จุดนี้เข้าใจยาก ส่วนสำเนากรีกโบราณไม่มี
มีจุดนี้

§ ๑:๑๘ หนังสือยาศาร์ เป็นหนังสือที่บันทึกเรื่องราวเกี่ยวกับสงครามทั้งหลายของอิสราเอล

อิซโบเซทได้เป็นกษัตริย์ของอิสราเอล

๘ ในขณะนั้น อับ เนอร์ ลูกชายของเนอรั แม่ทัพของซาอูล ได้พาอิซ โบ เซท ลูกชายของซาอูลไปที่เมืองมาหะนาอิม ๙ และเขาได้แต่งตั้งอิซ โบ เซทขึ้นเป็นกษัตริย์ปกครองเหนือกิเลอาด อาซซัวร์ ๑ ยิสราเอล เอเฟราอิม เบนยามินและเหนืออิสราเอล ๒ ทั้งหมด

๑๐ อิซ โบ เซทลูกชายของซาอูลมีอายุสี่สิบปี เมื่อเขาได้เป็นกษัตริย์ปกครองอิสราเอล และเขาได้ปกครองอยู่สองปี ส่วนครอบครัวของซาอูลหาที่ได้อาศัยตามดาวิดไป ๑๑ ดาวิดได้เป็นกษัตริย์ปกครองซาอูล ดาวิดในเมืองเฮ โบ รนเป็นเวลาเจ็ดปีหกเดือน

การสู้รบกันที่กิเบโอน

๑๒ อับ เนอร์ ลูกชายของเนอรั รวมทั้งคนของอิซโบเซทลูกชายซาอูล ได้ออกจากเมืองมาหะนาอิมและไปที่เมืองกิเบโอน ๑๓ โยอาบ ลูกชายนางเศรยาห์และคนของดาวิดได้ออกไปพบพวกเขาที่สระน้ำของเมืองกิเบโอน คนสองกลุ่มนี้ นั่งกันอยู่คนละฝั่งของสระน้ำ

๑๔ แล้วอับ เนอร์ ก็พูดกับโยอาบว่า “ให้คนหนุ่มๆ มาต่อสู้กันตัวต่อตัวให้พวกเราดู” แล้วโยอาบพูดว่า “ตกลง ให้พวกเขาต่อสู้กัน”

๑๕ ดังนั้นพวกเขาจึงยืนขึ้นและเดินออกมาตามที่ได้หนีไว้ เป็นคนจากเผ่าของเบนยามินสิบสองคนที่อยู่ฝ่ายอิซ โบ เซทลูกชายของซาอูล และเป็นคนของดาวิดสิบสองคน ๑๖ แล้วแต่ละคนต่างก็จับหัวของคู่ต่อสู้ของตนไว้และใช้ดาบแทงไปที่ศีรษะของแต่ละฝ่าย แล้วทั้งคู่ก็ล้มลงตายด้วยกัน ดังนั้นสถานที่นั้นในเมืองกิเบโอนจึงถูกเรียกว่า เฮลซัท ฮัสซุริม ๑

๑๗ การสู้รบกันในวันนั้นดู เดือดมาก อับ เนอร์ กับพวกคนของอิสราเอลต่างก็พ่ายแพ้

ต่อพวกของดาวิด ๑๘ ลูกชายสามคนของนางเศรยาห์ก็อยู่ที่นั่นด้วย คือโยอาบ อาบีชัยและอาสาเฮล ขณะนั้นอาสาเฮลวิ่งอย่างว่องไวเหมือนเนื้อทรายป่า ๑๙ เขาวิ่งไล่ตามอับ เนอร์ไปอย่างแน่วแน่ ตรงไปไม่หัน ขวามหันซ้าย ๒๐ อับ เนอร์ ก็กลับมามองข้าง หลังและถามออกมาว่า “อาสาเฮล นินเจ้าหรือ”

เขาตอบว่า “ใช่แล้ว”

๒๑ แล้วอับ เนอร์ ก็พูดกับเขาว่า “หันไปทางขวาหรือทางซ้ายสิ จีบเอาชายหนุ่มคนใดก็ได้ แล้วปลดอาวุธเขาไปเสีย” แต่อาสาเฮลยังไม่หยุดไล่ตามเขา

๒๒ อับ เนอร์ เตือนอาสา เฮลอีกว่า “หยุดไล่ตามเราได้แล้ว จะให้เราทำร้ายเจ้าหรืออย่างไร แล้วเราจะมองหน้าโยอาบพี่ชายของเจ้าได้ยังไง”

๒๓ แต่อาสา เฮลปฏิเสธไม่ยอมเลิกไล่ตาม ดังนั้นอับ เนอร์ จึงเอาดาบแทงเข้าที่ท้องของอาสา เฮล ด้ามหอกทะลุออกกลางหลัง เขาล้มลงที่นั่น ตายคาที่ และทุกคนก็หยุดเมื่อมาถึงที่อาสา เฮลล้มลงตาย ๒๔ แต่โยอาบและอาบีชัย ยังคงไล่ตามอับ เนอร์ต่อไป และดวงอาทิตย์กำลังจะตกดิน พวกเขามาถึงเนินเขาอัมมาห์ที่ใกล้กับกียัท ระหว่างทางที่จะไปที่กรังของเมืองกิเบโอน ๒๕ แล้วคนของเบนยามินก็เข้ามาพร้อมกับอับ เนอร์ พวกเขา รวมตัวกันเป็นกลุ่มเดียวและตั้งรับอยู่บนยอดเขานั้น

๒๖ อับ เนอร์ ร้องเรียกโยอาบว่า “จะต้องให้มีการฆ่าฟันกันตลอดไปหรือ ท่านไม่คิดหรือว่า มันจะต้องจบลงด้วยความเศร้า เมื่อไรท่านจะสั่งให้คนของท่านหยุดไล่ตามพี่ น้องของพวกเขาเสียที”

๒๗ โยอาบตอบว่า “พระเจ้ามีชีวิตอยู่แน่ขนาดไหน ก็ให้แน่ใจขนาดนั้นเลยเถิด ถ้าท่านไม่พูดขึ้นมา คนเหล่านี้ก็จะยังคงไล่

๒:๘ **อิซโบเซท** แปลว่า ชายแห่งความอดสู เข้าใจว่าคนที่คัดลอกพระคัมภีร์เปลี่ยนชื่อของคนนี้ เขาชื่อ อิซบาอูล ดูได้จาก ๑ พงศาวดาร ๘:๓๓ และ ๘:๓๙ อิซบาอูลแปลว่า แปลว่าชายของเจ้านาย แต่บาอูลยังเป็นชื่อของพระชาวต่างชาติด้วย และคนคัดลอกพระคัมภีร์ถือว่าเป็นเรื่องน่าอับอายที่จะเป็นชายของพระบาอูล

๒:๙ **อาซซัวร์** หรืออาเซอร์

๒:๑๐ **อิสราเอล** บางครั้งคำนี้หมายถึงทั้งประเทศ คือรวมทั้งยูดาห์และอิสราเอล แต่ในที่นี้หมายถึงเพียงกลุ่มของครอบครัวที่ไม่ได้รวมกับยูดาห์

๒:๑๑ **เฮลซัท ฮัสซุริม** หมายถึงทุ่งแห่งดาบหรือทุ่งแห่งความเป็นศัตรู

๒:๒๔ **โยอาบและอาบีชัย** พี่ชายของอาสาเฮล ผู้ที่ถูกอับ เนอร์ฆ่าตาย

ตามพี่ น้องของพวกเขาเองไปจนกระทั่งถึง
เช้าแน่นอน *” ๒๘ ดั่ง นั้นโย อาบจึงเป่าแตร
และคนทั้งหมดก็หยุด พวกเขาไม่ไล่ตาม
อิสราเอลอีก และไม่ต่อสู้อีกต่อไป

๒๙ ตลอดคืนนั้น อับ เนอร์และคนของเขา
เดินทางผ่านอา รา บาห์ พวกเขาข้ามแม่น้ำ
จอร์แดน และเดินทางผ่านหุบเขาบีท โรน
†และมาถึงเมืองมาหะนาอิม

๓๐ เมื่อโย อาบกลับมาจากการไล่ตามอับ
เนอร์ และเรียกชุมนุมคนของเขาทั้งหมด ถ้า
ไม่รวมอาสาเฮล คนของดาวิดหายไปสิบเก้า
คน ๓๑ แต่คนของดาวิดก็ได้ฆ่าชาวเบนยามิน
ซึ่งอยู่กับอับ เนอร์ไปถึงสาม ร้อยหก สิบคน
๓๒ พวกเขาได้เอาศพของอา สา เฮลมาและฝัง
เขาไว้ในหลุมฝัง ศพของพ่อเขาที่เมืองเบรเล
เฮม

แล้วโย อาบและคนของเขาก็เดิน ทาง
ตลอดทั้งคืนจนมาถึงเมืองเฮ โบ รนเมื่อเริ่ม
สว่าง

๓ สงครามระหว่างครอบครัวของซา
อูลและครอบครัวของดา วิดยืด เยื้ออยู่นาน
ดา วิดยิ่งเข้ม แข็งขึ้นเรื่อยๆในขณะที่
ครอบครัวของซาอูลกลับอ่อนแอลงเรื่อยๆ

ลูกชายดาวิดที่เกิดในเฮโบรน

(๑ พศด. ๓:๑-๔)

๒ มีลูกชายของดา วิดหลายคนที่เกิดใน
เมืองเฮโบรน

ลูกชายคนแรกคืออัม โนน เป็นลูกของนางอา
หิโนอัมชาวอิสราเอล

๓ ลูกชายคนที่สองชื่อเดลู ยาร์ †เป็นลูกของ
นางอาบี กายิล เมียหม้ายของนา บาลชาว
คารเมล

คนที่สามชื่ออับ ซา โลมเป็นลูกของนางมา อา
คาห์ลูกสาวของทัลมัย กษัตริย์กัทซูร์

๔ คนที่สี่ชื่ออาโดเนียห์ลูกนางฮักกิท
คนที่ห้าชื่อเซฟาที่ยาห์ลูกนางอาบีตล

๕ คนที่หกชื่ออิทเรอัม ลูกนางเอกลาห์ ลูกชาย
ทั้งหกคนนี้ของดาวิดเกิดในเมืองเฮโบรน

อับเนอร์ตัดสินใจเข้าร่วมกับดาวิด

๖ ในช่วงของสงครามระหว่างครอบครัวซา
อูลและครอบครัวดาวิด อับ เนอร์ทำตัวใหญ่
ขึ้นๆในครอบครัวซา อูล ๗ ซา อูลเคยมีเมีย
น้อยชื่อริสปาห์เป็นลูกสาวของอัยยาห์ อิซโบ
เซทได้พูดกับอับ เนอร์ว่า “ท่านไปนอนกับ
เมียน้อยของพ่อเราทำไม”

๘ อับ เนอร์โกรธมาก ที่อิซโบเซทพูดอย่าง
นั้น เขาตอบว่า “นี่เราเป็นหัวหน้าของฝ่ายยู
ดาห์หรือ ๙ ทุกวันนี้เราซื่อสัตย์กับครอบครัว
ของซา อูลพ่อท่านและกับครอบครัวและ
เพื่อนๆเขา เราไม่ได้ส่งตัวท่านให้กับดา วิด
แต่ท่านยังกล่าวหาเราว่าไปยุ่งเกี่ยว กับเมีย
ของเขามาก ๑๐-๑๑ พระ ยาห์வேห์ได้สัญญาไว้
ว่าจะเอาอาณาจักรไปจากครอบครัวซา อูล
และแต่งตั้งดา วิดขึ้นเป็นกษัตริย์ปกครอง
อิสราเอลและยูดาห์ เขาจะครอบครองตั้งแต่
เมืองดานไปจนถึงเมืองเบ เออร์เซ บูา ๑๒ ถ้า
หากเราไม่ได้ช่วยทำให้ดา วิดได้ในสิ่งที่พระ
ยาห์வேห์สัญญาไว้กับเขา นี่ ขอให้พระเจ้า
ลงโทษเรา อับเนอร์อย่างรุนแรงที่สุด”

๑๑ อิซโบเซทไม่กล้าพูดอะไรกับอับเนอร์อีก
เพราะเขากลัวอับเนอร์

๑๒ แล้วอับ เนอร์ได้ส่งพวกตัวแทนของเขา
ไปพูดกับดาวิดว่า “ท่านคิดว่าแผ่นดินนี้ควร
จะตกเป็นของใคร มาเถิด มาทำข้อ ตกลง
กับข้าพเจ้า แล้วข้าพเจ้าจะช่วยให้ท่านได้
อิสราเอลทั้งหมด”

๑๓ ดาวิดพูดว่า “ดีแล้ว เราจะทำข้อ ตกลง
กับท่าน แต่เรามีเงื่อนไขข้อหนึ่ง เมื่อท่านมา
หาเรา ให้นำตัวมีคาลลูกสาวของซาอูลมากับ

*๒:๒๗ ถ้า ... แน่หนอน หรืออาจพูดว่า “เขานี้ คนเหล่านี้ก็จะไม่ติดตามพี่น้องของพวกเขาอีก”
หรือพูดว่า “คนเหล่านี้คงจะเลิกติดตามพี่น้องของพวกเขาเมื่อถึงเวลาเช้า”

†๒:๒๘ บีทโรน หรือ “ตอนเช้า” หรือ “หุบเหว” ความหมายของคำฮีบรูคำนี้ยังไม่แน่นอน

‡๓:๓ เดลู ยาร์ อยู่ในฉบับแปลกรีกโบราณ และฉบับฮีบรูที่พบในถ้ำคูม รัน ฉบับฮีบรูอื่นๆ
เขียนว่า คิเลอาบ

¶๓:๘ นี่เรา ... หรือ แปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “เราไม่ใช่คนทรยศที่ทำงานให้ฝ่ายยูดาห์”

§๓:๙-๑๐ ตั้งแต่ ... เมืองเบเออร์เซบา หมายถึงอิสราเอลทั้งหมด ทั้งฝ่ายเหนือและฝ่ายใต้
ดานเคยเป็นเมืองที่อยู่ทางเหนือของอิสราเอลและเบเออร์เซบาเคยอยู่ทางใต้ของยูดาห์

ท่านด้วย ไม่อย่างนั้น ท่านก็ไม่ต้องมาให้เราเห็นหน้า”

^{๑๔}แล้วดาวิดก็ส่งคนส่งข่าวไปหาอิซโบเซท ลูกชายของซาอูล สั่งว่า “มอบมีดมาให้กับเราด้วย เราได้หมั้นนางไว้แล้วด้วยหนึ่ง หุ้ม ปลายอวัยวะเพศของชาวฟีลิสเตียหนึ่งร้อยคน”

^{๑๕}อิซโบเซทจึงออกคำสั่งให้ไปนำตัวนางมาจากบิลทีเอล สามีของนางซึ่งเป็นลูกชายของลาอิซ ^{๑๖}แต่สามีของนางก็ไปกับนางด้วย เขาเดินร้องไห้ตามหลังนางตลอดทางไปจนถึงบาสุริม แล้วอับเนอร์ก็พูดกับเขาว่า “กลับไปบ้านเถิด” เขาจึงกลับบ้านไป

^{๑๗}อับเนอร์ปรึกษากับพวกผู้นำอาวุโสของอิสราเอลและพูดว่า “พวกท่านเคยต้องการให้ดาวิดเป็นกษัตริย์ของพวกท่านไม่ใช่หรือ ^{๑๘}ตอนนี้ก็ทำเสียเลยสิ เพราะพระยาห์เวห์ได้สัญญาไว้กับดาวิดว่า ‘เราจะช่วยเหลือประชาชนชาวอิสราเอลของเราให้พ้นจากเงื้อมมือของชาวฟีลิสเตีย และจากเงื้อมมือของศัตรูทั้งหมดของพวกเขา ผ่านทางดาวิดผู้รับใช้เรา’”

^{๑๙}อับเนอร์ได้พูดกับชาวเบนยามินเป็นการส่วนตัว แล้วเขาก็ไปเมืองเฮโบรนเพื่อบอกดาวิดทุกสิ่งทุกอย่างที่อิสราเอลและครอบครัวเบนยามินอยากจะทำ

^{๒๐}เมื่ออับเนอร์พร้อมกับคนของเขาอีกยี่สิบคนไปพบดาวิดที่เมืองเฮโบรน ดาวิดได้เตรียมงานเลี้ยงไว้สำหรับเขาและบรรดาคนของเขาแล้ว

^{๒๑}อับเนอร์จึงพูดกับดาวิดว่า “ให้ข้าพเจ้าไปเรียกชุมนุมชาวอิสราเอลทั้งหมดเพื่อท่าน ผู้เป็นกษัตริย์เจ้านายของข้าพเจ้า เพื่อว่าพวกเขาจะได้ทำสัญญากับท่านและเพื่อท่านจะได้ปกครองทั่วแผ่นดินดินอย่างที่เราต้องการ”

ดังนั้นดาวิดจึงได้ส่งอับเนอร์ไป และเขาก็จากไปอย่างสันติ

ความตายของอับเนอร์

^{๒๒}ขณะนั้นคนของดาวิดกับโยอาบได้กลับมาจาก การปล้นและนำของที่ปล้นมาได้เป็น

จำนวนมาก แต่อับเนอร์ไม่อยู่ในเมืองเฮโบรนกับดาวิดแล้ว เพราะดาวิดได้ส่งเขากลับไปแล้ว และเขาก็ไปอย่างสันติ ^{๒๓}เมื่อโยอาบและทหารทั้งหมดที่ไปกับเขามาถึง มีคนมาบอกเขาว่าอับเนอร์ลูกชายของอับเนอร์ได้มาพบกษัตริย์และกษัตริย์ก็ส่งเขากลับไปแล้วและเขาก็จากไปอย่างสันติ

^{๒๔}โยอาบจึงไปหากษัตริย์และพูดว่า “นี่ท่านทำอะไรลงไป ดูลิอับเนอร์ได้มาพบท่านแล้ว ทำไมท่านถึงปล่อยเขาไป นี่เขาก็จากไปแล้ว ^{๒๕}ท่านก็รู้อยู่แล้วว่าอับเนอร์ลูกชายของอับเนอร์ เขามาหลอกลวงท่านและเข้ามาสังเกตความเคลื่อนไหวของท่านและสืบดูทุกสิ่งทุกอย่างที่ท่านทำอยู่”

^{๒๖}แล้วโยอาบก็จากดาวิดมา เขาได้ส่งคนส่งข่าวไล่ตามอับเนอร์ไป และพวกเขาก็ติดตามอับเนอร์ไปที่บ่อน้ำสิราห์ และนำตัวอับเนอร์กลับมา แต่ดาวิดไม่รู้เรื่องนี้ ^{๒๗}วันที่ที่อับเนอร์กลับเข้ามาถึงเมืองเฮโบรน โยอาบได้นำตัวเขาหลบเข้าไปยังประตูเมือง ทำที่เหมือนจะพูดกับเขาเป็นการส่วนตัว และที่นั่นเอง โยอาบได้แทงเขาที่ท้องและเขาก็ตาย โยอาบแก้แค้นให้อาสาเฮลน้องชายเขา

ดาวิดร้องไห้ให้อับเนอร์

^{๒๘}ต่อมา เมื่อดาวิดได้ยินเกี่ยวกับเรื่องนี้ จึงพูดว่า “เราและอาณาจักรของเราจะไม่มี ความผิดต่อหน้าพระยาห์เวห์ตลอดไป ในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับเลือดของอับเนอร์ลูกชายของอับเนอร์ ^{๒๙}ขอให้เลือดเขาตกลงบนหัวของโยอาบและบนครอบครัวทั้งหมดของพ่อเขา ขอให้คนในครอบครัวของโยอาบต้องเป็นหนองใน หรือเป็นโรคผิวหนังร้ายแรง หรือเป็นหน้าตัวเมียบ หรือต้องล้มตายด้วยดาบหรืออดอาหารตาย”

^{๓๐}(โยอาบและอาปีชายน้องชายของเขา คอยดักข่มใจมิตี อับเนอร์เพราะอับเนอร์ได้ฆ่าอาสาเฮลน้องชายของพวกเขาในสนามรบที่เมืองกิเบโอน)

^{๓๑}แล้วดาวิดก็พูดกับโยอาบและคนทั้งหมดที่อยู่กับเขาว่า “ฉีกเสื้อผ้าของพวกท่านและสวมผ้ากระสอบและเดินไว้ ทุกข์ไป

* ๓:๑๔ เราได้หมั้น ... ร้อยคน ดูใน ๑ ซามูเอล ๑๘:๒๐-๓๐ และ ๑ ซามูเอล ๒๕:๔๔

† ๓:๓๐ คอยดักข่มใจมิตี อยู่ในฉบับแปลกรีกโบราณ และฉบับฮีบรูที่พบในถ้ำคูมรัน ฉบับฮีบรูอื่นๆ เขียนว่า ได้ฆ่า

ข้างหน้าอับ เนอร์” ส่วนกษัตริย์ดาวิดเองก็เดินตาม หลังแคร่หามศพไป ^{๓๒} พวกเขาฝังศพอับ เนอร์ไว้ในเมืองเฮโบรนและกษัตริย์ก็ร้องไห้เสียงดังที่หลุมฝังศพของอับ เนอร์ ประชาชนทั้งหมดก็ร้องไห้ด้วย

^{๓๓} กษัตริย์ได้ร้องเพลงไว้ทุกคืนให้อับ เนอร์

“อับ เนอร์ควรมายเหมือนกับคนแหกกฏ หรือ

^{๓๔} มือของท่านไม่ได้ถูกมัด เท้าของท่านไม่ได้ถูกล่ามโซ่ ท่านล้มลงเหมือนคนที่ล้มลงต่อ หน้าคนชั่วร้าย”

และประชาชนทั้งหมดก็ร้องไห้ให้เขาอีก ^{๓๕} แล้วพวกเขาก็มาขอรับศพดาวิดกินอะไรบ้างในช่วงกลางวัน แต่ดาวิดได้สาบานไว้ว่า “ขอให้พระเจ้าลงโทษเราอย่างรุนแรงที่สุด ถ้าเรากินขนมปังหรือสิ่งใดก็ตามก่อนดวงอาทิตย์ตกดิน” ^{๓๖} ประชาชนได้เห็นสิ่งที่เกิดขึ้น และพอใจมากในสิ่งที่กษัตริย์ดาวิดทำ ^{๓๗} ประชาชนชาวยูดาห์และอิสราเอล ก็รู้ว่ากษัตริย์ดาวิดไม่มีส่วนร่วมในการฆ่าอับ เนอร์ ลูกชายของเนอร์เลย

^{๓๘} แล้วกษัตริย์ดาวิดก็ได้พูดกับคนของเขาว่า “พวกท่านไม่รู้หรือว่า วันนี้ผู้นำที่สำคัญมากคนหนึ่งได้มาตายลงในอิสราเอล” ^{๓๙} และในวันเดียวกันนี้ เราก็ได้ รับการ เจิม ให้เป็นกษัตริย์ แต่เราก็อ่อนแอและพวกลูกชายของนางเศรยาห์ก็แข็งแรงแทนกันไปสำหรับเรา ขอให้พระ ยะห์เวห์ตอบแทนคนทำชั่วตามความชั่วที่เขาได้ทำด้วยเถิด”

อิชโบเซทถูกฆ่า

๑ เมื่ออิช โบ เซทลูกชายซา อูลได้ยินว่าอับ เนอร์ตายในเมืองเฮโบรน เขาก็สูญเสียความกล้าหาญ และชาวอิสราเอลทั้งหมดต่างตื่นตกใจกลัว ^๒ ในเวลานั้นมีชายสองคนมาหาอิช โบ เซท ลูกชายของซา อูล ชายสองคนนี้เป็นหัวหน้ากองโจร คนหนึ่งชื่อบาอานาห์ และอีกคนชื่อเรคาบ พวกเขาเป็นลูกชายของริม โมนชาวเมืองเบเอโรท พวกเขามาจากเผ่าเบนยามิน (เมืองเบเอโรทถือเป็นส่วนหนึ่งของคนเผ่าเบนยามิน ^๓ แต่ชาวเมืองเบเอโรทได้หลบหนีมาที่เมืองกิททอิมกัน หมด และอาศัยอยู่ที่นั่นในฐานะชาวต่างชาติมาจนทุกวันนี้)

“โย นานา ลูกชายของซา อูลมีลูกชายชื่อเมฟี โบ เซท เมฟี โบ เซทมีเท่าพิการทั้งสองข้าง ตอนที่เมฟี โบ เซทมีอายุห้าขวบนั้น มีข่าวมาจากเมืองยิสรูเอล ว่าซาอูลและโย นานาถูกฆ่าตาย พี่เลี้ยงของเมฟี โบ เซทอุ้มเขาวิ่งหนี แต่พระนางรีบเกินไป จึงทำเขาหลงลงมาและขาทั้งสองข้างของเขาพิการ

^๔ ฝ่ายเรคาบและบาอานาห์ลูกชายของริม โมนชาวเบเอโรท ได้ออกเดินทางไปยังบ้านของอิช โบ เซท พวกเขาได้มาถึงที่นั่นในเวลาเที่ยงที่อากาศร้อน ขณะที่อิช โบ เซทกำลังนอนพักเที่ยงอยู่ ^๕ พวกเขาเข้าไปถึงสวนในบ้าน ทำเหมือนกับว่าจะเข้าไปเอาข้าวสาลี และพวกเขาก็แทงอิช โบ เซทเข้าที่ท้อง แล้วเรคาบกับบาอานาห์พี่ชายของ เขาก็หนีไป ^๖ พวกเขาเข้าไปในบ้านในขณะที่อิช โบ เซทกำลังนอนอยู่บนเตียงในห้องนอนของเขา พวกเขาได้แทงและฆ่าเขา และหลังจากนั้นพวกเขาได้ตัดหัวอิช โบ เซทไปด้วย พวกเขาเดินทางตลอดทั้งคืนในหุบเขาเจอร์แดน ^๗ พวกเขาเอาหัวของอิช โบ เซทไปให้ดาวิดที่เมืองเฮโบรน พวกเขาพูดกับกษัตริย์ดาวิดว่า “นี่คือหัวของอิช โบ เซทลูกชายของซา อูล ซาอูลที่เป็นศัตรูของท่าน ที่พยายามฆ่าท่าน วันนี้พระ ยะห์เวห์ได้แก้แค้นซาอูลและลูกหลานของเขาให้กับท่านผู้เป็นกษัตริย์เจ้านายของข้าพเจ้าแล้ว”

^๘ ดาวิดตอบเรคาบและบาอานาห์พี่ชายของเขา ลูกชายของริม โมนชาวเบเอโรทว่า “พระ ยะห์เวห์มีชีวิตอยู่แน่ขนาดไหน ก็ให้แน่ใจขนาดนั้นเลยว่า พระองค์เป็นผู้ที่ทำให้เราพ้นจากความลำบากทั้งหลาย ^{๑๐} คราวก่อน เมื่อมีคนมาบอกเราว่า ‘ซาอูลตายแล้ว’ เขาคิดว่าเขากำลังนำข่าวดีมาบอก เราได้จับเขาและฆ่าเขาที่ศิกลาก นั่นคือรางวัลที่เราได้ให้สำหรับข่าวของเขา ^{๑๑} ยิ่งกว่านั้นอีก คราวนี้ ในเมื่อพวกคนชั่วได้ฆ่าคนบริสุทธิ์ในบ้านของเขาและบนเตียงของเขาเอง จะไม่ให้เราฆ่าเจ้าเพราะความตายของเขาและกำจัดเจ้าออกไปจากโลกนี้ได้ยิ่งงักรึ”

^{๑๒} ดังนั้นดาวิดจึงออกคำสั่งแก่คนของเขา และพวกเขาก็ฆ่าสองคนนั้น ตัดมือและเท้าของสองคนนั้นและแขวนศพของพวกเขาไว้ที่ข้างสระน้ำในเมืองเฮโบรน แต่พวกเขาเอาหัวของอิชโบเซทไปฝังไว้ที่อุโมงค์ฝังศพของอับเนอร์ที่เมืองเฮโบรน

ชาวอิสราเอลยกดาวิดขึ้นเป็นกษัตริย์

(๑ พศต. ๑๑:๑-๓)

๕ ๑อิสราเอลทุกเผ่ามาหาดาวิดที่เมืองเฮโบรนและพูดว่า “พวกเราคือเลือดเนื้อของท่าน ๒ในอดีต เมื่อซาอูลยังเป็นกษัตริย์ปกครองพวกเรา ท่านเป็นผู้หนึ่งที่น่าอิสราเอลในการรบ และพระยาห์เวห์ได้พูดกับท่านว่า ‘เจ้าจะเป็นผู้นำทางประชาชนชาวอิสราเอลของเราอย่างผู้เลี้ยงแกะ และเจ้าจะได้เป็นผู้ปกครองพวกเขา’”

๓เมื่อพวกผู้นำอาวูโสทั้งหมดของอิสราเอลมาหากษัตริย์ดาวิดที่เมืองเฮโบรน กษัตริย์ดาวิดได้ทำสัญญากับพวกเขาที่เมืองเฮโบรน ต่อหน้าพระยาห์เวห์ และพวกเขาก็ได้เจิมดาวิดเป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอล

๔ดาวิดมีอายุสามสิบปีเมื่อเขาขึ้นเป็นกษัตริย์ เขาครองราชย์อยู่นานสี่สิบปี ๕เขาได้ครอบครองอยู่เหนือยูดาห์ในเมืองเฮโบรน เป็นเวลาเจ็ดปีหกเดือน และในเมืองเยรูซาเล็ม เขาได้ครอบครองอิสราเอลทั้งหมดรวม ทั้งยูดาห์ด้วย เป็นเวลาสามสิบสามปี

ดาวิดยึดเมืองเยรูซาเล็ม

(๑ พศต. ๑๑:๔-๙)

๖กษัตริย์ดาวิดและคนของเขายกทัพไปเมืองเยรูซาเล็ม เพื่อโจมตีชาวเยบูนที่อาศัยอยู่ที่นั่น ชาวเยบูนบอกกับดาวิดว่า “แกบุกเข้ามาที่นี่ไม่ได้ *แม้แต่คนตาบอดและคนพิการของเราก็ยังหยุดแกได้” พวกเขาคิดว่า “ดาวิดไม่สามารถบุกเข้าไปในเมืองของพวกเขาได้” ๗แต่ดาวิดก็สามารถยึดป้อมศิโยนไว้เป็นเมืองของดาวิดได้

๘ในวันนั้น ดาวิดพูดกับคนของเขาว่า “คนที่จะเอาขนชะววย บุสได้ต้องเข้าไปทาง

ทอส่งน้ำ †เพื่อเข้าไปถึง ‘พวกคนพิการและคนตาบอดเหล่านั้น’ ที่เป็นศัตรูของดาวิด” (นี่คือเหตุที่คนพูดกันว่า “อย่าให้คนตาบอดและคนพิการเข้าไปในวัง ‡”)

๙ดาวิดก็เข้ายึดเอาป้อม นั้นเป็นที่พักและเรียกมันว่าเมืองของดาวิด แล้วดาวิดก็ได้สร้างเมืองขึ้นรอบๆตั้งแต่พื้นที่ลาดเขา †เข้าไปถึงข้างใน ๑๐ดาวิดยังมีอำนาจมากขึ้นๆ เพราะพระยาห์เวห์พระเจ้าผู้ มีฤทธิ์ ทั้งสิ้นสถิตอยู่กับเขา

ฮีรามสร้างวังให้ดาวิด

(๑ พศต. ๑๔:๑-๒)

๑๑ฮีรามกษัตริย์ของโทะเรได้ส่งคน ส่งข้าวมาหาดาวิด พร้อมด้วยไม้สนซีดาร์และช่างไม้และช่างก่อ หิน และพวกเขาได้สร้างวังให้กับดาวิด ๑๒ดาวิดรู้ว่าพระยาห์เวห์ได้ตั้งเขาเป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอล และได้ทำให้อาณาจักรของเขาเจริญรุ่งเรืองขึ้น เพื่อประชาชนชาวอิสราเอลของพระองค์

ลูกชายดาวิดที่เกิดในเยรูซาเล็ม

(๑ พศต. ๓:๕-๙; ๑๔:๓-๗)

๑๓หลังจากที่เขาย้ายออกจากเมืองเฮโบรน ดาวิดได้มีเมียน้อยและเมียเพิ่มขึ้นอีกหลายคน ในเยรูซาเล็ม และมีลูกชายและลูกสาวเพิ่มขึ้น ๑๔ชื่อของพวกลูกชายของเขาที่เกิดที่นั่น คือ ชัมมูอา โขบับ นาธัน ซาโลมอน ๑๕อับฮาร์ เอลีชูอา เนเฟก ยาเฟีย ๑๖เอลีซา มาเอลียาคา และเอลีเฟเลท

ดาวิดสู้กับชาวฟีลิสเตีย

(๑ พศต. ๑๔:๘-๑๗)

๑๗เมื่อชาวฟีลิสเตียได้ยินว่าดาวิดได้รับการเจิมให้เป็นกษัตริย์ของอิสราเอล พวกเขาจึงยกทัพขึ้นมาสู้รบกับดาวิด แต่ดาวิดสู้

*๕:๖ แกบุกเข้ามาที่นี่ไม่ได้ เมืองเยรูซาเล็มสร้างอยู่บนเนินเขาและมีกำแพงล้อมรอบ ยกที่จะเข้ายึด

†๕:๘ ทอส่งน้ำ เป็นโอโมงค์ที่มีน้ำไหลอยู่ข้างใต้กำแพงเมืองเยรูซาเล็มโบราณ และโอโมงค์นี้จะถูกขุดตรงเข้าสู่เมือง คนของดาวิดคนใดคนหนึ่งน่าจะต้องปีนเข้าไปในโอโมงค์นี้เพื่อเข้าสู่ตัวเมือง

‡๕:๘ วัง น่าจะหมายถึงที่อยู่ของกษัตริย์หรือวิหาร

๑๕:๙ พื้นที่ลาดเขา หรือมิลโล น่าจะเป็นจุดที่แข็งแกร่งจุดหนึ่งที่ใช้สร้างป้อมศิโยนโบราณ

เรื่อง นี้ก่อนและได้เข้าไปอยู่ที่ป้อม ^{๑๘}ขณะนั้น ชาวฟิ ลิสเตียได้มาถึงและกระจายกำลังอยู่ในหุบเขาเรฟาอิม

^{๑๙}ดาวิดจึงถามพระ ยาร์เวห์ว่า “ข้าพเจ้าควรขึ้นไปโจมตีชาวฟิ ลี ส เตียหรือไม่ พระองค์จะมอบพวกเขาไว้ในกำ มือข้าพเจ้าหรือไม่เล่า”

พระ ยาร์เวห์ตอบเขาว่า “ไปเถิด เพราะเราจะมอบชาวฟิ ลิสเตียไว้ในกำ มือเจ้าอย่างแน่นอน”

^{๒๐}ดาวิดจึงไปที่บาอัล-เปราซิม และเขาก็สู้รบเอาชนะชาวฟิ ลิสเตียได้ และดาวิดพูดว่า “พระ ยาร์เวห์ได้บุกทะลวงศัตรูต่อหน้าข้าพเจ้าเหมือนกับน้ำที่พุ่งทะลวงเขื่อนออกมา” จึงเรียกสถาน ที่นั้นว่า บาอัล-เปราซิม ^{๒๑}ชาวฟิ ลิสเตียได้ทิ้งรูปเคารพของพวกเขาไว้ที่นั่น ดา วิดกับคนของเขาได้ชนพวกมันไป

^{๒๒}ชาวฟิ ลี ส เตียยกทัพขึ้นมาอีกและกระจายกำลังออกในหุบเขาเรฟาอิม

^{๒๓}ดา วิดจึงถามพระ ยาร์เวห์อีก และพระองค์ก็ตอบเขาว่า “อย่าบุกเข้าไปตรงๆ แต่ให้อ้อมไปด้าน หลัง และโจมตีพวกเขาจากพุ่ม ไม้บาคา ^{๒๔}ทันทีที่เจ้าได้ยินเสียงเดินทัพที่ยอดพุ่ม ไม้บาคา ก็ให้เคลื่อนไหวย่างรวดเร็ว เพราะนั่นหมายถึง พระ ยาร์เวห์ได้นำหน้าพวก เจ้าออกไปมีชัยเหนือกองทัพชาวฟิ ลิสเตียแล้ว”

^{๒๕}ดาวิดจึงทำตามที่พระ ยาร์เวห์ได้สั่งเขาไว้ และเขาก็โจมตีชาวฟิ ลิสเตียได้ตลอดทางจากเมืองกิเบโอน ^{๒๖}ไปจนถึงเกเซอร์

ดาวิดย้ายหีบศักดิ์สิทธิ์ของพระเจ้า

(๑ พศต. ๑๓:๑-๑๔, ๑๕:๒๖-๑๖:๓, ๔๓)

^๑ดา วิดได้เลือกทหารที่เก่งกาจของอิสราเอลมาทั้งหมดสามหมื่นคน ^๒ดา วิดและคนของเขาออกเดินทางไปที่เมืองบาอาลาห์ในยูดาห์ ^๓เพื่อไปนำหีบของพระเจ้ามาจากที่นั่น หีบนั้นเป็นของพระยาร์เวห์ผู้มีฤทธิ์ ทั้งสิ้น ผู้ ที่นั่งอยู่บนบัลลังก์ระหว่างทูตสวรรค์ที่มีปีกสององค์ ^๔พวกเขาตั้งหีบของพระเจ้าไว้บนเกวียนเล่มใหม่ และนำหีบนั้นไปจากบ้านของอาบีนา ดับซึ่งอยู่บนเขา อูสซาร์และอาหิโยลูกชายของอาบีนาดับเป็นคนขับเกวียนเล่มใหม่นั้น

^๕เกวียนนั้นบรรทุกหีบของพระเจ้าอยู่บนมัน และอาหิโยเดินนำหน้าเกวียนนั้น ^๖ดาวิดและครอบครัวอิสราเอลทั้งหมดกำลังเฉลิมฉลองกันอย่างสุดเหวี่ยงต่อ หน้าพระ ยาร์เวห์ พวกเขาร้องเพลง เล่นพิณเล็ก พิณใหญ่ กลอง รำมะนา เครื่องเขย่า และฉาบ

^๗เมื่อพวกเขามาถึงลานหูดข้าวของนาโคน ^๘วัวที่ลากเกวียนนั้นเกิดสะดุดขึ้นมา อูสซาร์จึงยื่นมือออกจับหีบของพระเจ้าไว้ ^๙พระยาร์เวห์โกรธอูสซาร์ แล้วพระองค์ฟาดเขาตาย อูสซาร์ที่ตายอยู่ที่นั่นต่อหน้าพระองค์ ^{๑๐}ดา วิดจึงโกรธพระเจ้า เพราะความ โกรธของพระยาร์เวห์ที่ไ้ระเบิดใส่อูสซาร์ ^{๑๑}สถานที่แห่งนั้นจึงมีชื่อเรียกว่า เปเรศ-อูสซาร์ ^{๑๒}มาจนถึงทุกวันนี้

*๕:๒๐ *บาอัล-เปราซิม* แปลว่า “พระเจ้าเป็นเจ้านายได้พุ่งทะลวง”
†๕:๒๓ *พุ่ม ไม้บาคา* ไม่สามารถบอกได้ว่าเป็นต้นไม้ชนิดไหน บาง คนเข้าใจว่าเป็นต้นไม้ประเภทที่มียางหอมหรือต้นสนชนิดหนึ่ง บาง คนก็เข้าใจว่าชื่อในภาษาฮีบรูคานีนี้เป็นชื่อของสถานที่แห่งหนึ่งที่เรียกว่า “บาคาอิม” มากกว่าที่จะเป็นชื่อของต้นไม้
‡๕:๒๕ *เมืองกิเบโอน* พบในสำเนากรีกโบราณ (ดูใน ๑ พงศาวดาร ๑๔:๑๖) ในสำเนาฮีบรูคือ “เกบา”
¶๖:๒ *บาอาลาห์ในยูดาห์* หรือ “บาอาเล-ยูดาห์” ซึ่งเป็นอีกชื่อหนึ่งของ “คิริยาท-เยอาริม” ดูใน ๑ พงศาวดาร ๑๓:๖
§๖:๕ ฉบับแปลกรีกโบราณ และฉบับฮีบรูที่พบในถ้ำคูม รันเขียนแค่นี้ ฉบับฮีบรูอื่นๆ เสริมว่า และพวกเขานำเกวียนนั้นไปจากบ้านของอาบีนาดับซึ่งอยู่บนเขา รวมถึงหีบของพระเจ้า
**๖:๕ *กำลังเฉลิมฉลอง ... และฉาบ* พบในหนังสือม้วนที่พบในถ้ำคูม รันใกล้ทะเลตาย สำเนากรีกโบราณ และ ๑ พงศาวดาร ๑๓:๘ แต่ในสำเนาฮีบรูที่นิยมใช้กัน คือ “เฉลิมฉลองต่อหน้าพระเจ้าด้วยเครื่องดนตรีนานาชนิดที่ทำจากไม้สน”
††๖:๘ *เปเรศ-อูสซาร์* ชื่อนี้หมายถึงการทำโทษอูสซาร์

๙ ในวันนั้น ดาวิดกลัวพระยาห์เวห์ เขาพูดว่า “ถ้าเป็นอย่างนี้ เราจะเอาที่บของพระยาห์เวห์มาถึงเราได้ยัง ไงกัน” ๑๐ เขาก็ไม่ยอมที่จะนำที่บของพระยาห์เวห์มาอยู่กับเขาในเมืองของดาวิด เขาจึงนำที่บนั้นไปไว้ที่บ้านของไอเบต-เอโดมจากเมืองกัท ๑๑ ที่บของพระยาห์เวห์จึงอยู่ที่บ้านของไอเบต-เอโดมจากเมืองกัทเป็นเวลาสามเดือน และพระยาห์เวห์ก็ได้วยพรไอเบต-เอโดมกับครัวเรือนเขาทั้งหมด

๑๒ ขณะนั้นมีคนไปบอกกษัตริย์ดาวิดว่า “พระยาห์เวห์ได้วยพรครัวเรือนของไอเบต-เอโดมและทุกสิ่งที่เขา มี เพราะที่บของพระเจ้าอยู่กับเขา” ดาวิดจึงได้ลงไปนำที่บของพระเจ้าขึ้นมาจากบ้านของไอเบต-เอโดม มาถึงเมืองของดาวิดด้วยความชื่นชมยินดี ๑๓ เมื่อคนที่ทำหน้าที่ห้ามที่บของพระยาห์เวห์เดินไปได้หกก้าว ดาวิดก็ถวายเป็นตัวผู้หนึ่งตัวและลูกวัวอ้วนหนึ่งตัวเป็นเครื่องบูชา ๑๔ ดาวิดสวมถุงผ้าทับ ออกลิ้นหินเด่นร่ายอยู่ต่อหน้าพระยาห์เวห์อย่างสุดเหวี่ยง

๑๕ ดาวิดและครอบครัวอิสราเอลทั้งหมดได้นำที่บของพระยาห์เวห์ ขึ้นมาพร้อมกับโห่ร้องและเป่าแตรไปด้วย ๑๖ ในขณะที่ที่บของพระยาห์เวห์กำลังเข้าสู่เมืองของดาวิด มีคาลลูกสาวซาอูลมองลงมาจากหน้าต่าง เมื่อนางเห็นกษัตริย์ดาวิดกระโดดโลดเต้นและเด่นร่ายต่อหน้าพระยาห์เวห์ นางก็ดูถูกเขาอยู่ในใจ

๑๗ พวกเขาได้นำที่บของพระยาห์เวห์มาตั้งไว้ในที่เฉพาะของมันในเต็นท์ที่ดาวิดได้กางไว้ให้ และดาวิดได้เผาสัตว์ทั้งตัวถวายเป็นเครื่องบูชาและถวายเครื่องสังสรรค์บูชาต่อหน้าพระยาห์เวห์

๑๘ หลังจากที่เขาถวายเครื่องเผาบูชาและเครื่องสังสรรค์บูชาเสร็จ เขาได้วยพรให้กับประชาชนในนามของพระยาห์เวห์ผู้ มีฤทธิ์ ทั้งสิ้น ๑๙ แล้วเขาก็แจกขนมปังหนึ่งก้อน เค้กอินทผลัมและเค้กลูกเกตให้กับแต่ละคนในฝูงชนชาวอิสราเอลทั้งหมด ทั้งผู้ชายและผู้หญิง แล้วประชาชนทั้งหมดก็กลับบ้านของพวกเขา

๒๐ เมื่อดาวิดกลับบ้านเพื่อมาอวยพรคนในครัวเรือนของเขา มีคาลลูกสาวซาอูลออกมาพบเขาและพูดว่า “วันนักขัตฤกษ์ของอิสราเอลช่างทำตัวได้โดดเด่นเสียจริง ถอดเสื้อผ้าท่ามกลางสายตาของพวกทาสหญิงรับใช้* ของเขา เหมือนคนชนด่าทำกัน”

๒๑ ดาวิดพูดกับมีคาลว่า “เราทำต่อหน้าพระยาห์เวห์ผู้ ที่เลือกเรา แทนที่จะเลือกพ่อของเจ้า หรือคนหนึ่งคนใดในบ้านของเขา พระยาห์เวห์เป็นผู้แต่งตั้งเราขึ้นปกครองเหนืออิสราเอลประชาชนของพระองค์ ดังนั้นเราจะเด่นร่ายและเฉลิมฉลองอยู่ต่อหน้าพระยาห์เวห์” ๒๒ เราจะทำสิ่งที่น่าอับอายขายหน้ายิ่งกว่านี้อีก เจ้าอาจจะไม่เคารพเรา แต่พวกทาสหญิงที่เจ้าพูดถึงนั้น จะยังคงให้เกียรติเราอยู่”

๒๓ แล้วมีคาลลูกสาวซาอูลก็ไม่มีลูกจนกระทั่งนางตาย

คำสัญญาที่พระเจ้าให้กับดาวิด

(๑ พศด. ๑๗:๑-๑๕)

๗ ๑ หลัง จากที่กษัตริย์ดาวิดเข้าไปอาศัยอยู่ในบ้านแล้ว พระยาห์เวห์ได้ให้เขาพักจากการรบกับศัตรูรอบด้าน ๒ กษัตริย์ดาวิดได้พูดกับนาธันผู้พูดแทนพระเจ้าว่า “ดูสิเราอยู่ที่นี้ ใช้ชีวิตอยู่ในบ้านที่ทำจากต้นสนซีดาร์ ในขณะที่ที่บของพระเจ้า ยังคงอยู่ในเต็นท์”

๓ นาธันตอบกษัตริย์ไปว่า “ในใจท่านคิดอะไร ก็ไปทำตามนั้นเถิด เพราะพระยาห์เวห์สถิตอยู่กับท่าน”

๔ แต่คืนนั้น คำพูดของพระยาห์เวห์มาถึงนาธันว่า

๕ “ให้ไปบอกดาวิดคนรับใช้ของเราว่า ‘พระยาห์เวห์พูดว่าอย่างนี้ เจ้าไม่ใช่คน นั่นที่จะสร้างบ้านให้เราอาศัยอยู่’ ๖ ตั้งแต่วันที่เราได้นำชาวอิสราเอลออกจากอียิปต์มาจนถึงวันนี้ เราไม่ได้อาศัยอยู่ในบ้าน เราได้ย้ายจากที่หนึ่งไปอีกที่หนึ่งโดยใช้เต็นท์เป็นที่อาศัย ๗ ‘ไม่ว่าเราได้ย้ายไปไหนกับชนชาติอิสราเอลทั้งหมด เราเคยพูดกับพวกผู้นำของ

* ๖:๒๐ ถอดเสื้อ ... รับประทานอาหาร (เอโพล) เราไม่รู้ว่าร่างกายเขามีอะไรปกปิดไว้อีกหรือไม่

อิสราเอลที่เราได้สั่งให้คอยดูแลชาวอิสราเอลคนของเรา หรือเปล่าว่า ทำไมพวกเจ้าถึงไม่ได้สร้างบ้านที่ทำจากไม้สนซีดาร์ให้กับเรา'

๘ ตอนนี้อยากบอกกับดาวิดคนรับใช้ของเราว่า 'นี่คือสิ่งที่พระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทรงแสดงให้เราดู เราได้นำเจ้ามาจากทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์ จากการไล่ต้อนฝูงแพะแกะมาเป็นผู้นำเหนือชาวอิสราเอลคนของเรา' ๙ เราอยู่กับเจ้าในทุกๆที่ที่เจ้าไป และได้กำจัดการศัตรูของเจ้าทั้งหมดไปต่อหน้าเจ้า ตอนนี้อยากจะทำให้เจ้าเป็นผู้ที่มีชื่อเสียงที่ยิ่งใหญ่ในโลกคนหนึ่ง ๑๐ และเราจะหาที่ให้กับชาวอิสราเอลคนของเรา และจะปลูกฝังพวกเขาไว้ที่นั่น เพื่อพวกเขาจะได้สร้างบ้านของตัวเอง และไม่ต้องถูกรบกวนอีกต่อไป คนชั่วทั้งหลายจะไม่สามารถกดขี่ข่มเหงพวกเขาอีกเหมือนที่พวกมันเคยทำตอนที่ชาวอิสราเอลเข้ามาในช่วงแรกนั้น ๑๑ และยังทำเรื่องมาในสมัยที่เราได้แต่งตั้งพวกผู้นำ กู ชาติ ขึ้นเหนืออิสราเอลคนของเรา เราจะให้เจ้าได้พักจากการรบกับศัตรูทั้งหมดของเจ้า พระยาห์เวห์ได้ประกาศกับเจ้าว่า พระยาห์เวห์เองจะเป็นผู้สร้างบ้านให้กับเจ้า †

๑๒ เมื่อวัน เวลาของเจ้าจบลง แล้วเจ้าได้ไปนอนพักอยู่กับบรรพบุรุษของเจ้า เราจะตั้งลูกของเจ้าขึ้นมาสืบทอดเจ้า เป็นลูกแท้ๆของเจ้าเอง และเราจะก่อสร้างอาณาจักรของเขา ๑๓ เขาคือคนที่เราจะสร้างบ้านให้กับชื่อของเรา และเราจะตั้งบัลลังก์ของอาณาจักรเขาให้มั่นคงตลอดไป ๑๔ เราจะเป็นพ่อของเขา และเขาจะเป็นลูกชายของเรา ‡ เมื่อเขาทำผิด เราจะใช้คนอื่นมาลงโทษ

เขา คนเหล่านั้นจะเป็นไม้เรียวของเรา ๑๕ แต่เราจะไม่เอาความ รักของเราไปจากเขา อย่างที่เราเคยเอามันไปจากซาอูลผู้ที่เราได้กำจัดไปให้พ้น หน้าเจ้า ๑๖ ครอบครัวของเจ้าและอาณาจักรของเจ้าจะยั่งยืนอยู่ต่อ หน้าเจ้าตลอดไป บัลลังก์ของเจ้าจะถูกก่อตั้งไว้ตลอดไป”

๑๗ แล้วนาธันก็บอกดาวิด ถึงนิมิตและทุกอย่างที่พระเจ้าได้พูด

ดาวิดอธิษฐานกับพระเจ้า

(๑ พศด. ๑๗:๑๖-๒๗)

๑ ผู้กษัตริย์ดาวิด จึงเข้าไปข้างในเต็นท์ศักดิ์สิทธิ์ และนั่งลงต่อหน้าพระยาห์เวห์และพูดว่า

“ข้า แต่พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิต ข้าพเจ้าเป็นใครกัน ครอบครัวของข้าพเจ้าเป็นใครกัน พระองค์ถึงได้อวยพรข้าพเจ้ามากมายขนาดนี้ ๑๕ แต่ดูเหมือนว่าฉันยังน้อยไปในสายตาของพระองค์ ข้าแต่พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิต พระองค์ยังได้พูดถึงอนาคตของครอบครัวของผู้รับใช้พระองค์ คนนี้ ข้าแต่พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิต พระองค์ทำกับข้าพเจ้าราวกับเป็นคนสำคัญมาก ๒๐ ข้า แต่พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิต มีอะไรก็ใหม่ที่จะให้ดาวิดทำเพื่อพระองค์ ในเมื่อพระองค์ก็รู้จักผู้รับใช้คน นี้ของพระองค์ดี ๒๑ เพื่อเห็นแก่ผู้รับใช้ของพระองค์คน นี้ พระองค์ได้ทำทั้งหมดนี้ คือเรื่องยิ่งใหญ่นี้ และได้เปิด เผยให้ผู้รับ ใช้ของพระองค์ได้ รับ รู้เรื่องนี้ด้วย เพราะพระองค์ตัดสินใจว่าจะทำอย่าง นั้น ๒๒ ข้า แต่พระยาห์เวห์ผู้เป็นพระเจ้า พระองค์ช่างยิ่งใหญ่อะไร

๗:๑๑ ผู้นำกูชาติ หรือแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “ผู้วินิจฉัย”
† ๗:๑๑ จะเป็นผู้สร้างบ้านให้กับเจ้า หมายถึงจะสร้างราชวงศ์ดาวิด
‡ ๗:๑๔ เราจะเป็นพ่อ ... ลูกชายของเรา พระเจ้ารับเอาภักดิ์ริยจากครอบครัวของดาวิดไว้ และพวกเขาจะกลายเป็นลูกชายของพระองค์ ดูในหนังสือ สดุดี ๒:๗
¶ ๗:๒๑ ผู้รับ ใช้ของพระองค์คน นี้ คำนี้อยู่ในฉบับแปลกรีกโบราณ และใน ๑ พงศาวดาร ๑๗:๑๙ แต่สำเนาฮีบรูที่นิยมใช้กัน เขียนว่า “คำพูดของพระองค์”
§ ๗:๒๑ เรื่องยิ่งใหญ่ นี้ ในที่นี้หมายถึงแผนงานและคำสัญญาของพระเจ้าที่เกี่ยวกับราชวงศ์ของดาวิด

เช่นนี้ ไม่มีผู้ใดเหมือนพระองค์ และไม่มีพระเจ้าอื่นอีกนอกจากพระองค์ พวกเราไม่เคยได้ยินเลยว่า มีพระองค์ไหนสามารถทำเรื่องน่าทึ่งทั้งหมดนี้ได้

^{๒๓} และจะมีใครเป็นเหมือนอิสราเอลชนชาติของพระองค์เล่า ผู้ที่พระองค์ได้ไต่ออกมาจากการเป็นทาสในอียิปต์ เพื่อจะได้อาเป็นประชาชนของพระองค์ พระองค์ได้สร้างชื่อเสียงให้กับพระองค์เอง ด้วยการกระทำอันยิ่งใหญ่และน่าเกรงขามเหล่านี้เพื่อพวกเขา ด้วยการขับไล่ชนชาติ และพวกพระทั้งหลายของพวกมันออกไปต่อ หน้าคนของพระองค์ ^{๒๔} ข้าแต่พระ ยาร์เวห์ พระองค์ได้ตั้งชาวอิสราเอลให้เป็นคนของพระองค์ตลอดไป และพระองค์ก็กลายเป็นพระเจ้าของพวกเขา

^{๒๕} ข้าแต่พระ ยาร์เวห์ ผู้เป็นพระเจ้า ตอน นี้ ขอให้พระองค์รักษาสัญญาที่เกี่ยวข้อง กับข้าพเจ้าผู้รับ ใช้ของพระองค์ และครอบครัวของข้าพเจ้า ตอน นี้ ได้โปรดทำ ตามที่พระองค์ได้สัญญาไว้ ^{๒๖} เพื่อชื่อเสียงของพระองค์จะได้ยิ่งใหญ่ตลอดไป แล้วคนทั้งหลายจะพูดว่า ‘พระยาร์เวห์ ผู้มีฤทธิ์ทงสินเป็นพระเจ้าเหนืออิสราเอล’ และขอ ให้ครอบครัวของดาวิดผู้รับ ใช้พระองค์ ตั้งมั่นคงอยู่ต่อหน้าพระองค์

^{๒๗} ข้า แต่พระ ยาร์เวห์ผู้ มี ฤทธิ์ ทังสิน พระเจ้าของอิสราเอล พระองค์ได้เปิด เผยสิ่งนี้กับข้าพเจ้า ผู้รับ ใช้ของพระองค์ โดยพูดว่า ‘เราจะสร้างบ้านให้เจ้า’ นั่นเป็นเหตุที่ข้าพเจ้าผู้รับ ใช้ของพระองค์ ถึงกล้าอธิษฐานอย่างนี้กับ

พระองค์ ^{๒๘} ข้า แต่พระ ยาร์เวห์องค์เจ้าชีวิต พระองค์คือพระเจ้า และคำ พุดของพระองค์เชื่อ ถือได้ และพระองค์ได้สัญญาสิ่งดีนี้ให้กับข้าพเจ้า ผู้รับ ใช้ของพระองค์ ^{๒๙} ตอน นี้ ขอโปรดอวยพรครอบครัวของข้าพเจ้า ผู้รับ ใช้ของพระองค์ ให้คง อยู่ตลอดไปต่อ หน้าพระองค์ เพราะพระองค์ได้พูดอย่าง นั้นไว้ ข้าแต่พระยาร์เวห์องค์เจ้าชีวิต อย่างนี้ ครอบครัวของผู้รับ ใช้ของพระองค์จะ ได้รับพรตลอด ไป ตามคำ อวยพรของพระองค์”

ดาวิดชนะสงครามหลายครั้ง

(๑ พศต. ๑๘:๑-๑๓)

^๑ ต่อมา ดาวิดได้ชัยชนะเหนือชาวฟีลิสเตียและทำให้พวกนั้นอยู่ใต้บังคับ และได้ยึดเมืองเมธก-ฮัมมาห์ที่ชาวฟีลิสเตียเคยครอบครองอยู่ ^๒ ดาวิดยังเอาชนะชาวโมอับและได้บังคับให้คนโม อับนอนราบไปกับพื้นดิน และแบ่งพวกเขาออกมาเป็นแถวๆตามความยาวของเชือกเส้นหนึ่ง คนในสองแถวแรกที่ถูกเชือกแบ่งออกมาจะถูกฆ่าตายหมด ส่วนแถวที่สามจะได้ รับการไว้ชีวิต ดัง นั้นชาวโม อับจึงกลายเป็นทาสของดา วิดและยอมส่งส่วย ให้เขา

^๓ ดา วิด ได้รบ ชนะธา ดัด เอ เซอร์กษัตริย์เมืองโค บาห์ ลูกชายของเรโอบ ตอนที่ดาวิดไปตั้งอนุสาวรีย์ ^๔ ให้กับตนเองที่ลุ่มแม่น้ำยูเฟรติส

^๕ ดา วิด ได้ยึดรธมา ศึกหนึ่งพันคน คนขับรธมา ศึกเจ็ดพันคน ^๖ และทหารเดินเท้าสอง

^{๗:๒๓} ฉบับแปลกรีกโบราณและ ๑ พงศาวดาร ๑๗:๒๑ เขียนอย่างนี้ แต่ฉบับฮีบรูที่เรา มีอยู่เขียนว่า การกระทำอันยิ่งใหญ่และน่าเกรงขามเพื่อแผ่นดินของพระองค์ต่อหน้าประชาชนของพระองค์ผู้ที่พระองค์ไต่ออกอียิปต์ และจากชนชาติต่างๆ และพวกพระของมัน

^{๗:๒๗} บ้าน หมายถึง ราชวงศ์ของดาวิด

^{๘:๒} ส่วย เงินที่ประชาชนให้กับกษัตริย์ที่เอาชนะพวกเขาได้

^{๙:๓} อนุสาวรีย์ หรือแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “พื้นอำนาจ”

^{๙:๔} คนขับรธมาศึกเจ็ดพันคน ข้อนี้เจอในสำเนากรีกโบราณ กับสำเนาฮีบรูที่พบในถ้ำคูมรัน แต่ในสำเนาฮีบรูฉบับนิยม เขียนว่า “คนขับรธมาศึกหนึ่งพันเจ็ดร้อยคน”

หมีนคน ดาวิดได้ตัดเส้นเอ็นที่ขาของพวกม้าทั้งหมด ยกเว้นม้าหนึ่งร้อยตัวสำหรับรถรบ *
 ๕ ชาวอรา รีมจากเมืองดามัสกัสได้มาช่วยฮาดัด เอ เซอร์กษัตริย์เมืองไซบารับ แต่ดาวิดได้ฆ่าพวกเขาตายไปสองหมีนสองพันคน ๖ ดาวิดส่งทหารขึ้นไปประจำป้อมในเมืองดามัสกัสของชาวอรา รีม และชาวอรา รีมก็กลายเป็นทาสของเขาและส่งส่วยให้เขา พระยาห์เวห์ได้ให้ชัยชนะกับดาวิดในทุกๆที่ที่เขาไป

๗ ดาวิดยึดเอาโล่ทองคำที่ทหารของกษัตริย์ฮาดัด เอ เซอร์ถือ และชนพวกมันกลับไปไว้ที่เมืองเยรูซาเล็ม ๘ กษัตริย์ดาวิดได้ยึดเอาทองสัมฤทธิ์ที่ได้มาจากเมืองเทบาร์ท † และเมืองเบโรซัยที่เคยเป็นของกษัตริย์ฮาดัดเอเซอร์ iva เป็นจำนวนมาก

๙ เมื่อโทอิ กษัตริย์เมืองฮามัท † ได้ยินว่าดาวิดเอาชนะกองทัพทั้งหมดของกษัตริย์ฮาดัดเอเซอร์ได้ ๑๐ เขาได้ส่งโยรัม † ลูกชายของเขาไปพบดาวิด เพื่อถามทุกข์สุขดาวิดและแสดงความยินดีกับดาวิดที่รบชนะกษัตริย์ฮาดัดเอเซอร์ เพราะกษัตริย์ฮาดัดเอเซอร์เคยทำสงครามกับกษัตริย์โทอิอยู่บ่อยๆ โยรัมนำของขวัญที่ทำจากเงิน ทองและทองสัมฤทธิ์ไปให้กับดาวิดด้วย ๑๑ กษัตริย์ดาวิดได้อุทิศของเหล่านั้นให้พระยาห์เวห์ เหมือนกับที่เขาเคยอุทิศเงินและทองที่ยึดมาได้จากชาติต่างๆที่เขาเคยไปปราบปรามมา ๑๒ คือเอโดม † ไมอับ ชาวอัมโมน ชาวฟีลิสเตีย และชาวอามาเลค ในทำนองเดียวกัน ดาวิดก็ได้อุทิศของที่ยึดมาได้จากฮาดัดเอ เซอร์กษัตริย์เมืองไซบาร์ลูกชายของเรโอบ ให้กับพระเจ้าด้วย ๑๓ หลังจากที่ได้ดาวิดกลับมาจากการโจมตีชาวเอโดมหนึ่งหมีนแปดพันคนใน

หุบเขาเกลือแล้ว เขาก็มีชื่อเสียงโด่งดังขึ้น ๑๔ ดาวิดได้ให้กองทัพทหารเข้าประจำ การอยู่ตามป้อมต่างๆทั่วเมืองเอโดม และชาวเมืองเอโดมทั้งหมดก็ตกเป็นทาสของดาวิด พระยาห์เวห์ได้ให้ชัยชนะกับดาวิดในทุกๆที่ที่เขาไป

รัฐบาลของดาวิด

(๑ พศต. ๑๘:๑๔-๑๗)

๑๕ ดาวิดได้ปกครองทั่วทั้งอิสราเอล เขาได้ให้ความยุติธรรมและความถูกต้องกับประชาชนทั้งหมดของเขา ๑๖ โยอาบลูกชายของนางเศรยาห์ได้เป็นแม่ทัพ เยโฮซาฟัทลูกชายอาหิหูดเป็นผู้จัดบันทึกเหตุการณ์ ๑๗ ศาโดกลูกชายอาหิหูดและอาหิเมเลคลูกชายอาบียาธาร์เป็นนักบวช เสโรอาห์เป็นเลขา ๑๘ เบไนยาห์ลูกชายเยโฮยาคาเป็นผู้ควบคุมชาวเคเรธและชาวเปเลท S และบรรดาลูกชายของดาวิดเป็นที่ปรึกษา กษัตริย์ **

ดาวิดเมตตาครอบครัวซาอูล

๑๙ ดาวิดถามว่า “มีใครในครอบครัวซาอูลที่ยังหลงเหลืออยู่บ้าง เราจะได้เมตตาปราณีเขา เพราะเห็นแก่โยนาธาน”

๒๐ ขณะนั้นมีคนรับใช้ในครอบครัวซาอูลคนหนึ่งชื่อศิบา พวกเขาเรียกตัวศิบามาพบดาวิด และกษัตริย์ดาวิดพูดกับเขาว่า “เจ้าคือศิบาหรือ”

เขาตอบว่า “ข้าพเจ้าคือศิบาผู้รับใช้ท่าน”

๒๑ กษัตริย์ถามเขาว่า “มีใครในครอบครัวซาอูลที่ยังหลงเหลืออยู่อีกบ้าง เราอยากแสดงความรักของพระเจ้าให้แก่เขา”

*๘:๕ ตัดเส้นเอ็น ... รถรบ หรืออาจจะแปลได้ว่า “ดาวิดทำลายทั้งหมดยกเว้นรถรบหนึ่งร้อยคัน”

†๘:๘ เทบาร์ท คำนี้มาจากฉบับแปลกรีกโบราณแต่ฉบับฮีบรูที่เราเมื่ออยู่เขียนว่า “เบบาร์ท” ดูเพิ่มเติมได้จาก ๑ พงศาวดาร ๑๘:๘

‡๘:๑๐ โยรัม เป็นอีกชื่อหนึ่งของ “ฮาโดรัม”

§๘:๑๒ เอโดม คำนี้มาจากฉบับแปลกรีกโบราณ ฉบับแปลซีเรียโบราณ และฉบับฮีบรูบางฉบับและใน ๑ พงศาวดาร ๑๘:๑๑ แต่ในสำเนาฮีบรูที่นิยมใช้กันมีคำว่า “อารัม”

§๘:๑๘ ชาวเคเรธและชาวเปเลท พวกนี้เป็นกองคุ้มกันเดวิด ในสำเนาอารเมคโบราณ มีคำว่า “พวกนักธนูและนักขว้างหิน”

**๘:๑๘ ที่ปรึกษา กษัตริย์ หรือ “นักบวช”

ศิบาตอบกษัตริย์ว่า “ยังเหลือลูกชายคนหนึ่งของโยนาธาน เท่าทั้งสองข้างเป็นนอญ”

“กษัตริย์ถามต่อว่า “เขาอยู่ที่ไหน”

ศิบาตอบว่า “เขาอยู่ที่บ้านของมา คีร์ลูกชายของอัมมีเอล ในเมืองโลเดบาร์”

“กษัตริย์ดาวิดก็เลยส่งให้คนไปนำตัวเขามาจากบ้านของมา คีร์ลูกชายอัมมีเอล ในเมืองโลเดบาร์ ๖ เมื่อเมฟีโบเซทลูกชายของโยนาธาน ที่เป็นลูกชายซาอูล มาพบดาวิด เขาก็มหน้ากราบลงถึงพื้น

ดาวิดพูดว่า “เมฟีโบเซทหรือ”

เขาตอบว่า “ผู้รับใช้ของท่านอยู่ที่นี้”

“ดาวิดพูดกับเขาว่า “อย่ากลัวเลย เพราะเราจะเมตตา ประณีเจ้าอย่างแน่นอน เพื่อเห็นแก่โยนาธานพ่อของเจ้า เราจะคืนที่ดินทั้งหมดที่เคยเป็นของซาอูลปู่ของเจ้า ให้กับเจ้า และเจ้าจะได้นั่งกินอาหารโต๊ะเดียวกับเราตลอดไป”

“เมฟีโบเซทก็มากราบอีกครั้งและพูดว่า “คนรับใช้ท่านคนนี้เป็นใครหรือ ท่านถึงได้มาสนใจหมาที่ตายแล้วอย่างข้าพเจ้า”

“แล้วกษัตริย์ก็เรียกตัวศิบาคนรับใช้ของซาอูลเข้ามา และพูดกับเขาว่า “เราได้ให้ทุกสิ่งทุกอย่างที่เคยเป็นของซาอูลและของครอบครัวเขา ไว้กับหลานของเจ้านายเจ้า

๑๐ เจ้าและพวกลูกชายและคนรับใช้ของเจ้า จะได้ทำไร่ไถบนที่ดิน นนให้กับเขาและผลิตพืช ผลให้กับเขา เพื่อว่าหลานของเจ้านายเจ้า จะได้มีของเหล่านี้ไว้ใช้ และเมฟีโบเซทหลานชายของเจ้านายเจ้าจะได้นั่งกินอาหารที่โต๊ะเดียวกับเราตลอดไป”

(ตอนนั้นศิบามีลูกชายสิบ ห้าคนและมีคนรับใช้สี่สิบคน) ๑๑ ศิบาจึงพูดกับกษัตริย์ว่า “ข้ารับใช้ของท่าน จะทำทุกอย่างตามที่กษัตริย์ผู้เป็นเจ้านายของข้าพเจ้าสั่งให้ทำ”

ดัง นั้นเมฟีโบเซทจึงได้นั่งกินอาหารที่โต๊ะเดียวกับดาวิดเหมือนพวกลูกชายของกษัตริย์ดาวิด ๑๒ เมฟีโบเซทมีลูกชายคนหนึ่งยังเด็กอยู่ชื่อมีคา และสมาชิกในครอบครัวศิบาทั้งหมดก็กลายเป็นคนรับใช้ของเมฟีโบเซท ๑๓ เมฟีโบเซทอาศัยอยู่ในเมืองเยรูซาเล็ม เขามีเท้าที่เป็นนอญทั้งสองข้าง และทุกวันนี้เขาก็ได้นั่งกินอาหารที่โต๊ะเดียวกับกษัตริย์

ฮาnunทำให้คนของดาวิดอับอาย

(๑ พศด. ๑๙:๑-๕)

๑๐ ในเวลาต่อมา กษัตริย์ของชาวอัมมีเอลได้ตายไป ลูกชายของเขาชื่อฮาnunได้ขึ้นเป็นกษัตริย์ต่อจากพ่อของเขา ๒ ดาวิดคิดว่า “เราจะติดต่อฮาnunลูกชายของนาหาซเหมือนกับที่พ่อของเขาเคยติดต่อเรา”

ดาวิดจึงส่งพวกตัวแทนมาลอบโยนฮาnunเรื่องพ่อของเขา เมื่อคนของดาวิดมาถึงแผ่นดินของชาวอัมมีเอล ๓ พวกผู้นำของชาวอัมมีเอลพูดกับฮาnunนายของพวกเขาว่า “ท่านคิดว่าดาวิดกำลังให้เกียรติพ่อของท่านหรือ ที่ส่งคนมาเพื่อลอบโยนท่านอย่างนี้ ดาวิดส่งคนของเขามา เพื่อสำรวจ สอดแนมเมือง และเตรียมทำสงครามกับท่าน”

“ฮาnunจึงจับพวกคนของดาวิดไว้ แล้วโกนเคราของพวกเขาออกข้างหนึ่ง และตัดเสื้อผ้าของพวกเขาออกข้างหนึ่งตั้งแต่สะโพกลงไปและไล่พวกเขาออกไป

“เมื่อมีคนมาบอกดาวิดเกี่ยวกับเรื่องนี้ ดาวิดส่งคนส่งข่าวมาพบคนเหล่านั้น เพราะพวกเขาารู้สึกอับอายมาก กษัตริย์พูดว่า “ให้อยู่ที่เมืองเยริโคจนกว่าเคราของพวกท่านจะงอกขึ้นมาใหม่ แล้วค่อยกลับมา”

สงครามกับชาวอัมมีเอล

(๑ พศด. ๑๙:๖-๑๕)

๖ เมื่อชาวอัมมีเอลรู้ว่าพวกเขาทำให้ดาวิดเกลียดชังเสียแล้ว พวกเขาจึงจ้างทหารเดินเท้าชาวอาหรับสองหมื่นคนมาจากเมืองเบธโรโบและเมืองโคบาห์ รวมทั้งจ้างกษัตริย์มาอาคาห์กับคนของเขอีกหนึ่งพันคน และจ้างชาวเมืองโทบอีกหนึ่งหมื่นสองพันคน

๗ เมื่อดาวิดรู้เรื่องนี้ เขาได้ส่งโยอาบพร้อมกับกองทัพทั้งหมดของเขาออกไป

๘ ชาวอัมมีเอลออกมารวมอยู่ที่ทางเข้าประตูเมือง ขณะที่ชาวอาหรับจากเมืองโคบาห์และเมืองเรโอบ และคนของเมืองโทบกับของมาอาคาห์อยู่ในทุ่งกว้าง

๙ เมื่อโยอาบเห็นว่ามียกกองทัพล้อมเขาอยู่ทั้งด้านหน้าและด้านหลัง เขาจึงเลือกทหารที่ดีที่สุดในกองทัพของอิสราเอลออกมา กอง

หนึ่ง และสั่งให้พวกเขาออกไปต่อสู้กับชาวอาหรับ^{๑๐} เขาจัดกองทัพที่เหลือภายใต้การบัญชาการของอาบีชัยน้องชายของเขาให้เข้าไปต่อสู้กับชาวอัมโมน^{๑๑} โยอาบพบกับอาบีชัยว่า “ถ้าชาวอาหรับแข็งแกร่งเกินไปสำหรับเรา ท่านต้องมาช่วยเหลือเรา แต่ถ้าชาวอัมโมนแข็งแกร่งเกินไปสำหรับท่าน เราจะมาช่วยเหลือท่าน”^{๑๒} กล่าวหาญไว้ และสู้ให้สมกับเป็นชายชาติทหารเพื่อคนของพวกเรา และเพื่อเมืองต่างๆของพระเจ้าของพวกเรา ขอให้พระยาห์เวห์จัดการตามที่พระองค์เห็นสมควรเถิด”

^{๑๓}แล้วโยอาบและกองทัพก็ไปกับเขา ก็ได้บุกเข้าสู้รบกับชาวอาหรับ และชาวอาหรับได้ถอยหนีไปต่อหน้าเขา^{๑๔} เมื่อชาวอัมโมนเห็นว่าชาวอาหรับกำลังหลบหนี พวกเขาจึงหลบหนีไปต่อหน้าอาบีชัยและกลับเข้าไปในเมือง โยอาบก็กลับมาจากการสู้รบกับชาวอัมโมนและมาถึงเมืองเยรูซาเล็ม

ชาวอาหรับตัดสินใจรบอีกครั้ง

(๑ พศต. ๑๙:๑๖-๑๙)

^{๑๕}หลังจากที่ชาวอาหรับเห็นว่าพวกเขาถูกอิสราเอลตีแตก พวกเขาจึงรวมตัวกันอีกครั้ง^{๑๖} ฮาตัด-เอเซอร์ นำชาวอาหรับมาจากอีกฝั่งของแม่น้ำ พวกเขาไปที่เฮลามโดยมีโซบัคแม่ทัพของกษัตริย์ฮาตัด-เอเซอร์เป็นผู้นำทัพ^{๑๗} เมื่อมีคนมาบอกดาวิดถึงเรื่องนี้ ดาวิดจึงรวบรวมอิสราเอลทั้งหมดข้ามแม่น้ำจอร์แดน และไปที่เฮลาม

ชาวอาหรับจัดทัพและได้เข้าสู่รบกับดาวิด^{๑๘} แต่ดาวิดรบชนะพวกเขา และพวกเขาหลบหนีไปต่อหน้าอิสราเอล ดาวิดได้ฆ่าคนขับรถรบของพวกเขามาเจ็ดร้อยคนและทหารเดินเท้า อีกสี่หมื่นคน ดาวิดได้ทำให้โซบัคแม่ทัพของชาวอาหรับบาดเจ็บ เขาจึงตายที่นั่นด้วย

^{๑๙}เมื่อกษัตริย์ทั้งหมดที่อยู่ภายใต้อำนาจของฮาตัดเอเซอร์ เห็นว่าพวกเขาพ่ายแพ้ต่อ

อิสราเอลแล้ว พวกเขาจึงทำสัญญาสงบศึกและยอมตกเป็นทาสของอิสราเอล ชาวอาหรับจึงกลัวและไม่กล้าช่วยชาวอัมโมนอีกต่อไป

ดาวิดกับนางบัทเชบา

^๑ในฤดูใบไม้ผลิ ซึ่งเป็นเวลาที่พวกกษัตริย์ต่างออกไปทำศึกสงครามกัน ดาวิดส่งโยอาบออกไปพร้อมกับคนของกษัตริย์และกองทัพทั้งหมดของอิสราเอลออกไปสู้รบกับชาวอัมโมน และได้เข้าล้อมเมืองริบบาห์ไว้

แต่ดาวิดยังอยู่ในเมืองเยรูซาเล็ม^๒ หนึ่งวันหนึ่ง ดาวิดได้ลุกขึ้นมาเดินเล่นอยู่บนดาดฟ้าวัง จากดาดฟ้านั้น เขามองลงไปเห็นผู้หญิงคนหนึ่งกำลังอาบน้ำอยู่ หญิงคนนั้นสวยมาก^๓ ดาวิดจึงส่งคนไปสืบดูว่านางเป็นใคร พนักงานคนนั้นกลับมากล่าวว่า “นางคือบัทเชบา ลูกสาวของเอลีอัม นางเป็นเมียของอุรียาห์ชาวฮิตไทต์”

^๔ดาวิดได้ส่งคนไปหานาง นางมาพบและเขาก็ร่วมหลับนอนกับนางและนางก็กลับบ้านไป (ตอนนั้น นางเพิ่งชำระตัวเองหลังจากมีประจำเดือนแล้ว)^๕ นางได้ตั้งท้อง จึงส่งคนไปบอกดาวิดว่า “ดิฉันได้ตั้งท้องแล้ว”

^๖ดาวิดจึงส่งคนไปบอกโยอาบว่า “ให้ส่งตัวอุรียาห์ชาวฮิตไทต์กลับมาหาเรา”

โยอาบจึงส่งตัวอุรียาห์กลับมาพบดาวิด^๗ เมื่ออุรียาห์มาพบดาวิด ดาวิดถามเขาว่าโยอาบเป็นอย่างไร พวกทหารเป็นอย่างไร และสงครามไปถึงไหนแล้ว^๘ แล้วดาวิดก็พูดกับอุรียาห์ว่า “กลับไปบ้านของท่านและล้างเท้าของท่าน”^๙เถิด”

อุรียาห์จึงออกจากวังและก็มีของขวัญจากกษัตริย์ส่งตามหลังมาให้เขา^{๑๐} แต่อุรียาห์นอนอยู่ที่ทางเข้าวังกับพวกคนรับใช้คนอื่นๆของนายเขา และไม่ได้ออกไปบ้าน^{๑๑} เมื่อดาวิดรู้เรื่องราว “อุรียาห์ไม่ได้กลับบ้าน” เขาถามอุรียาห์ว่า “นี่เจ้าไม่ได้เดินทางมาจากแดนไกลหรือหรือ ทำไมเจ้าถึงไม่กลับบ้าน”

* ๑๐:๑๖ ฮาตัด-เอเซอร์ ฉับบัสเนกริกโบราณใช้ “ฮาตัด-อาเรเซอร์”

† ๑๐:๑๖ แม่น้ำ คือแม่น้ำยูเฟรติส

‡ ๑๑:๑๕ ทหารเดินเท้า พบในสำเนากรีกโบราณ ในฉับบัสเนกริมุมิคำว่า “ทหารม้า” ดูเพิ่มเติมได้จาก ๑ พงศาวดาร ๑๙:๑๘

¶ ๑๑:๘ ล้างเท้าของท่าน คือไปพักผ่อน

๑๑ อู รียาห์พูดกับดาวิดว่า “หีบแห่งข้อตกลง อิสราเอลและยูดาห์ยังพักอยู่ในเต็นท์และโยอาบนายของข้าพเจ้าและคนของนายข้าพเจ้ายังตั้งค่ายอยู่กลางทุ่ง จะให้ข้าพเจ้ากลับไปกินและดื่มและนอนกับเมียของข้าพเจ้าได้อย่างไร ท่านมีชีวิตอยู่แน่ขนาดไหน ก็ให้แน่ใจขนาดนั้นเลยว่าข้าพเจ้าก็จะไม่ยอมทำอย่างนั้นเด็ดขาด”

๑๒ ดาวิดก็เลยพูดกับเขาว่า “อูที่นั่นอีกวันหนึ่ง แล้วพรุ่งนี้เราจะส่งเจ้ากลับ” อูรียาห์จึงอยู่ในเยรูซาเล็มในวันนั้น ๑๓ ดาวิดได้เชิญเขามากินและดื่มกับดาวิด และดาวิดทำให้เขาเมา แต่ในตอนเย็น อูรียาห์กลับไปนอนบนเสื่อของเขากับพวกคนรับใช้คนอื่นๆ ของนายเขา เขาไม่ยอมกลับบ้าน

๑๔ พอรุ่งเช้า ดาวิดเขียนจดหมายถึงโยอาบ และส่งจดหมายนั้นไปพร้อมกับอูรียาห์ ๑๕ ในจดหมายนั้นเขียนว่า “ส่งอูรียาห์ไปอยู่แนวหน้าที่มีการสู้รบที่ดุเดือดที่สุด แล้วถอยทัพปล่อยเขาไว้ เพื่อเขาจะได้ถูกฆ่าตาย”

๑๖ ตั้งนั้น ขณะที่โยอาบยังล้อมเมืองอยู่ เขาได้ส่งอูรียาห์ไปในสถานที่ที่เขาถือว่าเป็นจุดที่มีการป้องกันเข้มแข็งที่สุด ๑๗ เมื่อคนในเมืองออกมาและต่อสู้กับโยอาบ คนจากกองทัพของดาวิดบางคนตาย รวมทั้งอูรียาห์ชาวฮิตไตต์ด้วย

๑๘ โยอาบส่งรายงานการรบให้ดาวิด ๑๙ เขาบอกคนส่งข่าวว่า “เมื่อเจ้ารายงานการรบนี้กับกษัตริย์แล้ว ๒๐ กษัตริย์อาจโกรธขึ้นมาและอาจถามเจ้าว่า ‘ทำไมพวกเจ้าถึงเข้าไปต่อสู้ใกล้เมืองขนาดนั้น พวกเจ้าไม่รู้หรือว่าพวกมันอาจยิงธนูลงมาจากบนกำแพงได้’ ๒๑ จำไม่ได้หรือว่าใครฆ่าอาบีเมเลคลูกชายเยรูเบเชท ‘ไม่ใช่เพราะหญิงคนหนึ่งโยนไม่หินที่นอนบนลงมาจากกำแพง แล้วทับเขาตายในเชบศรหูกหรือ ทำไมพวกเจ้าเข้าไปชิดกำแพงขนาดนั้น’ ถ้าเขาถามเจ้าอย่างนั้นให้บอกเขาว่า ‘อูรียาห์ชาวฮิตไตต์คนรับใช้ท่านก็ตายด้วย’”

๒๒ คนส่งข่าวออกเดินทางไป และเมื่อเขามาถึง เขาก็เล่าทุกอย่างที่โยอาบส่งมาให้กับดาวิดฟัง ๒๓ คนส่งข่าวพูดกับดาวิดว่า “คนเหล่านั้นมีกำลังมากกว่าพวกข้าพเจ้าและ

ออกมาสู้รบกับพวกข้าพเจ้ากลางแจ้ง แต่พวกข้าพเจ้าขับไล่พวกเขากลับเข้าไปทางเข้าของประตูเมือง” ๒๔ แล้วพวกนักธนูก็ยิงลูกธนูจากบนกำแพงมาที่พวกผู้รับใช้ของท่าน และคนของกษัตริย์บางคนก็ตาย รวมทั้งอูรียาห์ชาวฮิตไตต์คนรับใช้ของท่านก็ตายไปด้วย”

๒๕ ดาวิดบอกคนส่งข่าวว่า “ให้ไปบอกกับโยอาบว่า ‘อย่าปล่อยให้เรื่องนี้ทำให้ท่านเสียใจ เพราะดาบก็ฆ่าคนโดยไม่เลือกหน้าว่าเป็นใคร เรืองโจมตีเมืองและทำลายมันเสีย’ ให้พูดอย่างนี้เพื่อให้อูรียาห์ตาย”

๒๖ เมื่อเมียของอูรียาห์รู้ว่าสามีของนางตายแล้ว นางไว้ทุกข์ให้เขา ๒๗ หลังจากเสร็จสิ้นการไว้ทุกข์แล้ว ดาวิดให้นำตัวนางเข้ามาอยู่ในวัง และนางก็ได้เป็นเมียของเขาและคลอดลูกชายให้เขา แต่พระยาห์เวห์ไม่พอใจกับสิ่งที่ดาวิดได้ทำลงไปนั้น

นาธันเตือนดาวิด

๑๒ ๑ พระยาห์เวห์ส่งนาธันมาหาดาวิด เมื่อเขาพบดาวิด เขาพูดว่า “ในเมืองหนึ่ง มีชายสองคน คนหนึ่งร่ำรวยและอีกคนหนึ่งยากจน ๒ คนที่ร่ำรวยมีแกะและวัวมากมาย ๓ แต่คนที่จนไม่มีอะไรเลย นอกลูกแกะตัวเมียตัวเล็กตัวหนึ่งที่เขาซื้อ มา เขาเลี้ยงแกะตัวนั้น และมันก็อยู่กับเขา และเติบโตขึ้นพร้อมกับลูกๆ ของเขา มันได้ส่วนแบ่งอาหารจากเขา ได้ดื่มจากถ้วยของเขาและได้นอนในอ้อมแขนของเขา มันเหมือนลูกสาวคนหนึ่งของเขา

๔ ต่อมา มีแขกคนหนึ่งเดินทางมายิ้มมายิ้มที่ร่ำรวยคนนั้น คนร่ำรวยคนนั้นไม่ยอมเอาแกะหรือวัวแม้แต่ตัวเดียวของตัวเอง มาทำอาหารเลี้ยงแขกที่มายิ้มเขานั้น แต่เขากลับไปเอาลูกแกะตัวเมียที่เป็นของชายยากจนคนนั้นมาทำอาหารเลี้ยงแขกที่มายิ้มเขา”

๕ ดาวิดโกรธคนร่ำรวยคนนั้นเป็นพิณเป็นไฟ และพูดกับนาธันว่า “พระยาห์เวห์มีชีวิตอยู่แน่ขนาดไหน ก็ให้แน่ใจขนาดนั้นเลยว่าชายคนที่ทำอย่างนั้นจะต้องตาย ๖ เขาต้องจ่ายเงินคืนเป็นสี่เท่าสำหรับลูกแกะตัว

* ๑๑:๒๑. *เยรูเบเชท* รู้จักกันในอีกชื่อหนึ่งว่า เยรูบาอัล (ซึ่งก็คือกิดโอน) ดูเรื่องของอาบีเมเลคเพิ่มเติมได้จากหนังสือผู้วินิจฉัย บทที่ ๙

นั้น เพราะเขาได้ทำสิ่งชั่วร้าย และไร้ความเมตตา”

“แล้วนาธันก็บอกกับดาวิดว่า “ท่านนั้นแหละคือคนรวบคนนั้น พระยาห์เวห์ พระเจ้าแห่งอิสราเอล บอกอย่างนี้ว่า ‘เราได้แต่งตั้งเจ้าให้เป็นกษัตริย์ปกครองอิสราเอล และเราช่วยเจ้าให้พ้นจากมือของซาอูล’ เราได้มอบครอบครัวของนายเจ้าให้กับเจ้า พร้อมกับเมียทั้ง หลายของเขาให้อยู่ในอ้อมอกของเจ้า เราให้ครอบครัวอิสราเอลและยูดาห์กับเจ้า หากเจ้าคิดว่ามันยังน้อยไป เราก็คงให้เจ้าเพิ่มมากขึ้นกว่านั้นแล้ว” “ทำไมเจ้าถึงดูหมิ่นพระคำของพระยาห์เวห์ โดยการทำสิ่งชั่วร้ายในสายตาของพระองค์ ท่านฆ่าอูรียาห์ ชาวฮิตไตต์ด้วยดาบ และเอาเมียเขามาเป็นเมียตน เจ้าฆ่าเขาด้วยดาบของชาวอัมโมน”^{๑๐} ดังนั้น ตอนนี้ ดาบเล่มนั้นจะไม่มีวันหายไปจากบ้านของเจ้า เพราะเจ้าดูหมิ่นเราและเอาเมียของอูรียาห์ชาวฮิตไตต์มาเป็นเมียของเจ้าเอง”

“๑๑ พระยาห์เวห์พูดว่า ‘เราจะนำความหายนะมาสู่ตัวเจ้า ความหายนะนี้จะเกิดขึ้นจากครอบครัวของเจ้า เราจะเอาพวกเมียทั้งหลายของเจ้าไปต่อหน้าต่อตาเจ้า และเอาไปให้กับคนที่ใกล้ชิดเจ้า และเขาจะนอนกับพวกนางกลางแจ้ง’”^{๑๒} เจ้าเคยทำสิ่งนี้อย่างลับๆ แต่เราจะทำสิ่งนี้กลางแจ้งต่อหน้าชาวอิสราเอลทั้งหมด”^{๑๓}

“๑๓ แล้วดาวิดก็พูดกับนาธันว่า “เราได้ทำบาปต่อพระยาห์เวห์เสียแล้ว”

นาธันตอบว่า “พระยาห์เวห์ได้รับเอาบาปของท่านไปแล้ว ท่านจะไม่ตาย”^{๑๔} แต่ท่านได้ทำสิ่งนี้ลงไป ซึ่งเป็นการหมิ่นพระองค์อย่างแรงกล้า”^{๑๕} ดังนั้น ลูกชายที่ได้เกิดมาให้กับท่านนั้นจะต้องตาย”

ลูกชายนางบัทเชบาตาย

“๑๕ หลัง จากนาธันกลับบ้านแล้ว พระยาห์เวห์ได้ทำให้เด็กป่วยหนัก เด็กที่เกิดจาก

เมียของอูรียาห์กับดาวิด”^{๑๖} ดาวิดอ่อนวอนต่อพระเจ้าเพื่อลูกของเขา เขาอดอาหารและเข้าไปในวังของเขา และนอนลงบนพื้นทั้งคืน

“๑๗ พวกผู้อาวุโสในครอบครัวของดาวิด มาเยี่ยมข้างเขา อ่อนวอนให้เขาลุกขึ้น แต่เขาไม่ยอมลุก และไม่ยอมกินอาหารกับคนพวกนั้น”^{๑๘} ในวันที่เจ็ด เด็กก็ตาย พวกคนรับใช้ดาวิดไม่กล้าบอกดาวิดว่าลูกของเขาตายแล้ว พวกเขาคิดว่า “ขนาดตอนที่ลูกชายเขายังมีชีวิตอยู่ เราพูดกับเขา เขายังไม่ยอมฟังเลย แล้วตอนนี้ ถ้าเราบอกเขาว่า ลูกของเขาตายแล้ว เขาอาจทำร้ายตัวเองก็ได้”

“๑๙ ดาวิดสังเกตเห็นพวกคนรับใช้ของเขาระชิบกระซิบกันอยู่ เขารู้ว่าลูกเขาตายแล้ว เขาถามว่า “เด็กตายแล้วใช่ไหม”

พวกเขาตอบว่า “ใช่ครับท่าน เด็กตายแล้ว”

“๒๐ ดาวิดจึงลุกขึ้นจากพื้น หลังจากที่เขาอาบน้ำ แต่งตัวและเปลี่ยนเสื้อผ้า เขาเข้าไปในบ้านของพระยาห์เวห์”^{๒๑} และนมัสการพระองค์ แล้วเขาก็กลับเข้าวัง เขาให้คนยกอาหารมาให้และก็กิน

“๒๑ พวกคนรับใช้ถามเขาว่า “ทำไมท่านจึงทำตัวอย่างนี้ เมื่อเด็กยังมีชีวิตอยู่ท่านอดอาหารและร้องไห้ แต่ตอนนี้ลูกท่านตายแล้ว ท่านกลับลุกขึ้นกินอาหาร”

“๒๒ เขาตอบว่า “เมื่อเด็กยังมีชีวิตอยู่ เราอดอาหารและร้องไห้ เราคิดว่า ‘ไม่แน่ว่าพระยาห์เวห์อาจจะเมตตากับเราและให้ลูกเรามีชีวิตอยู่ต่อไปก็ได้’”^{๒๓} แต่ตอนนี้เขาตายไปแล้ว เราจะอดอาหารไปทำไมอีก เราสามารถเอาตัวเขากลับมาได้หรือ มีแต่เราจะตามทางเด็กนั้นไป แต่เขาจะไม่มีวันกลับมาหาเรา”

การเกิดของซาโลมอน

“๒๔ แล้วดาวิดก็ปลอมโยนนางบัทเชบา และเขาไปหานางและร่วมหลับนอนกับนาง นาง

* ๑๒:๑๑ กลางแจ้ง แปลตรงๆได้ว่า “ในสายตาของดวงอาทิตย์”

† ๑๒:๑๒ ต่อหน้าชาวอิสราเอลทั้งหมด แปลตรงๆได้ว่า “ต่อหน้าชาวอิสราเอลทุกคนและต่อหน้าดวงอาทิตย์”

‡ ๑๒:๑๕ ซึ่งเป็นการหมิ่นพระองค์อย่างแรงกล้า สำเนาฮีบรูที่เป็นที่นิยมใช้กัน เขียนว่า “ซึ่งทำให้พวกศัตรูของพระองค์ดูหมิ่นพระยาห์เวห์อย่างแรงกล้า”

† ๑๒:๒๐ ของพระยาห์เวห์ อยู่ในฉบับแปลกรีกโบราณ ฉบับฮีบรูที่นิยมใช้กันไม่มีคำนี้

ได้คลอดลูกชายอีกคนหนึ่ง แล้วนางตั้งชื่อเด็กว่าซา โลม อน พระ ยาร์เวห์รักเด็กคน นี้ ^{๒๔} พระองค์จึงส่งข้อความผ่านนา ธันผู้พูดแทนพระองค์ ให้ตั้งชื่อเด็กว่า เยดีติยาห์ ^{๒๕} นา ธันทำอย่างนี้เพื่อพระยาร์เวห์

ดาวิดยึดเมืองรับบัท

(๑ พศต. ๒๐:๑-๓)

^{๒๖} ในเวลานั้นโยอาบได้สู้รบอยู่กับเมืองรับบัท เมืองหลวงของชาวอัม โมน และยึดป้อมปราการหลวงไว้ได้ ^{๒๗} โย อาบจึงส่งคนส่งข่าวมาหาดาวิดเพื่อบอกว่า “ข้าพเจ้าได้สู้รบกับเมืองรับบัทและยึดดูแลทั้งเมืองนั้นไว้ได้แล้ว ^{๒๘} ตอนนีขอให้ท่านรวบรวมกองกำลังที่เหลือ เข้าตั้งค่ายโจมตีเมืองนั้น และยึดมันไว้ให้ได้ ไม่อย่างนั้น ข้าพเจ้าเองจะเป็นคนเข้ายึดเมืองนี้ และเมืองนี้ก็จะถูกเรียกว่าเป็นของข้าพเจ้า”

^{๒๙} ดา วิดจึงรวบรวมกองกำลังที่เหลือทั้งหมด และบุกไปเมืองรับ บัท และเข้าโจมตีและยึดมันไว้ ^{๓๐} เขาปลดมงกุฎออกจากหัวของกษัตริย์พวกนั้น ^{๓๑} มันทำจากทองคำที่มีน้ำ หนักเกือบสามสิบห้ากิโลกรัม และประดับด้วยพลอยมีค่ามากมาย แล้วพวกเขาก็ได้อามาสวมไว้บนหัวของดา วิด เขายังยึดเอาของมีค่ามากมายจากเมืองนั้นด้วย

^{๓๒} ดา วิดได้นำประชาชนที่อยู่ในเมืองนั้นออกไปจากเมือง และบังคับให้พวกเขาทำงานที่ใช้เลื่อย เกลือก ชุดและขวาน และยังบังคับให้คนพวกนี้ทำอิฐ ^{๓๓} ดา วิดทำอย่างนี้กับทุกเมืองของชาวอัม โมน แล้วดา วิดกับกองทัพทั้งหมดของเขาก็กลับเมืองเยรูซาเล็ม

อัมโนนและทามาร์

^๑ ดา วิดมีลูกคนหนึ่งชื่ออับ ซา โลม **๑๓** อับ ซา โลมมีน้องสาวที่สวยงามคนหนึ่งชื่อทามาร์ ในเวลานั้น ลูกชายอีกคนหนึ่งของดาวิดชื่ออัมโนน ^๒ ได้หลงรักทามาร์ ^๓ ทามาร์เป็นสาวบริสุทธิ์ อัมโนนรู้สึกว่าเป็นไปไม่ได้เลยที่จะทำอะไรกับนาง แต่เขาหลงรักนางมาก จนเป็นไข้ใจ

^๔ อัม โนนมีเพื่อนคนหนึ่งชื่อโย นา ดับเป็นลูกชายซิเมออาห์ ซิเมออาห์เป็นพี่ชายของดาวิด โยนา ดับเป็นคนฉลาดเจ้าเล่ห์ ^๕ เขาถามอัมโนนว่า “บอกเราหน่อยว่าเกิดอะไรขึ้น ทำไมลูกกษัตริย์อย่างท่านจึงดูชู้ชืดลงทุกวันๆ”

อัม โนนบอกกับเขาว่า “เราหลงรักทามาร์ น้องสาวของอับซาโลมน้องชายเรา”

^๖ โย นา ดับบอกว่า “ไปนอนที่เตียงแล้วแกล้งทำเป็นไม่สบายสิ แล้วเมื่อพ่อของท่านมาเยี่ยม ให้บอกเขาว่า ‘ลูกอยากให้ทามาร์ น้องสาวลูกมาเยี่ยม และเอาของมาให้ลูกกิน ขอให้ให้น้องมาทำอาหารต่อหน้าลูก เพื่อลูกจะได้ดูน้องทำ และได้กินจากมือของน้อง’”

^๗ อัม โนนจึงนอนลงและแกล้งทำเป็นไม่สบาย เมื่อกษัตริย์มาเยี่ยมเขา อัมโนนพูดว่า “ลูกอยากให้ทามาร์น้องสาวลูกมาเยี่ยม และมาทำขนมปังพิเศษให้ลูกดู เพื่อลูกจะได้กินจากมือของน้อง”

^๘ ดาวิดจึงส่งคนไปบอกทามาร์ที่วังว่า “ให้ไปที่บ้านของอัม โนนพี่ ชายของเจ้า และไปทำอาหารให้เขากิน”

^๙ ทา มาร์จึงไปบ้านอัม โนนพี่ ชายของนาง ซึ่งกำลังนอนอยู่ นางเอาแป้งดิบ ^{๑๐} ไปด้วย นางนวดมัน ทำเป็นขนมปังให้เขาดูและอบมัน ^{๑๑} แล้วนางก็เอากระทะนั้นออกมาและยกขนมปังไปให้เขา แต่เขาไม่ยอมกิน อัมโนนบอกว่า “ให้ทุกคนออกไปจากที่นี่” ทุกคนจึงออกไป

* ๑๒:๒๔ *เยดีติยาห์* หมายถึง ผู้ที่พระยาร์เวห์รัก

† ๑๒:๓๐ *ของกษัตริย์พวกนั้น* หรือ สำเนากรีกโบราณเขียนว่า “หัวของพระเมลคัม” ซึ่งเป็นพระที่ชาวอัมโนนนมสการกัน

‡ ๑๒:๓๑ *ให้คนพวกนี้ทำอิฐ* ความหมายในภาษาฮีบรูสำหรับข้อความนี้ยังไม่ชัดเจน

§ ๑๓:๑ *อัมโนน* อัมโนนเป็นพี่น้องกับอับซาโลมและทามาร์ พวกเขามีพ่อคนเดียวกันคือดาวิด แต่คนละแม่ ดูใน ๒ ซามูเอล ๓:๒-๓

§ ๑๓:๘ *แป้งดิบ* แป้งดิบที่นวดดีแล้ว

๑๐ แล้วอัมโนนพูดกับทามาร์ว่า “นำอาหารมาให้พี่ในห้องนอนของพี่ พี่จะได้กินมันจากมือของน้อง”

ทามาร์ก็นำขนมปังที่นางทำไว้เข้ามาให้อัมโนน พี่ชายของนางในห้องนอนของเขา ๑๑ แต่เมื่อนางนำมันเข้ามาเพื่อจะให้เขากิน เขากลับนางเอาไว้และพูดว่า “น้องพี่ มานอนกับพี่เถิด”

๑๒ “อย่า นะพี่” นางพูดกับเขา “อย่าบังคับน้องเลย เรื่องอย่างนี้ไม่ควรเกิดขึ้นในอิสราเอล อย่าทำสิ่งชั่วร้ายอย่างนี้เลย ๑๓ ตัวน้องเอง จะขจัดความน่าละอายนี้ไปได้ อย่างไรก็ตาม ส่วนตัวพี่ พี่จะเป็นเหมือนคนบ้าที่ชั่วร้ายในอิสราเอล ได้โปรดไปพูดกับกษัตริย์เถิด เขาจะไม่ยั้งน้องไว้จากพี่หรอก”

๑๔ แต่เขาไม่ยอม ฟังนาง และเพราะเขาแข็งแรงแกว่านาง เขาจึงข่มขืนนาง ๑๕ แล้วความรู้สึกของอัมโนนกลับเปลี่ยน เป็นเกลียดนางอย่างรุนแรง อันที่จริงแล้ว ความเกลียดของเขานั้นมากกว่าความรักที่เขา มีต่อนางในตอนแรก อัมโนนพูดกับนางว่า “ออกไปซะ”

๑๖ แต่นางตอบเขาไปว่า “อย่าทำอย่างนั้นเลยพี่ ถ้าพี่ไล่น้องไป พี่จะยังมีความผิดมากกว่าสิ่งที่พี่ได้ทำกับน้องมาแล้ว”

แต่เขาไม่ยอมฟังนาง ๑๗ เขาเรียกคนรับใช้ ส่วนตัวของเขามาและบอกว่า “เอาหญิงคนนี้ออกไปจากที่นี่และลงกลอนประตูเสียด้วย”

๑๘ คนรับใช้ของเขาจึงเอาตัวนางออกไป และลงกลอนประตูตามหลังนาง

ขณะนั้นนางสวมเสื้อชุดยววที่มีเครื่องประดับมากมาย เพราะเสื้อชนิดนี้เป็นเสื้อของกษัตริย์ที่ให้ลูกสาวของกษัตริย์ที่ยังบริสุทธิ์อยู่สวม ๑๙ ทามาร์เอาไข่ไก่ไปรยบนหัวของนางและฉีกเสื้อที่มีเครื่องประดับที่นางกำลังสวมอยู่นั้นออก นางเอามือกุมหัวไว้แล้วเดินจากไปและร้องให้ด้วยเสียงอันดังที่ไปด้วย

๒๐ อับซาโลมพี่ชายของนางพูดกับนางว่า “อัมโนนพี่ชายของน้องนอนกับน้องหรือเจ็บเสียเถิด น้องของพี่ เขาเป็นพี่ชายของน้อง อย่าไปคิดมากในเรื่องนี้” และทามาร์ก็อาศัยอยู่ในบ้านของอับซาโลมพี่ชายนาง เป็นหญิงที่ถูกทอดทิ้ง †

๒๑ เมื่อกษัตริย์ดาวิดได้ยินเรื่องนี้ เขาโกรธมาก แต่ไม่ยอมลงโทษอัมโนนลูกชายของเขาเพราะดาวิดรักเขามาก และเขาเป็นบุตรหัวปี ๒๒ ส่วนอับซาโลมไม่ได้พูดกับอัมโนน แม้แต่คำเดียว ไม่ว่าจะพูดดีหรือพูดร้าย เขาเกลียดอัมโนนมาก เพราะอัมโนนได้ข่มขืนทามาร์น้องสาวของเขา

อับซาโลมแก้แค้น

๒๓ ผ่านไปสองปีเต็ม อับซาโลมได้จัดงานตัดขนแกะของเขาขึ้นที่บาอัล-ฮาโซร์ใกล้เขตแดนเอฟราอิม เขาเชิญลูกชายทุกคนของกษัตริย์มาที่งานนั้น ๒๔ อับซาโลมไปหากษัตริย์และพูดว่า “ลูกผู้รับใช้ของพ่อได้จัดงานตัดขนแกะขึ้น ขอเชิญท่านพ่อและเจ้าหน้าที่ของท่านพ่อมาร่วมงานกับลูกด้วยเถิด”

๒๕ กษัตริย์ตอบว่า “ไม่ได้หรอกลูก อย่าให้พวกเราไปกันหมดทุกคนเลย จะไปเป็นภาระของลูกเปล่าๆ”

แม้ว่าอับซาโลมจะรบเร้าต่อ กษัตริย์ยังคงไม่ยอมไป แต่ได้ให้พรเขาไป

๒๖ อับซาโลมจึงพูดว่า “ถ้าอย่างนั้น ขออนุญาตให้อัมโนนพี่ชายของลูกไปกับลูกด้วยเถิด”

กษัตริย์ถามเขาว่า “ทำไมเขาต้องไปกับลูกด้วย”

๒๗ แต่อับซาโลมก็คงรบเร้าดาวิด ดาวิดจึงส่งอัมโนนและลูกชายที่เหลือของดาวิดไป

* ๑๓:๑๘ เสื้อ ... มากมาย ความหมายของข้อความนี้ในภาษาฮีบรูยังไม่ชัดเจน

† ๑๓:๑๙ ทามาร์เอา ... เสียงอันดัง เป็นวิธีที่คนแสดงให้เห็นว่าเขาเศร้าเสียใจและผิดหวังอย่างมาก

‡ ๑๓:๒๐ เป็นหญิงที่ถูกทอดทิ้ง หรือ “เป็นหญิงที่ถูกทำลายพรหมจรรย์แล้ว”

๑ ๑๓:๒๑ แต่ไม่ยอมลงโทษ ... บุตรหัวปี ประโยคนี้พบในสำเนาแปลกรีกโบราณ และในหนังสือมวนหนึ่งจากถ้ำคูมรัน

กับอับซาโลม และอับซาโลมได้จัดงานเลี้ยงเหมือนกับงานเลี้ยงของกษัตริย์*

^{๒๘}แล้วอับซาโลมส่งคนของเขาว่า “ฟังให้ดี เมื่ออ้อม โนนติมเหล่านี้จนจนมาได้ที่แล้ว และเราส่งกับพวกเจ้าว่า ‘ฆ่ามัน’ ให้ฆ่ามันซะ อย่ากลัวเลย เพราะเราเองเป็นคนสั่งให้พวกเจ้าทำ ให้เข้มแข็งและกล้าหาญไว้”

^{๒๙}คนของอับซาโลมทำกับอ้อม โนนตามที่อับซาโลมสั่งพวกเขาไว้ แล้วพวกลูกชายกษัตริย์ที่เหลือต่างก็ขึ้นล่อของตนหนีไป

ดาวิดได้ข่าวการตายของอ้อมโนน

^{๓๐}ในขณะที่พวกเขาเดินทางอยู่ ก็มีรายงานมาถึงดาวิดว่า “อับซาโลมฆ่าลูกชายของกษัตริย์จนหมดไม่เหลือแม่แต่คนเดียว”

^{๓๑}กษัตริย์ยืนขึ้น ฉีกเสื้อผ้าของเขาและลงนอนกับพื้น ดิน[†] และคนรับใช้ทั้งหมดของเขาที่ยืนอยู่ข้างเขาก็ฉีกเสื้อผ้าด้วย

^{๓๒}แต่โยนาตับลูกชายซิมเออาห์ที่เป็นพี่ชายของดาวิดบอกว่า “เจ้านายของข้าพเจ้า อย่าได้คิดว่าพวกเขาฆ่าเจ้า ชายทุกคน เพราะมีแต่อ้อม โนนเท่านั้นที่ตาย นี่เป็นความตั้งใจของอับซาโลมตั้งแต่อ้อม โนนข่มขืนทา มารีน้องสาวเขาแล้ว” ^{๓๓}กษัตริย์ เจ้านายของข้าพเจ้า อย่าได้คิดมากเลยที่ว่า ลูกชายทุกคนของท่านตายหมด เพราะมีแต่อ้อม โนนเท่านั้นที่ตาย”

^{๓๔}ในขณะที่เดียวกัน อับซาโลมได้หลบหนีไป

ขณะ นั้นทหารยามคนหนึ่งมองออกไปและเห็นคนจำนวนมากกำลังมาจากถนนโฮโรนาอิม[‡] ข้างๆเนินเขา ^{๓๕}โยนาตับบอกกษัตริย์ว่า “ดูเถิด พวกลูกชายของท่านมาแล้ว ทุกอย่างเป็นไปตามที่ข้าพเจ้าผู้รับใช้ท่านได้บอกไว้”

^{๓๖}เมื่อเขาพูดจบ พวกลูกชายของกษัตริย์ก็มาถึง ต่างร้องไห้คร่ำครวญด้วยเสียงอันดัง กษัตริย์และคนรับใช้เขาทั้งหมดก็ร้องไห้อย่างขมขื่นเหมือนกัน ^{๓๗}กษัตริย์ดาวิดไว้ทุกข์ให้กับลูกชายของเขาทุกวัน

อับซาโลมหนีไปเกชูร์

อับซาโลมหลบหนีไปหากษัตริย์ทัลมัยแห่งเมืองเกชูร์ที่เป็นลูกชายอ้อม มีสุด ^{๓๘}หลังจากอับซาโลมหลบหนีไปเมืองเกชูร์ เขาอยู่ที่นั่นสามปี ^{๓๙}และกษัตริย์ดาวิดก็คิดถึงอับซาโลมมาก เพราะเขาเริ่มสบายใจขึ้นแล้วในเรื่องการตายของอ้อมโนน

โยอาบส่งหญิงฉลาดไปให้ดาวิด

^๑โยอาบลูกชายนางเศรุยาห์รู้ว่าใจของดาวิดคิดถึงอับซาโลมมาก ^๒เขาจึงส่งคนไปเมืองเทโคอาและให้นำตัวหญิงฉลาดคนหนึ่งมาจากที่นั่น เขาพูดกับนางว่า “ให้ท่านแกล้งทำเป็นไว้ทุกข์อยู่ ให้แต่งตัวด้วยเสื้อผ้าสำหรับไว้ทุกข์และอย่าใช้เครื่องสำอางใดๆให้ท่านเหมือนหญิงคนหนึ่งไว้ทุกข์ให้กับคนตายมาหลายวันแล้ว ^๓แล้วให้ไปหากษัตริย์และพูดสิ่งเหล่านี้กับเขา” และโยอาบก็บอกคำพูดเหล่านั้นให้นางฟัง

^๔เมื่อหญิงจากเมืองเทโคอาไปหากษัตริย์นางก้มหน้ากราบลงกับพื้น ดินทำความเคารพและพูดว่า “ข้าแต่กษัตริย์ ช่วยข้าพเจ้าด้วยเถิด”

^๕กษัตริย์ถามนางว่า “เจ้ามีปัญหาอะไรหรือ”

นางพูดว่า “ข้าพเจ้าเป็นแม่หม้าย สามีของข้าพเจ้าตายแล้ว ^๖ข้าพเจ้าผู้รับใช้ท่านมีลูกชายสองคน พวกเขาต่อสู้กันในทุ่งนา และไม่มีใครที่จะช่วยแยกพวกเขาออกจากกัน คนหนึ่งทำร้ายอีกคนหนึ่งและฆ่าเขาตาย ^๗ตอนนี้คนทั้งตระกูลลุกขึ้นคัดค้านข้าพเจ้าผู้รับใช้ท่าน พวกเขาพูดว่า ‘มอบคนที่ฆ่าพี่ชายของเขามา เพื่อว่าพวกเราจะได้ฆ่าเขาชดใช้ชีวิตให้กับพี่ชายที่เขาฆ่า ถึงจะต้องฆ่าผู้รับ มรดกก็ตาม’ พวกเขามาดับไฟถ่านหินก่อนสุดท้ายที่ข้าพเจ้ามีอยู่ ปลอ่ยให้สามีข้าพเจ้าไม่มีทั้งชื่อและลูก หลานไว้บนโลกนี้เลย”

* ๑๓:๒๗ อับซาโลม ... งานเลี้ยงของกษัตริย์ ประโยคนี้พบในสำเนาแปลกรีกโบราณ และในหนังสือม้วนจากถ้ำคูมรัน

† ๑๓:๓๑ ฉีกเสื้อ ... นอนกับพื้นดิน แสดงว่าเขาเศร้าโศกมาก

‡ ๑๓:๓๕ เห็นคนจำนวน ... ถนนโฮโรนาอิม พบในสำเนากรีกโบราณ ส่วนในสำเนาฮีบรูไม่มีประโยคนี้

๘ กษัตริย์พูดกับหญิงผู้นั้นว่า “กลับไปบ้านเถิด เราจะจัดการเรื่องนี้ให้กับเจ้าเอง”

๙ แต่หญิงจากเมืองเทโค อาพุดกับเขาวา “กษัตริย์เจ้านายของข้าพเจ้า ขอให้โทษตกอยู่ที่ข้าพเจ้าและครอบครัวพ่อข้าพเจ้าเถิด อย่าให้กษัตริย์และบัลลังก์ของท่านมีความผิดไปด้วยเลย”

๑๐ กษัตริย์ตอบว่า “ถ้ามีใครพูดอะไรกับเจ้า นำตัวเขามาให้เราและเขาจะไม่ฆาตรบกวณเจ้าอีกเลย”

๑๑ นางพูดว่า “ถ้าอย่างนั้น ขอให้กษัตริย์ขออภัยพระยาห์เวห์ พระเจ้าของท่าน เพื่อคนที่จะมาแก้แค้นนั้นจะได้หยุดฆ่า เพื่อลูกชายของข้าพเจ้าจะได้ไม่ถูกทำลายไป”

กษัตริย์ตอบว่า “พระยาห์เวห์มีชีวิตอยู่แน่ขนาดไหน ก็ให้แน่ใจขนาดนั้นเลยว่า แม่แต่ผมสักเส้นหนึ่งของลูกชายท่านก็จะไม่ตกถึงพื้น”

๑๒ หญิงคนนั้นจึงพูดว่า “ขออนุญาตให้ข้าพเจ้าผู้รับใช้ท่านพูดเรื่องหนึ่งกับกษัตริย์เจ้านายของข้าพเจ้าด้วยเถิด”

เขาตอบว่า “พูดไปเถิด”

๑๓ หญิงคนนั้นจึงพูดว่า “แล้วทำไมท่านถึงได้วางแผนทำเรื่องอย่างเดียวกันนี้ต่อประชาชนของพระเจ้า เมื่อท่านตัดสินใจให้หยุดการแก้แค้น แสดงว่าท่านกำลังกล่าวโทษตัวเอง เพราะแม่แต่ตัวท่านเองยังไม่ยอมรับตัวลูกชายท่านที่ถูกเนรเทศกลับมาเลย” ๑๔ มนุษย์เราต้องตายกันทุกคน เหมือนน้ำที่ตกลงบนพื้นแล้วไม่สามารถรวมกลับคืนมาได้อีก พระเจ้าไม่ได้คิดที่จะทำลายชีวิตใคร แต่พระองค์คิดหาแผนเพื่อคนที่ถูกขับออกจะได้กลับคืนดีกับพระองค์ ๑๕ ข้าพเจ้าได้มาพูดสิ่งนี้กับกษัตริย์เจ้านายของข้าพเจ้า เพราะว่าประชาชนได้ทำให้ข้าพเจ้ากลัว ข้าพเจ้าผู้รับใช้ท่านคิดในใจว่า “ฉันจะพูดกับกษัตริย์ บางทีเขาอาจจะทำตามที่คุณรับใช้คนนี่ของเขาขอก็ได้” ๑๖ บางทีกษัตริย์อาจจะยอมช่วยผู้รับใช้คนนี่ของเขาให้พ้นจากมือของคนที่ยพยายามทำลายตัวฉันและลูกชายของฉันไปจากประชาชนซึ่งเป็นทรัพย์สินของพระเจ้า” ๑๗ ข้าพเจ้าคนรับใช้ของท่านคิดว่า ‘คำพูดของกษัตริย์นายฉันทำให้ฉันได้รับความสงบสุข’ เพราะกษัตริย์เจ้านายของฉันเป็นเหมือนทูตสวรรค์ของพระเจ้าที่รู้จัก

แยกแยะดีชั่ว ขอให้พระยาห์เวห์พระเจ้าของท่าน สถิตอยู่กับท่านด้วยเถิด”

๑๘ กษัตริย์จึงพูดกับหญิงนั้นว่า “เราจะถามเจ้า อยู่ไปตั้งบงเราละ”

หญิงคนนั้นตอบว่า “ขอให้กษัตริย์เจ้านายของข้าพเจ้าถามมาเถิด”

๑๙ กษัตริย์ถามว่า “เป็นฝีมือของโยอาบใช่ไหม ที่ใช้ให้เจ้ามาพุดอย่างนี้”

หญิงคนนั้นตอบว่า “กษัตริย์เจ้านายของข้าพเจ้า ท่านมีชีวิตอยู่แน่ฉันใด ไม่มีใครสามารถหลีกเลี่ยงที่จะไม่ตอบสิ่งที่กษัตริย์เจ้านายของข้าพเจ้าถามได้หรอก ใช่แล้วค่ะ โยอาบคนรับใช้ของท่านเป็นคนสั่งให้ข้าพเจ้าทำสิ่งเหล่านี้ เขาเป็นคนสั่งให้ข้าพเจ้าผู้รับใช้ท่านพุดอย่างนี้” ๒๐ โยอาบผู้รับใช้ท่านทำไปเพื่อจะเปลี่ยนสถานการณ์ในขณะนี้ นายของข้าพเจ้า ท่านเป็นคนฉลาดเหมือนทูตสวรรค์ของพระเจ้า ท่านรู้ทุกสิ่งทุกอย่างที่เกิดขึ้นในแผ่นดินนี้”

อับซาโลมกลับเยรูซาเล็ม

๒๑ กษัตริย์พูดกับโยอาบว่า “ดีมาก เราจะทำตามที่เขาขอ ไปนำตัวอับซาโลมหนุ่มคนนั้นกลับมา”

๒๒ โยอาบก็มหน้ากราบลงกับพื้นแสดงความเคารพ และเขาววยพรให้กับกษัตริย์ โยอาบพูดว่า “วันนี้ผู้รับใช้คนนี่ของท่านรู้แล้วว่า ข้าพเจ้าเองได้ รับความกรุณาในสายตาของท่านแล้ว กษัตริย์เจ้านายของข้าพเจ้า เพราะกษัตริย์ได้ยอมทำตามคำขอร้องของคนรับใช้คนนี่ของพระองค์”

๒๓ โยอาบจึงไปเกชูร์และนำตัวอับซาโลมกลับมาถึงเมืองเยรูซาเล็ม ๒๔ แต่กษัตริย์พูดว่า “เขาต้องตรงกลับบ้านเขา อย่าให้มาพบหน้าเรา” อับซาโลมจึงตรงกลับไปบ้านเขาและไม่ได้เห็นหน้ากษัตริย์

๒๕ ในบรรดาชาวอิสราเอลทั้งหมด ไม่มีใครได้ รับคำชื่นชมในเรื่องความหล่อเท่ากับอับซาโลม ตั้งแต่หิวจรดเท้าแทบไม่มีที่ติเลย ๒๖ เมื่อใดก็ตามที่เขาตัดผมออก ซึ่งเขาตัดผมทุกฤดูขึ้นปี เมื่อมันเริ่มหนักเกินไป เขาเคยเอามันมาชั่งดู มันหนักประมาณสอง

๒๗ อับซาโลมมีลูกชายสามคนและลูกสาวหนึ่งคน ลูกสาวเขาชื่อทา มาร์และนางเป็นคนสวยมาก

๒๘ อับ ซา โลมอาศัยอยู่ในเยรูซาเล็มสองปีเต็มโดยไม่ได้พบหน้ากษัตริย์เลย ๒๙ อับ ซา โลมได้ส่งคนไปตามโย อาบเพื่อให้มาพาเขาไปเข้าพบกษัตริย์ แต่โย อาบไม่ยอมมาพบเขา ดังนั้น เขาจึงส่งคนไปอีกเป็นครั้งที่สอง แต่โยอาบก็ยังไม่ยอมมา

๓๐ เขาจึงพูดกับคนรับใช้ว่า “ทุ่ง นาของโย อาบอยู่ถัดจากทุ่ง นาของเรา เขามีข้าวบาร์เลย์อยู่ที่นั่น ไปจุดไฟเผามันซะ”

คนรับ ใช้ของอับ ซา โลมจึงไปจุดไฟเผาณานั้น ๓๑ แล้วโย อาบจึงได้ลุกขึ้นไปที่บ้านของอับซาโลมและพูดกับเขาว่า “ทำไมคนรับใช้ของท่านจึงมาจุดไฟเผาของเรา”

๓๒ อับซาโลมพูดกับโยอาบว่า “ก็ดูสิ เราส่งคนไปตามท่านมาที่ นี้ เพื่อเราจะได้ส่งท่านไปถามกษัตริย์ว่า ‘ให้เรามาจากเก ซูร์ทำไม ปล่อยให้เราอยู่ที่นั่นเสียยังจะดีกว่า’ ตอน นี้ เราต้องการพบหน้ากษัตริย์ และถ้าเรามีความผิด ก็ปล่อยให้เขาฆ่าเราเถิด”

๓๓ โย อาบจึงไปหากษัตริย์และบอกสิ่งนี้กับเขา กษัตริย์จึงเรียกตัวอับซาโลมเข้าพบ เขาเข้ามาและก้มกราบลงกับพื้นต่อหน้ากษัตริย์ และกษัตริย์ก็จูบอับซาโลม

อับซาโลมหาพรรคพวก

๑๕ ^๑หลังจาก นั้นอับ ซา โลมได้หารถรบและพวกม้าสำหรับตัวเขาเอง และเขามิชายห้าสิบคนวิ่งนำหน้ารถของเขา ^๒เขาจะตื่นแต่เข้ามายืนอยู่ข้างถนนที่ตรงไปยังประตูเมือง ^๓เมื่อมีคนเดินผ่านมาพร้อมกับปัญหา เพื่อจะเอาไปให้กษัตริย์ดา วิดตัดสินใจให้ อับ ซา โลมก็จะร้องถามคนๆนั้นว่ามาจากที่ไหน คนๆนั้นก็ตอบว่าเขามาจากเผ่าอะไรในอิสราเอล ^๔แล้วอับซาโลมก็จะพูดกับเขาว่า “ข้อกล่าวหาของท่านมีเหตุผลและเหมาะสมดี แต่ไม่มีตัวแทนของกษัตริย์ที่จะมาฟังท่านหรอก”

^๕อับซาโลมก็จะพูดอีกว่า “ถ้าเพียงแต่เราได้รับการแต่งตั้งให้เป็นผู้ตัดสินในเมืองนี้ละก็ ทุกๆคนที่มึปัญหาหรือมีคดีก็จะสามารถมาหาเรา และเราจะให้ความเป็นธรรมกับเขา”

^๕และเมื่อใดก็ตามที่มีคนมาหาเขาและคำนำลงต่อ หน้าเขา อับ ซา โลมก็จะยื่นมือออกไปรับตัวคนนั้นมาจูบ ^๖อับ ซา โลมทำอย่างนี้กับชาวอิสราเอลทุกคนที่มาหา กษัตริย์ดาวิดเพื่อขอให้ตัดสินคดี อย่างนี้ เขาจึงชนะใจของคนอิสราเอลทั้งหลาย

อับซาโลมวางแผนยึดอาณาจักรพ่อ

๗ ^๗สี่ปี ๗ ผ่านไป อับซาโลมพูดกับกษัตริย์ว่า “ขออนุญาตไปเมืองเฮ โบ รนเพื่อไปแก้บนตามที่ลูกเคยบนไว้กับพระ ยาร์เวห์ด้วยเถิด ^๘ตอนที่ลูกผู้รับ ใช้ท่านยังอยู่ที่เมืองเก ซูร์ในอา รัม ลูกได้บนไว้ว่า ‘ถ้าพระ ยาร์เวห์พาลูกกลับเยรูซาเล็มได้ ลูกจะนมัสการพระ ยาร์เวห์ในเมืองเฮโบรณ’ ^๙”

^๙กษัตริย์พูดกับเขาว่า “ขอให้ไปเป็นสุขเถิด” เขาจึงไปเมืองเฮโบรณ ^{๑๐}อับซาโลมได้ส่งคนส่ง ข่าวลับไปถึงทุกๆเผ่าของอิสราเอลว่า “ทันทีที่พวกท่านได้ยินเสียงแตร ให้พูดว่า ‘อับซาโลมคือกษัตริย์ของเมืองเฮโบรณ’”

^{๑๑}ชายสองร้อยคนจากเยรูซาเล็มไปกับอับซาโลมด้วย พวกเขาได้ รับเชิญไปเป็นแขกและไปโดยไม่รู้ว่าอับ ซา โลมวางแผนอะไรอยู่ ^{๑๒}ขณะที่อับซาโลมถวายเป็นเครื่องเผาบูชา เขาได้ส่งคนไปชวนอา หิโร เฟลซาวากิล ทั้งซึ่งเป็นที่ปรึกษาของดาวิดให้มาจากกิไล ที่เมืองของเขา ดังนั้นแผนการชั่ว นี้กำลังไปได้ด้วยดีและผู้ติดตามอับซาโลมก็เพิ่มขึ้นเรื่อยๆ

ดาวิดรู้แผนของอับซาโลม

^{๑๓}คนส่ง ข่าวคนหนึ่งมาบอกดาวิดว่า “ใจของคนอิสราเอลได้ไปอยู่กับอับซาโลมแล้ว”

^{๑๔}ดา วิดจึงพูดกับเจ้า หน้าทีทั้งหมดที่อยู่กับเขาในเยรูซาเล็มว่า “ไปกันเถิด พวกเราต้องหนีแล้ว ไม่อย่างนั้นจะไม่มีพวกเราสักคนที่หนีอับ ซา โลมไปได้ พวกเราต้องรีบไปทันที ไม่อย่าง นั้น เราจะมาจับพวกเราอย่างรวดเร็วและทำลายพวกเราและทำลายเมือง”

^{๑๕}เจ้าหน้าทีของกษัตริย์ตอบเขาว่า “ท่านกษัตริย์เจ้า นายของพวกเราตัดสินใจใจยัง ง

* ๑๔:๒ ประตูเมือง เป็นที่ที่ประชาชนมาทำธุรกิจ และใช้ตัดสินคดีต่างๆ

† ๑๔:๗ สี่ปี แต่ในฉบับภาษาฮีบรูที่เก่าแก่เขียน “สี่สิบปี”

‡ ๑๔:๘ ในเมืองเฮโบรณ ในฉบับภาษาฮีบรูไม่มีคำว่า “ในเมืองเฮโบรณ”

พวกเราคนรับ ใช้ของท่านก็พร้อมแล้วที่จะทำตามทุกอย่าง”

^{๑๖} กษัตริย์ก็ออกเดิน ทางไปพร้อมกัน ครอบครัวยังหมดของเขา แต่เขาทิ้งเมีย น้อย ^{๑๗} ไว้สัคนให้ดูแลไว้ ^{๑๘} กษัตริย์จึงออกเดิน ทางพร้อมกับผู้คนที่ติดตามเขาทั้งหมด พวกเขามาหยุดอยู่ในที่แห่งหนึ่งไกลออกมา ^{๑๙} คนทั้งหมดขอเขาเดินผ่านหน้ากษัตริย์ ไป รวมทั้งชาวเคเรธ ชาวเปเลทและชาวัทท (มีทหารร้อยคนจากเมืองัทท)

^{๒๐} กษัตริย์พูดกับอิตทัยชาวัททว่า “พวกเจ้ามากับเราทำไม กลับไปอยู่กับกษัตริย์อับ ซา โลม พวกเจ้าเป็นชาวต่าง ชาติ เป็นคน ที่อพยพมาจากบ้าน เกิดเมือง นอนของเจ้า ^{๒๑} พวกเจ้าเพิ่งมาเมื่อวานนี้เอง และวันนี้จะให้เราทำให้พวกเจ้าต้องมาร้อน เร้กกับพวกเรา ทั้งๆที่เราเองยังไม่รู้ว่าจะไปไหน กลับไปและ พาคคนของเจ้าไปด้วย ขอให้ความ รักมั่นคง และความซื่อสัตย์ของพระ ยาร์เวห์ ^{๒๒} อยู่กับ พวกเจ้า”

^{๒๓} แต่อิตทัยตอบกษัตริย์ว่า “พระยาร์เวห์ มีชีวิตอยู่แน่ขนาดไหน ก็ให้แน่ใจขนาดนั้น เลยว่าตราบ เท่า ที่ท่านกษัตริย์เจ้า นายของ ข้าพเจ้ายังมีชีวิตอยู่ ^{๒๔} ไม่ว่ากษัตริย์เจ้า นายของข้าพเจ้าจะอยู่ที่ไหน ^{๒๕} ไม่ว่าจะป็นหรือตาย ข้าพเจ้าก็จะอยู่กับท่าน”

^{๒๖} ดาวิดพูดกับอิตทัยว่า “ถ้าอย่างนั้น ข้าม ล้าธารชิตโรนไปกันเถอะ”

อิตทัยชาวัททจึงเดิน ทางต่อพร้อมกับคน ของเขาและครอบครัวที่อยู่กับเขาทั้งหมด ^{๒๗} ประชาชน ^{๒๘} ทั้งหมดต่างร้องไห้ด้วยเสียง อันดังเมื่อขบวนคนเหล่า นี้เดินผ่านไป กษัตริย์ได้ข้ามล้าธารชิตโรน และคนทั้งหมด ได้เดินทางมุ่งสู่ทะเล ทราย ^{๒๙} ศา โดกอยู่ที่ นั้นด้วย และชาวเลวีทั้งหมดที่อยู่กับเขา กำลังถือหีบแห่งข้อ ตกลงของพระเจ้า พวก เขาวางหีบของพระเจ้าลงและอาบี ยา ธาร์ก็

ถวายเป็นเครื่องบูชา ^{๓๐} จนกระทั่งประชาชนทั้ง หมดออกจากเมือง

^{๓๑} แล้วกษัตริย์ก็พูดกับซา โดกว่า “ให้นา หีบของพระเจ้ากลับเข้าไปในเมือง ถ้าพระ ยาร์เวห์พอใจในตัวเรา พระองค์ก็จะนำเรา กลับมาและให้เราได้เห็นหีบนั้นและที่อาศัย ของพระองค์อีกครึ่งหนึ่ง ^{๓๒} แต่ถ้าพระองค์ พุดว่า ‘เราไม่พอใจเจ้า’ เราก็อพร้อมที่จะให้ พระองค์ทำกับเราตามที่พระองค์เห็นว่าดี”

^{๓๓} กษัตริย์พูดกับนักบวชศา โดกด้วยว่า “ท่านเป็นผู้ พุดแทนพระเจ้าไม่ใช่หรือ กลับ ไปในเมืองอย่างสงบพร้อมกับอา หิม า อัส ลุกชายของท่านและโย นา ธานลูกชายของ อาบี ยาธาร์ ทุวนและอาบี ยาธาร์ พาลูกชาย ของพวกท่านทั้งสองคนกลับไปเถอะ ^{๓๔} เรา จะคอยอยู่ที่ตรงทาง ข้ามแม่น้ำที่เข้าไปยัง ทะเล ทราย จนกว่าพวกท่านจะมาบอกข่าว เรา”

^{๓๕} ดัง นั้นศา โดกและอาบี ยา ธาร์จึงนำหีบ ของพระเจ้ากลับเยรูซาเล็มและอยู่ที่นั่น

คำแนะนำของอาหิโรเฟลสืบสนไป

^{๓๖} ดา วิดเดิน ทางต่อไปบนภูเขาเมะกอก เทศ เขาเดินไปร้องไห้ไป เขาเอาผ้าคลุมหัว ไว้และเดินเท้า เปล่า ประชาชนทั้งหมดที่อยู่ กับเขาก็คลุมหัวพวกเขาด้วยและเดินร้องไห้ ไปด้วยเหมือนกัน

^{๓๗} ขณะนั้น มีคนมาบอกดาวิดว่า “อาหิโร เฟลอยู่ในหมู่ผู้ สมรู้ร่วม คิดกับอับ ซา โลม ด้วย” ดาวิดอธิษฐานว่า “ข้าแต่พระยาร์เวห์ ขอเปลี่ยนคำแนะนำของอาหิโรเฟลให้ใช้การ ไม่ได้ด้วยเถิด” ^{๓๘} เมื่อดาวิดมาถึงยอดเขาที่ คนเขานมัสการพระเจ้ากัน หูซ้ายชาวอารคีได้ คอยอยู่ที่นั่นเพื่อพบดาวิด เสื้อผ้าของเขาฉีก ขาดและมีฝุ่นอยู่เต็มหัวเขา ^{๓๙}

^{๔๐} ดา วิดพูดกับเขาว่า “ถ้าเจ้าไปกับเรา เจ้าจะเป็นภาระให้กับเรา ^{๔๑} แต่ถ้าเจ้ากลับ

* ๑๕:๑๖ **เมีย น้อย** คือทาสหญิงที่เป็นเมีย

† ๑๕:๒๐ **ของพระยาร์เวห์** อยู่ในฉบับแปลกรีกโบราณ ฉบับฮีบรูที่นิยมใช้กันไม่มีคำนี้

‡ ๑๕:๒๓ **ประชาชน** แปลตรงๆคือ “ประเทศ”

§ ๑๕:๒๔ **ถวายเป็นเครื่องบูชา** แปลตรงๆคือ “ขึ้นไป” น่าจะมีความหมายว่า “เผาเครื่องหอม” หรือ “ควนแห่งเครื่องบูชาลอยขึ้นไป” หรืออาจมีความหมายว่า “อาบี ยาธาร์ยืนอยู่ด้านข้างของหีบศักดิ์สิทธิ์จนกระทั่งประชาชนทั้งหมดผ่านไป”

§ ๑๕:๓๒ **เสื้อผ้า ... หัวเขา** แสดงถึงความเศร้าโศกเสียใจมาก

เข้าเมืองไปและพูดกับอับ ซาโลมว่า ‘ข้าแต่ กษัตริย์ ตอนนี้เราจะเป็นผู้รับใช้ท่าน ในอดีต เราเคยเป็นคนรับใช้พ่อของท่านมาก่อน แต่เดี๋ยว นี้เราจะเป็นคนรับ ใช้ท่าน’ แล้วเจ้าจะ ช่วยเราได้ ด้วยการคอยก่อกวนคำ แนะนำ ของอา หิโร เฟล ^{๓๔}เจ้ายังมีนักบวชศา โดก และอาบิ ยา ธาร์คอยช่วยเหลืออยู่ที่นั่น บอก พวกเขาทุกสิ่งทุกอย่างที่เจ้าได้ยื่นภายในวัง ของกษัตริย์ ^{๓๖}อาหิมาอัสลูกชายศาโดกและ โย นา ธานลูกชายอาบิ ยา ธาร์จะอยู่ที่นั่นกับ พวกเขา เจ้าสามารถส่งพวกเขามาบอกเรา ในสิ่งที่เจ้าได้ยินมา”

^{๓๗}ดังนั้นหุซัยที่ปรึกษาของกษัตริย์จึงกลับ เข้าไปในเมืองเยรูซาเล็ม ซึ่งเป็นเวลาเดียวกับที่อับซาโลมเข้าเมืองมาพอดี

ศิบาพบดาวิด

๑๖ ^๑เมื่อดาวิดผ่านยอด เขาไปได้ระยะ หนึ่ง ศิบาคนรับใช้ของเมฟีโบเชท กำลังคอยเขาอยู่ที่นั่น เขามีลาที่ผูกอานไว้ แล้วคู้หนึ่ง บรรทุกขนมปังไว้สองร้อยก้อน เค้กองุ่นแห้งหนึ่งร้อยก้อน เค้กผล ไม้ฤดู ร้อนหนึ่งร้อยก้อนและถุงหนึ่งใส่เหล้าองุ่น อีกหนึ่งถุง ^๒กษัตริย์ถามศิบาว่า “เจ้านำของ เหล่านี้มาทำไม”

ศิบาตอบว่า “ลาพวกนี้สำหรับครอบครัว ของกษัตริย์ซี ขนมปังและผล ไม้ไว้ให้คน เหล่านี้กินและเหล้าองุ่นสำหรับคนที่เหนื่อย ดื่มให้เกิดความสดชื่นในทะเลทราย”

^๓กษัตริย์จึงถามว่า “เมฟีโบเชท หลาน ของนายเจ้าอยู่ที่ไหน”

ศิบากล่าวว่า “เขายังอยู่ในเมือง เยรูซาเล็ม เพราะเขาคิดว่า ‘วันนี้ครอบครัว อิสราเอลจะคืนอาณาจักรของพ่อเราให้กับ เรา’”

^๔กษัตริย์จึงพูดกับศิบาว่า “ตอนนี้ทุกอย่าง ที่เคยเป็นของเมฟีโบเชทก็ตกเป็นของเจ้า แล้ว”

ศิบาพูดว่า “ข้าพเจ้าขอกราบท่าน ขอให้ ข้าพเจ้าได้ ได้รับความ กรุณาในสายตาของท่าน กษัตริย์เจ้านายของข้าพเจ้า”

ซิเมอีสาปแช่งดาวิด

^๕เมื่อกษัตริย์ดาวิดมาถึงเมืองบาสุริม ชาย คนหนึ่งที่มาจากตระกูลเดียวกับครอบครัว

ซา ลูลออกมาจากที่นั่น เขาชื่อซิ เม อีลูกชาย เกรา เขาเดินไปและสาปแช่งดาวิดไปด้วย

^๖เขาขว้างปาก้อนหินใส่ดาวิดกับเจ้าหน้าที่ ของเขา แต่มีกองทหารป้องกันอยู่ทั้งด้าน ซ้ายและด้านขวาของดาวิด ^๗ซิเมอีสาปแช่ง ดาวิดว่า “ออกไป ออกไป ไ้อ้ฆาตกร ไ้อ้ คน ถ้อย ^๘พระ ยาท์เวห์ได้ตอบแทนเจ้าแล้ว ที่เจ้าทำให้เลือดของครอบครัวซา ลูลต้อง ไหลนองในที่ที่เจ้าได้ปกครอง พระ ยาท์เวห์ มอบอาณาจักรนั้นให้กับอับซาโลมลูกชายเจ้า แล้ว เจ้าถูกทำลายแล้วเพราะเจ้ามั่นใจในไ้อ้ ฆาตกร”

^๙อาบิ ซัยลูกชายนางเศ รุ ยาห์จึงพูดกับ กษัตริย์ว่า “ทำไมถึงปล่อยให้เจ้าหมาตายตัว นี้มาสาปแช่งกษัตริย์เจ้านายของข้าพเจ้า ให้ ข้าพเจ้าออกไปตัดหัวมันเถิด”

^{๑๐}แต่กษัตริย์พูดว่า “พวกลูกชายนางเศ รุ ยาห์เอ๋ย มันเรื่องอะไรของพวกเจ้า ไ้อ้แล้ว ซิเมอีกำลังสาปแช่งเรา แต่อาจจะเป็นเพราะ พระ ยาท์เวห์บอกเขาว่า ‘ไปสาปแช่งดา วิด ซะ’ แล้วมีประโยชน์อะไรที่จะไปถามเขาว่า ‘ทำไมเจ้าถึงทำอย่างนี้’”

^{๑๑}ดา วิดจึงพูดกับอาบิ ซัยและเจ้า หน้าที ้ทั้งหมดของเขาว่า “ขนาดลูกชายของเราที่ เป็นเลือด เนื้อของเราเอง ยังพยายามจะเอา ชีวิตเราเลย แล้วนับ ประสาอะไรกับชาวเบน ยามินคนนี้ ปล่อยให้เขาไปเถิด ให้เขาสาปแช่ง ไป เพราะพระ ยาท์เวห์บอกให้เขาทำอย่าง นั้น ^{๑๒}ไม่แน บางทีพระ ยาท์เวห์อาจเห็น ความ ทุกข์ของเราและตอบแทนเราด้วยสิ่ง ดีๆแทนคำสาปแช่งที่เราได้รับในวันนี้ก็ได้”

^{๑๓}ดั่ง นั้นดา วิดกับคนของเขาจึงเดิน ทาง ต่อไปตามถนน ในขณะที่ซิเมอีก็เดินไปตาม ข้างเนิน เขาด้านตรงข้ามเขา ขว้างก้อนหิน ดินทรายไปและสาปแช่งดาวิดไป

^{๑๔}กษัตริย์และประชาชนทั้งหมดมาถึง แม่น้ำจอร์แดนด้วยความเหนื่อยล้า และพวก เขาก็ได้พักผ่อนกันที่นั่น

^{๑๕}ในขณะนั้นอับ ซา โลมและคนอิสราเอล ทั้งหมดมาถึงเยรูซาเล็มและอา หิโร เฟลก็อยู่ กับเขาด้วย ^{๑๖}แล้ว หุซัยชาวอารคี เพื่อน ของดาวิดก็ไปหาอับซาโลมและพูดกับเขาว่า “กษัตริย์จงเจริญ กษัตริย์จงเจริญ”

^{๑๗}อับซาโลมถามหุซัยว่า “เจ้าแสดงความ จงรักภักดีต่อดา วิดเพื่อนของเจ้าอย่างนี้หรือ ทำไมเจ้าถึงไม่ไปกับเพื่อนของเจ้า”

๑๘ หุชัยพูดกับอับ ซาโลมว่า “ไม่ไปหรือก ข้าพเจ้าจะอยู่กับคนที่พระ ยาค์เวห์เลือก ประชาชนและคนอิสราเอลเหล่านี้ นี่เลือก ท่าน ข้าพเจ้าก็จะอยู่กับท่านตลอดไป” ๑๙ ในอดีต ข้าพเจ้าเคยรับ ใช้พ่อของท่าน ตอนนั้น ข้าพเจ้าก็สมควรจะรับใช้ท่าน ลูกชายของดาวิด ไม่ใช่หรือ”

อาทิโรเฟลแนะนำอับซาโลม

๒๐ อับ ซา โลมพูดกับอา ทิโร เฟลว่า “ช่วย แนะนำหน่อย ว่าพวกเราควรจะทำอย่างไร”

๒๑ อาทิโรเฟลตอบว่า “ไปนอนกับเมียของพ่อของท่านที่ยังอยู่ดูแลวัง สิ แล้วอิสราเอลทั้งหมดจะได้รู้ว่าท่านทำตัวเป็นศัตรูกับพ่อของท่าน แล้วพวกเขาทุกคนที่อยู่กับท่านจะได้กล้าขึ้นและสนับสนุนท่านอย่างเต็มที่”

๒๒ พวกเขาจึงตั้งเต็นท์ให้อับ ซา โลมบนดาดฟ้า และอับ ซา โลมก็นอนกับเมียน้อยของพ่อเขาท่ามกลางสายตาของชาวอิสราเอล ๒๓ ในสมัย นั้นคำแนะนำที่มาจากอาทิโรเฟล ถือกันว่าเป็นเหมือนคำแนะนำที่มาจากพระเจ้า นั่นเป็นเหตุที่ทั้งดาวิดและอับ ซา โลมให้ความเคารพนับถือในคำแนะนำทั้งหมดของอาทิโรเฟล

อาทิโรเฟลแนะนำให้ไล่ล่าดาวิด

๑๗ **๑๗** อา ทิโร เฟลพูดกับอับ ซา โลมว่า “ข้าพเจ้าจะ ำเลือกคนมาหนึ่งหมื่นสองพันคนและยกทัพไปไล่ตามดาวิดในคืนนี้เลย” ๒ ข้าพเจ้าจะได้โจมตีเขาในขณะที่เขายังเหนื่อย ล้าอ่อนเพลีย และทำให้เขาหวาดกลัว แล้วคนของเขาทั้งหมดก็จะวิ่งหนีไป ข้าพเจ้าจะทำร้ายเฉพาแก่ษัตริย์ ๓ และนำประชาชนทั้งหมดกลับมาให้ท่าน เมื่อชายคนที่ท่านหาตัวอยู่นี้ตายไป ประชาชนทุกคนก็จะกลับมาหาท่านเหมือนเจ้าสาวที่กลับมาคืนดีกับสามี” †

๑ อับ ซา โลมและผู้ใหญ่ของอิสราเอลทั้งหมดต่างเห็นดีด้วยกับแผนการนี้ ๑ แต่อับ ซาโลมพูดว่า “เรียกตัวหุชัยชาวอาร์ทิม่า เราจะได้ฟังความเห็นของเขาด้วย”

คำแนะนำของหุชัย

๒ เมื่อหุชัยมาพบ อับซาโลมพูดว่า “อาทิโรเฟลให้คำแนะนำไว้อย่างนี้ เราควรทำตามที่เขาพูดหรือไม่ ถ้าไม่ บอกหน่อยสิว่า เจ้ามีความคิดเห็นอย่างไร”

๓ หุชัยตอบอับ ซา โลมว่า “ในครั้งนี้ คำแนะนำที่อา ทิโร เฟลให้มันใช้ไม่ได้ ๔ ท่านก็รู้จักพ่อของท่านและคนของเขาดี พวกเขาเป็นนักสู้และดุร้ายพออยู่กับแม่หมี่ในป่าที่ถูกขโมยลูกไป นอกจากนั้น พ่อของท่านมีประสบการณ์ในการสู้รบมามาก เขาจะไม่พังก้าง คินอยู่ในกองทหาร ๕ ตอนนั้น เขาคงจะซ่อนตัวอยู่ในถ้ำลึกแห่งหรือสถานที่อื่น แล้วถ้าเขาเกิดโจมตีกองทัพของท่านก่อนล่ะก็ ๖ ใครก็ตามที่ได้ยินเกี่ยวกับมันจะต้องพูดว่า ‘เกิดการฆ่าหมู่กองทัพที่ติดตามอับ ซา โลม’ ๗ เมื่อถึงตอนนั้น แม้แต่ทหารกล้าที่มีจิตใจแข็งแกร่งเหมือนสิงห์ ก็จะอ่อนปวกเปียกด้วยความกลัว เพราะอิสราเอลทั้งหมดต่างรู้ว่าพ่อของท่านเป็นนักรบและพวกคนที่อยู่กับเขาต่างก็เป็นคนกล้าหาญ

๘ ดังนั้น ข้าพเจ้าขอแนะนำท่านให้รวบรวมอิสราเอลทั้งหมดเข้ามามาที่ท่านตั้งเต็นท์ไปจนถึงเบเออร์เซบา ซึ่งมีจำนวนมากเหมือนเม็ดทรายบนชายหาด และให้ท่านไปกับพวกเขา ๙ แล้วพวกเราจะเข้าโจมตีเขาที่ใดก็ตามที่พบตัวเขา และพวกเราจะอยู่ไปทั่วเหมือนน้ำค้างที่ตกไปทั่วพื้นดิน ไม่ว่าตัวเขาหรือทหารของเขาจะไม่เหลือรอดสักคนเดียว ๑๐ ถ้าดาวิดหนีเข้าไปในเมือง ชาวอิสราเอลทั้งหมดก็จะเอาเชือกลากกำแพงเมืองนั้นลงใหม่เขาไม่เหลือแม้กระทั่งหินชิ้นเล็กๆให้เห็น”

* ๑๖:๒๑ **เมีย** หมายถึงที่เป็นเมีย

† ๑๗:๑ **ข้าพเจ้าจะ** หรือ “อนุญาตให้ข้าพเจ้า”

‡ ๑๗:๓ **เหมือนเจ้าสาว ... กับสามี** ประโยคนี้พบในสำเนากรีกโบราณ

¶ ๑๗:๙ **ถ้าเขา ... ละก็** หรือ “เมื่อมีคนล้มตายในการโจมตีครั้งแรก”

§ ๑๗:๑๑ **ไปกับพวกเขา** พบในสำเนาแปลกรีกโบราณ แต่ในสำเนาฮีบรูเขียนว่า “เข้าไปสู่สนามรบ”

๑๔ อับ ซา โลมและผู้ใหญ่อิสราเอลทั้งหมด พุดว่า “คำแนะนำของหุ ชัยชาวอูร คีตักว่า ของอา ทิโร เฟล” ที่เป็นอย่างนี้เพราะพระ ยาค์เวห์จึงใจทำให้คำแนะนำดีของอา ทิโร เฟลพ่าย แพ้ไป เพื่อพระองค์จะได้นำความ หายนะมาสู่อับซาโลม

หุชัยส่งคำเตือนถึงดาวิด

๑๕ หุชัยบอกดาวิดและอาบียาซาร์นักบวช ทั้งสองว่า “อา ทิโร เฟลได้แนะนำอับซาโลม และผู้ใหญ่ของอิสราเอลให้ทำอย่างหนึ่ง แต่ เราได้แนะนำพวกเขาให้ทำอีกอย่างหนึ่ง

๑๖ ตอน นี้ให้ส่ง ชาวไปบอกกับดา วิดทันทีว่า ‘คืน นี้อย่าหยุดอยู่ที่ท่าข้ามแม่น้ำในทะเล ทูราย แต่ให้รีบข้ามแม่น้ำไปให้หมด ไม่อย่าง นั้น ทั้งตัวกษัตริย์เองและประชาชนทั้งหมด ที่อยู่กับเขาจะถูกกลืน”

๑๗ ขณะนั้นโย นาทานและอา หิมา อัสกำลัง คอยอยู่ที่เอน โรเกล แล้วจะมีหญิงรับ ใช้คน หนึ่งจะไปส่งข่าวให้กับพวกเขา แล้วพวกเขาก็จะไปส่ง ข่าวต่อให้กับกษัตริย์ดาวิด เพราะ พวกเขาไม่อยากเสี่ยงที่จะถูกพบเห็นใน ขณะเข้าเมือง

๑๘ แต่ชายหนุ่มคนหนึ่งเห็นพวกเขาและ ไปบอกอับซาโลม ดึงนมหงสองคนจึงรีบจาก ไป และไปยังบ้านของชายคนหนึ่งที่บ้าน สุริม เขามีบ่อเก็บน้ำที่ลานบ้าน พวกเขาจึงปีนลง ไปในบ่อเก็บน้ำนั้น ๑๙ เมียของชายคนนั้น เอาของมาปิดปากบ่อไว้และเอาเมล็ดข้าวมา ตากไว้ข้างบน ไม่มีใครรู้เรื่องนี้ ๒๐ เมื่อคืน ของอับ ซา โลมมาถึงบ้านของหญิงคน นั้น พวกเขาถามว่า “อาหิมาอัสกับโยนาทานอยู่ที่ ไหน”

หญิงคนนั้นตอบพวกเขาว่า “พวกเขาข้าม ลำธารไปแล้ว” †

ชายพวกนั้นค้นบ้านหลังนั้นแต่ไม่พบใคร พวกเขาจึงกลับเมืองเยรูซาเล็ม

๒๑ หลังจากชายพวกนั้นไปแล้ว ทั้งสองคน จึงปีนออกมาจากบ่อน้ำและไปบอกชาว กษัตริย์ดาวิด พวกเขาพูดกับดาวิดว่า “รีบ ออกเดินทางและข้ามแม่น้ำไปทันที อา ทิโร เฟลแนะนำอย่างนั้นอย่างนี้เพื่อสู้รบกับท่าน”

๒๒ ตั้ง นนดา วิดและประชาชนทั้งหมดที่ อยู่กับเขาจึงออกเดินทางและข้ามแม่น้ำ จอร์แดน พอรุ่ง เช้า ทุกคนก็ข้ามแม่น้ำ จอร์แดนไปจนหมด

อาทิโรเฟลฆ่าตัวตาย

๒๓ เมื่ออาทิโรเฟลเห็นว่าไม่มีใครทำตามคำ แนะนำของเขา เขาผูกอานลา ของเขาและ กลับไปที่บ้านเกิดเมือง นอนของเขา เขาได้ สั่ง เสียจนเป็นที่เรียบร้อยแล้ว เขาก็ไปผูก คอตาย เขาตายและถูกฝังอยู่ในหลุมฝัง ศพ † ของพ่อเขา

อับซาโลมข้ามแม่น้ำจอร์แดน

๒๔ ดา วิดได้ไปถึงเมืองมา หะ นา อิม และ อับซาโลมได้ข้ามแม่น้ำจอร์แดนพร้อมกับคน อิสราเอลทั้งหมด ๒๕ อับ ซา โลมแต่ง ตั้งอา มาสาเป็นแม่ทัพแทนโย อาบ *อา มาสาเป็น ลูกชายของเยเธอร์ชาวอิซมาเอล รือามาสาได้ แต่งงานกับอาบี กิล **ลูกสาวของนางนา หาซ นางนา หาซเป็นน้องสาวนางเศ รุยาห์แม่ของ โยอาบ

๒๖ ชาวอิสราเอลเหล่านั้นกับอับ ซา โลมตั้ง ค่ายอยู่ในดินแดนกิเลอาด

โซบี มาคีร์และบารซิลลัย

๒๗ เมื่อดา วิดมาถึงเมืองมา หะ นา อิม โซบี มาคีร์และบารซิลลัยอยู่ที่นั่น โซบีเป็นลูกชาย

* ๑๗:๑๘ **ลานบ้าน** พื้นที่โล่งนอกบ้าน บ้านหลายหลังถูกสร้างรอบๆลานบ้านเพื่อให้ประชาชน ได้ทำงาน ทำคั่วหรือกินข้าวที่ข้างนอก

† ๑๗:๒๐ **พวกเขา ... แล้ว** หรือ “พวกเขาผ่านคอกแกะตรงไปที่ลำธาร”

‡ ๑๗:๒๓ **หลุมฝังศพ** หรือ ซีโอ เป็นสถานที่ที่คนตายแล้วไปอยู่

§ ๑๗:๒๕ **อา มาสา ... โยอาบ** โยอาบยังสนับสนุนดาวิดต่อโยอาบเป็นแม่ทัพคนหนึ่งในบรรดา แม่ทัพสามคนในกองทัพของดาวิดเมื่อครั้งดาวิดหนีอับซาโลม ดูใน ๒ ซามูเอล ๑๘:๒

§ ๑๗:๒๕ **ชาวอิซมาเอล** พบในสำเนากรีก ซึ่งตรงกับ ๑ พงศาวดาร ๒:๑๗ สำเนาฉบับฮีบรูที่ นิยมใช้กันมีคำว่า “ชาวอิสราเอล”

** ๑๗:๒๕ **อาบี กิล** สะกดได้อีกอย่างหนึ่งว่า “อาบี กายิล”

นาหาช เขาเป็นชาวอัม โมนมาจากเมืองรับบารห์ มาคีร์เป็นลูกชายอัม มีเอล เขามาจากเมืองไลเดบาร์ บารซิลลัย เป็นชาวกิเลอาดมาจากเมืองโรเกลิม ^{๒๘-๒๙}ชายทั้งสามคนนี้พูดกันว่า “ประชาชนพวกนี้ หิว เหนื่อยและกระหายจากทะเลทราย” ดังนั้น พวกเขาจึงชวนเอาที่นอน อ่างน้ำและหม้อขามรวมให้มา พวกเขาจึงเอาข้าวสาลี ข้าวบาร์เลย์ แป้ง เมล็ดข้าวคั่ว ถั่ว ถั่วแขก น้ำเชื่อมผลไม้ เนย และเนยแข็งจากนมวัว มาให้ดาวิดและประชาชนของเขาอีกกัน

อับซาโลมตาย

๑๘ ^๑ดาวิดรวบรวมกำลังพลที่อยู่กับเขาและแต่งตั้งนายพันและนายร้อยขึ้น ^๒ดาวิดส่งกองทัพออกไปหนึ่งในสามภายใต้การนำของโยอาบ อีกหนึ่งในสามให้อยู่ภายใต้การนำของอาบีชัยน้องชายโยอาบ ลูกชายนางเศรุยาห์ และอีกหนึ่งในสามที่เหลือให้อยู่ภายใต้การนำของอิททัยชาวกัท กษัตริย์ดาวิดบอกกองทัพเหล่านั้นว่า “เราจะออกไปรบกับพวกท่านด้วย”

^๓แต่คนเหล่านั้นพูดว่า “ท่านต้องไม่ออกไป ถ้าพวกข้าพเจ้าจะต้องหลบหนี พวกเราจะไม่สนใจพวกข้าพเจ้า ถึงพวกข้าพเจ้าครึ่งหนึ่งตายไป พวกเราก็จะไม่สนใจ แต่ท่านมีค่ามากกว่าพวกข้าพเจ้าหมื่นคน ท่านควรอยู่คอยให้การสนับสนุนอยู่ในเมืองจะดีกว่า”

^๔กษัตริย์ตอบว่า “พวกท่านว่าอย่างไร เราก็จะทำตามนั้น”

ดังนั้น กษัตริย์จึงยืนอยู่ข้างประตูเมือง ขณะที่คนทั้งหมดเดิน ทิ้งออกไปเป็นหน่วย กองร้อยและกองพัน

^๕กษัตริย์สั่งโยอาบ อาบีชัยและอิททัยว่า “ให้เขาจ้อมือกับอับซาโลมหนุ่มคนนั้นด้วยเพื่อเห็นแก่เรา”

และกองทัพทั้งหมดก็ได้ยินสิ่งที่กษัตริย์สั่งกับผู้บังคับบัญชาแต่ละคนเกี่ยวกับอับซาโลม

^๖กองทัพเคลื่อนออกไปเพื่อสู้รบกับอิสราเอล และการสู้รบก็เริ่มขึ้นในป่าเอเฟราอิม ^๗ที่นั่น กองทัพอิสราเอลก็พ่ายแพ้ต่อกองทัพของดาวิด และมีผู้คนล้มตายในวันนั้นถึงสองหมื่นคน ^๘การสู้รบกระจายไปถึงชานเมืองโดยรอบ และป่าได้กินคนไปมากกว่าดาบเสียอีก

^๙ขณะนั้นอับซาโลมได้เจอคนของดาวิดเข้า เขากำลังขี่ล่ออยู่และเมื่อล่อวิ่งลอดได้ก็วิ่งไปที่หนาที่บของต้นไม้หัก หัวของอับซาโลมก็ไปเกี่ยวเข้ากับกิ่งไม้ นั่น เขาห้อยติดอยู่กลางอากาศ ^{๑๐}ในขณะที่ล่อยังคงวิ่งต่อไป

^{๑๐}เมื่อคนหนึ่งมาเห็น จึงไปบอกโยอาบว่า “ข้าพเจ้าเห็นอับซาโลมห้อยอยู่บนต้นไม้หัก”

^{๑๑}โยอาบพูดกับคนที่มาบอกเรื่องนี้กับเขาว่า “อะไรนะ เจ้าเห็นเขาหรือ ทำไมเจ้าถึงไม่ฆ่าเขาให้ตกลงมานบนพื้นเลยล่ะ เสียดยที่เจ้าไม่ได้ทำอย่างนั้น ไม่งั้นเราคงจะได้ให้เงินเจ้าสิบเชเชล ^{๑๒}และเข็มขัดนักรบด้วย”

^{๑๒}แต่ชายคนนั้นตอบว่า “ถึงแม้จะให้ข้าพเจ้าถึงหนึ่งพันเชเชล ข้าพเจ้าก็จะไม่ยกมือขึ้นต่อสู้กับลูกชายของกษัตริย์ ข้าพเจ้าได้ยินกษัตริย์สั่งท่าน อาบีชัยและอิททัยว่า ‘ให้ปกป้องอับซาโลมชายหนุ่มคนนั้นด้วยเพื่อเห็นแก่เรา’ ^{๑๓}ถ้าหากว่าข้าพเจ้าเสี่ยงชีวิตไปฆ่าเขา ข้าพเจ้าเชื่อว่าจะมีอะไรู่อึดขอร้องไปจากกษัตริย์ได้หรอก ถึงตอนนั้นตัวท่านเองก็คงจะถอยห่างไปจากข้าพเจ้า”

^{๑๔}โยอาบพูดว่า “เราไม่น่าเสียเวลากับเจ้าอย่างนี้เลย”

เขาจึงหยิบทวนไปสามเล่มและแทงไปที่หัวใจของอับซาโลมในขณะที่อับซาโลมยังมีชีวิตอยู่บนต้นไม้หัก ^{๑๕}และคนสิบคนที่ถือ

* ๑๘:๓ **ท่านมีค่ามากกว่าพวกข้าพเจ้าหมื่นคน** พบในฉบับแปลกรีกโบราณบางฉบับ ในฉบับภาษาละติน และฉบับฮีบรูสองฉบับ แต่ฉบับฮีบรูที่นิยมใช้กันเขียนว่า เพราะตอนนั้นมีคนอย่างพวกข้าพเจ้าหมื่นคน

† ๑๘:๙ **ห้อยติดอยู่กลางอากาศ** ตามตัวอักษรคือ “ระหว่างสวรรค์และโลก”

‡ ๑๘:๑๑ **สิบเชเชล** ประมาณ ๑๑๕ กรัม

§ ๑๘:๑๒ **หนึ่งพันเชเชล** ประมาณ ๑๑ กิโลกรัม

§ ๑๘:๑๒ **อับซาโลม ... แก่เรา** ในต้นฉบับภาษาฮีบรูเกือบทั้งหมดอาจแปลว่า “อับซาโลม ไม่ว่าท่านจะเป็นใครก็ตาม”

อาวุธให้โย อาบก็เข้าล้อมอัป ซา โลมและฆ่าเขาจนตาย

^{๑๖} แล้วโย อาบได้เป่าแตรขึ้น และกองทัพต่างก็หยุดการติดตามอิสราเอลเพราะโย อาบหยุดพวกเขาไว้ ^{๑๗} พวกเขาเอาตัวอัป ซา โลมโยนลงในหลุมขนาดใหญ่ในป่าและปิดทับไว้ด้วยก้อนหินกองสูงใหญ่ ในขณะที่นางชาวอิสราเอลทั้งหมดได้หลบหนีกลับบ้านของพวกเขา

^{๑๘} ในระหว่างที่อัป ซา โลมยังมีชีวิตอยู่ เขาได้ตั้งเสาหินขึ้นต้นหนึ่งในหุบเขาของ กษัตริย์เพื่อเป็นอนุสาวรีย์ของเขาเองเพราะเขาคิดว่า “เราไม่มีลูกชายที่จะสืบทอดชื่อของเราต่อไป” เขาตั้งชื่อเสานั้นตามตัวเขาและมันถูกเรียกว่าอนุสาวรีย์ของอัป ซา โลมมาจนถึงทุกวันนี้

ดาวิดได้ข่าวว่าอัปซาโลมตาย

^{๑๙} ขณะนั้นอาหิม่า อัสลุกชายศาโดกพูดว่า “ขอให้ผมวิ่งนำข่าวไปบอกกษัตริย์ว่าพระยาห์เวห์ได้ช่วยท่านให้พ้นจากมือของพวกเขาแล้ว”

^{๒๐} โย อาบบอกเขาว่า “เจ้าอย่าได้ไปส่งข่าวในวัน นี้เลย ให้ไปส่งข่าววันอื่นเถิด อย่าให้เป็นวัน นี้เลย เพราะลูกชายของกษัตริย์ได้ตายไปแล้ว”

^{๒๑} โย อาบจึงบอกชาวคูชคนหนึ่งว่า “ให้ไปบอกกษัตริย์ในสิ่งที่เจ้าได้เห็น”

ชาวคูชคนนั้นคำนับลงต่อ หน้าโย อาบและวิ่งออกไป

^{๒๒} อาหิม่า อัสลุกชายศาโดกพูดกับโย อาบอีกครั้งว่า “ไม่ว่ายังไงก็ช่าง ปล่อยให้ผมวิ่งตามหลังชาวคูชคนนั้นไปด้วยเถิด”

แต่โย อาบตอบว่า “ลูกเอ๋ย เจ้าจะวิ่งไปทำไมกัน ข่าวนี้จะไม่ทำให้เจ้าได้ รับรางวัลหรอก”

^{๒๓} คนนั้นพูดอีกว่า “ไม่ว่ายังไงก็ช่าง ผมก็จะขอวิ่งไป”

โย อาบจึงพูดกับเขาว่า “อย่าวิ่ง ก็วิ่งไปสิ”

อาหิม่าอัสลุกจึงวิ่งไปทางที่ราบ * และแซงหน้าชาวคูชคนนั้นไป

^{๒๔} ขณะที่ดาวิดกำลังนั่งอยู่ระหว่างประตูเมืองสองชั้นคือชั้นนอกกับชั้นใน คนเฝ้า

ยามขึ้นไปบนดาดฟ้ากำแพงที่อยู่เหนือประตู ขณะที่เขามองออกไป เขาเห็นชายคนหนึ่งกำลังวิ่งมา ^{๒๕} คนเฝ้ายามก็ร้องบอกกษัตริย์ กษัตริย์พูดว่า “ถ้าเขามาคนเดียว เขาต้องมีข่าวดี”

และชายคนนั้นก็ใกล้เข้ามาเรื่อยๆ ^{๒๖} แล้วคนเฝ้ายามก็เห็นชายอีกคนกำลังวิ่งมา เขาร้องบอกคนเฝ้าประตูว่า “ดูสิ มีชายอีกคนกำลังวิ่งมา”

กษัตริย์พูดว่า “เขาต้องนำข่าวดีมาบอกอีกเหมือนกัน”

^{๒๗} คนเฝ้ายามพูดว่า “ดูเหมือนว่าคนที่วิ่งมาคนแรกจะเหมือนอาหิม่า อัสลุกชายศาโดก”

กษัตริย์พูดว่า “เขาเป็นคนดี เขาจะมาพร้อมกับข่าวดี”

^{๒๘} แล้วอาหิม่า อัสลุกก็ร้องบอกกษัตริย์ว่า “ทุกอย่างเป็นไปได้” เขาก็มกราบลงถึงพื้นต่อหน้ากษัตริย์และพูดว่า “สรรเสริญพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านเถิด พระองค์ได้เอาชนะคนที่ยกมือขึ้นต่อ ท่านกษัตริย์เจ้า นายของข้าพเจ้า”

^{๒๙} กษัตริย์ถามว่า “อัป ซา โลมหนุ่มคนนั้นปลอดภัยหรือไม่”

อาหิม่า อัสลุกตอบว่า “ข้าพเจ้าเห็นความสับสนอลหม่านอย่างมาก ตอนที่โย อาบจะส่งคนรับใช้กษัตริย์และข้าพเจ้ามา แต่ข้าพเจ้าไม่รู้ว่าเป็นเรื่องอะไร”

^{๓๐} กษัตริย์พูดกับเขาว่า “มาเย็นข้างๆ และคอยอยู่ที่นี้” เขาจึงก้าวไปที่ด้านข้างและยืนอยู่ที่นั่น

^{๓๑} แล้วชาวคูชผู้นั้นก็มาถึงและพูดว่า “กษัตริย์เจ้า นายของข้าพเจ้า ขอฟังข่าวดีพระยาห์เวห์ได้ช่วยท่านแล้วในวัน นี้จากคนที่ลูกฮือขึ้นต่อท่าน”

^{๓๒} กษัตริย์ถามชาวคูชคน นั้นว่า “อัป ซา โลมชายหนุ่มผู้นั้นปลอดภัยหรือไม่”

ชาวคูชตอบว่า “ขอให้ศัตรูของกษัตริย์เจ้านายของข้าพเจ้าและทุกคนที่ลูกฮือขึ้นจะทำอันตรายท่าน ต้องเป็นเหมือนชายคนนั้น”

^{๓๓} กษัตริย์ตัวสั่น เข็มไปหมด เขาขึ้นไปบนห้องที่อยู่เหนือประตูและร้องให้ ขณะที่กษัตริย์เดินไป เขาพูดว่า “อัป ซา โลม ลูกพ่อ

* ๑๘:๒๓ ที่ราบ คือที่ราบจอร์แดน

อับซาโลมลูกพ่อ พ่ออยากตายแทนลูกเหลือเกิน อับซาโลม ลูกพ่อ ลูกของพ่อ”

โยอาบต่อว่าดาวิด

๑๙ *มีคนบอกโยอาบว่า “กษัตริย์กำลังร้องไห้และคร่ำครวญถึงอับซาโลม”

^๒ตั้งนั้น ในวันที่นั้นแทนที่กองทัพจะเฉลิมฉลองชัยชนะ กลับกลายเป็นวันเศร้า โศก เพราะในวันที่นั้นทั้งกองทัพได้ยินว่า “กษัตริย์เสียใจเรื่องลูกชายของเขา”

^๓คนเหล่านี้เดินเข้าเมืองอย่างเงียบๆ เหมือนคนที่แอบเข้าเมืองด้วยความ ละอาย เมื่อหลบหนีจากสนามรบ “กษัตริย์ปิดหน้าของเขาและร้องไห้ออกมาดังๆว่า “อับ ซาโลม ลูกพ่อ อับซาโลม ลูกพ่อ ลูกของพ่อ”

^๔โยอาบจึงเข้าไปในวังของกษัตริย์และพูดว่า “วันนี้ ท่านได้ทำให้คนของท่านทั้งหมด อับอวย พวกเขาคือคนที่ได้ช่วยชีวิตท่าน และลูกชายกับลูกสาวอีกหลายคนของท่านไว้ รวบรวมชีวิตของพวกเมียท่านและเมียน้อย * ทั้ง หลายของท่านด้วย ^๖ท่านรักคนเหล่านั้นที่เกลียดท่านและเกลียดคนที่รักท่าน ในวันนี้ท่านทำให้เห็นชัดเจนว่า ผู้นำทัพทั้งหลายของท่านและคนของเขาไม่มีความ หมายถึงท่านเลย ข้าพเจ้ารู้แล้วว่า ท่านคงจะพอใจถ้าอับ ซา โลมยังมีชีวิตอยู่ในวันนี้และพวกข้าพเจ้าตายหมด ^๗ตอนนี้ ขอท่านออกไปและไปให้กำลังใจกับคนของท่าน ข้าพเจ้าสาบานต่อพระ ยาค์เวห์ว่า ถ้าท่านไม่ออกไป จะไม่มีใครเหลืออยู่กับท่านอีก ภายในคืนนี้ และมันจะเลวร้ายยิ่งกว่าความหายนะใดๆก็ตามที่ท่านเคยพบมาตั้งแต่เด็ก จนถึงขณะนี้”

^๘ตั้งนั้นกษัตริย์จึงลุกขึ้นและไปนั่งที่ประตูเมือง เมื่อคนเหล่านั้นได้ยินว่า “กษัตริย์นั่งอยู่บนประตูเมือง †แล้ว” พวกเขา ก็ออกมาอยู่ต่อหน้าเขา

ดาวิดกลับเข้าเมืองเยรูซาเล็มอีกครั้ง

^๙ขณะ นั้นชาวอิสราเอลต่างหลบหนีกลับบ้านของพวกเขา ประชาชนอิสราเอลทั่วทุกเผ่าต่างถกเถียงกันว่า “กษัตริย์ได้ช่วยเหลือพวกเราให้พ้นจากมือของพวกศัตรู เขาคือ

ผู้ ที่ช่วยพวกเราให้พ้นจากมือของชาวฟี ลี สเตีย แต่ตอนนี้เขาได้หลบหนีจากประเทศไป เพราะอับซาโลม ^{๑๐} และอับซาโลมที่พวกเราได้แต่งตั้ง ให้ปกครองพวกเราได้ตายแล้วในสนามรบ แล้วทำไมพวกเราไม่พูดถึงการเชิญกษัตริย์กลับมาเล่า”

^{๑๑}กษัตริย์ดา วิดส่งข้อความไปให้ศบา โดก และอับิยาธาร์นักบวชทั้งสองว่า “ให้ไปถามพวกผู้ใหญ่ชายอายุ ดาห์ว่า ‘ทำไมท่านถึงเป็นคนสุดท้ายที่จะเชิญกษัตริย์กลับวังของเขา ในเมื่อทั่วทั้งอิสราเอลก็ได้พูดกันถึงเรื่อง นี้ และมันก็มีมาถึงหูของเราผู้เป็นกษัตริย์แล้ว

^{๑๒}พวกท่านเป็นพี่น้องของเรา เป็นเลือดเนื้อของเรา แล้วทำไมท่านจึงเป็นพวกสุดท้ายที่จะนำเราผู้เป็นกษัตริย์กลับมาয়วังของเรา’

^{๑๓}และให้บอกอา มา สาดด้วยว่า ‘ท่านไม่ใช่เลือด เนื้อของเราหรือ ขอให้พระเจ้าลงโทษเราอย่างรุนแรงที่สุดอย่างที่ไม่เคยมีมาก่อน ถ้าจากนี้ไปท่านไม่ได้เป็นแม่ทัพของกองทัพเราแทนโยอาบ”

^{๑๔}ดาวิดชนะใจชาวยูดาห์ทั้งหมดราวกับว่าพวกเขาเป็นคนๆเดียว พวกเขาส่งข้อความถึงกษัตริย์ว่า “กลับมาเถิด ทิ้งตัวท่านและคนของท่านทั้งหมดด้วย”

^{๑๕}แล้วกษัตริย์ก็ได้กลับมาและไปถึงแม่น้ำจอร์แดน ขณะนั้นคนยูดาห์ได้มาที่กิลกาลเพื่อออกไปรับเสด็จกษัตริย์และนำเขาข้ามแม่น้ำจอร์แดนมา

ซิเมอขอให้ดาวิดให้อภัยเขา

^{๑๖}ซิ เม อีลูกชายเกราชาวเบน ยา มินที่มาจากเมืองบาสุริม รีบลงมาพร้อมกับคนยูดาห์เพื่อรับเสด็จกษัตริย์ดาวิด ^{๑๗}เขามาพร้อมกับชาวเผ่าเบน ยา มินหนึ่งพันคน และกับศิบาคนรับ ใช้ครอบครัวชาว อูล ศิบา มาพร้อมกับลูกชายสิบห้าคนและคนรับ ใช้สี่สิบคนของเขา พวกเขารีบไปที่แม่น้ำจอร์แดนที่กษัตริย์อยู่

^{๑๘}พวกเขาข้ามที่ทาง ข้ามเพื่อไปรับครอบครัวกษัตริย์ข้ามมา และเพื่อทำตามสิ่งที่กษัตริย์ต้องการ เมื่อซิ เม อีลูกชายเกราข้ามจอร์แดนไป เขามอบค่านับอยู่ต่อ หน้ากษัตริย์ ^{๑๙}และพูดกับกษัตริย์ว่า “ขอให้เจ้า

* ๑๙:๕ เมียน้อย คือทาสหญิงที่เป็นเมีย

† ๑๙:๘ ประตูเมือง เป็นสถานที่ที่ผู้คนมาใช้ประชุมกัน

นายข้าพเจ้าอย่าเอาผิดกับข้าพเจ้าเลย อย่าได้จดจำสิ่งทีผิดๆที่คนรับใช้ของท่านได้ทำไป ในวันที่ท่านกษัตริย์เจ้านายของข้าพเจ้าออกจากเยรูซาเล็ม ขอให้กษัตริย์เอามีนอกไปจากความ คิดด้วยเถิด ^{๒๐} เพราะข้าพเจ้าผู้รับ ใช้ท่านรู้ว่าข้าพเจ้าได้ทำบาปไป แต่ วัน นี้ข้าพเจ้ามาที่นี่เป็นคนแรกในบรรดาครอบครัวโยเซฟ ทั้งหมดเพื่อลงมาพบกับท่านกษัตริย์เจ้านายของข้าพเจ้า”

^{๒๑} แล้วอาบิซัยลูกชายนางเศรูยาห์ก็พูดว่า “ซี เม อิสมาเอลตายเพราะเรื่องนี้ไม่ใช่หรือ เขาได้สาปแช่งผู้ที่พระ ยาค์เวห์ได้เจิมให้เป็นกษัตริย์”

^{๒๒} ดาวิดตอบว่า “พวกลูกชายนางเศรูยาห์ พวกเจ้ามายังเรื่องของเราทำไม วันนี้เจ้าทำตัวเหมือนศัตรูของเรา วัน นี้จะไม่มีใครต้องตายในอิสราเอล คิดว่าเราไม่รู้หรือว่าวันนี้เราได้เป็นกษัตริย์ปกครองเหนืออิสราเอลแล้ว”

^{๒๓} ดังนั้นกษัตริย์พูดกับซีเมอีว่า “เจ้าจะไม่ต้องตาย” ^{๒๔} แล้วกษัตริย์ก็สาบานกับเขา

เมฟีโบเซทไปพบดาวิด

^{๒๕} เมฟีโบเซทหลาน ^{๒๖} ขาอูลลงไปยังเสด็จกษัตริย์ด้วยเหมือนกัน เขาไม่ได้ดูแลเท้าของเขาหรือแต่งหนวดเคราหรือซักเสื้อผ้า เขาเลยตั้งแต่วันที่กษัตริย์จากไปจนกระทั่งวันที่เขากลับมาอย่างปลอดภัย ^{๒๗} เมื่อเขามาจากเยรูซาเล็มเพื่อมารับเสด็จกษัตริย์ กษัตริย์ถามเขาว่า “เมฟีโบเซท ทำไมเจ้าถึงไม่ไปกับเรา”

^{๒๘} เขาพูดว่า “กษัตริย์เจ้านายของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าผู้รับ ใช้ท่านเป็นน่อย ข้าพเจ้าก็เลยพูดว่า ‘ใส่อาบิให้กับลาของเราหน่อย เราจะได้ชี้ตามกษัตริย์ไป’ แต่ศิบาคนรับ ใช้ข้าพเจ้า ทرحศข้าพเจ้า ^{๒๙} และเขาก็ใส่ร้ายข้าพเจ้าผู้รับ ใช้ท่านกษัตริย์เจ้านายของข้าพเจ้า กษัตริย์ของข้าพเจ้าเป็นเหมือนทูตสวรรค์ของพระเจ้า ดังนั้นขอท่านทำในสิ่งที่ท่านเห็น ควรเถิด ^{๓๐} อันที่จริง ลูกหลานทุก

คนของปู่ ข้าพเจ้าไม่สมควรได้รับสิ่งใดเลย นอกจากความ ตายจากท่านกษัตริย์เจ้านายของข้าพเจ้า แต่ท่านได้ให้ข้าพเจ้าผู้รับ ใช้ของท่านนั่งร่วมกับคนเหล่า นนที่นั่งร่วมโต๊ะกับท่าน ดังนั้น ข้าพเจ้ายังมีสิทธิเรียกร้องอะไรจากกษัตริย์อีกเล่า”

^{๓๑} กษัตริย์พูดกับเขาว่า “ไม่ต้องพูดอะไรแล้ว เรขอสิ่งให้เจ้าและศิบาแบ่งที่นาถัน”

^{๓๒} เมฟีโบเซทพูดกับกษัตริย์ว่า “ให้เขาไปทุกอย่างเถิด เพราะตอนนี้ท่านกษัตริย์เจ้านายของข้าพเจ้าได้กลับมาอย่างปลอดภัยแล้ว”

ดาวิดขอให้บารซิลลียมากับเขา

^{๓๓} บารซิลลียชาวกิเลอาดลงมาจากโรเกลิมด้วย เพื่อที่จะข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปกับกษัตริย์และเพื่อส่งเขาให้เดิน ทางไปจากที่นั่น ^{๓๔} ขณะนั้น บารซิลลียแก่มากแล้ว มีอายุแปดสิบปี เขาเป็นผู้นำเสบียงอาหารมาให้กับกษัตริย์ระหว่างที่พักอยู่ที่เมืองมาหะนาอิม เพราะเขาร่ำรวยมาก ^{๓๕} กษัตริย์ดาวิดพูดกับบารซิลลียว่า “ข้ามไปกับเราและอยู่กับเราในเยรูซาเล็มเถิด แล้วเราจะคอยดูแลท่าน”

^{๓๖} แต่บารซิลลียตอบกษัตริย์ดาวิดว่า “ข้าพเจ้าจะยังมีชีวิตอยู่ได้อีกสักกี่ปีกันที่ข้าพเจ้าจะไปอยู่ในเมืองเยรูซาเล็มกับกษัตริย์ ^{๓๗} ตอนนี้ข้าพเจ้าก็มีอายุตั้งแปดสิบปีแล้ว ข้าพเจ้าแก่เกินกว่าที่จะสนุกสนานกับอะไรต่ออะไรแล้ว ข้าพเจ้าผู้รับ ใช้ท่านยังสามารถลิ้ม รสอาหารและเครื่องดื่มได้อีกหรือ ข้าพเจ้ายังจะฟังเสียงของนักร้องชายและหญิงได้อีกหรือ ทำไมจะต้องให้ข้าพเจ้าผู้รับ ใช้ท่านเป็นภาระเพิ่มให้กับกษัตริย์เจ้านายของข้าพเจ้าด้วยเล่า ^{๓๘} ผู้รับ ใช้ท่านจะข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปกับกษัตริย์ไปแค่ช่วงหนึ่งเท่านั้น ทำไมกษัตริย์ต้องตอบแทนข้าพเจ้าด้วยรางวัลขนาดนี้ ^{๓๙} ปล่อยให้ข้าพเจ้าผู้รับ ใช้ท่านกลับไปเถิด ข้าพเจ้าจะได้ตายอยู่ในเมืองของข้าพเจ้าเองใกล้หลุมฝังศพพ่อและแม่

* ๑๙:๒๐ **ครอบครัวโยเซฟ** น่าจะหมายถึงชาวอิสราเอลที่ติดตามอับซาโลม มีหลายครั้งที่ชื่อเอเฟราอิม (ลูกชายโยเซฟ) ถูกใช้แทนกลุ่มชาวอิสราเอลทางเหนือทั้งหมด

† ๑๙:๒๓ **เจ้าจะไม่ต้องตาย** ดาวิดไม่ได้ฆ่าซีเมอี แต่อีกไม่กี่ปีต่อมา ซาโลมอนลูกชายดาวิดส่งให้ฆ่าซีเมอี ดูใน ๑ พงศกษัตริย์ ๒:๔๔-๔๖

‡ ๑๙:๒๔ **หลาน** ตามตัวอักษร คือ “ลูกชาย”

§ ๑๙:๒๘ **ของปู่** ตามตัวอักษรคือ “ของพ่อ”

ข้าพเจ้า แต่คนผู้นี้คือคิมฮามผู้รับใช้ท่าน ให้เขาข้ามไปกับกษัตริย์เจ้า นายของข้าพเจ้า เกิด ทำกับเขาตามที่ท่านเห็นสมควรเถิด”^{๓๘} กษัตริย์พูดว่า “คิมฮามจะข้ามไปกับเรา เราจะตีกับเขาอย่างที่ท่านขอไว้ ท่านขออะไรเราก็จะทำ”

ดาวิดกลับบ้าน

^{๓๙} กษัตริย์จับบาร ชี ล ลัยและให้พบกับเขาและบาร ชี ล ลัยก็กลับบ้านเขา หลังจากนั้น กษัตริย์และประชาชนทั้งหมดก็ข้ามแม่น้ำจอร์แดนไป

^{๔๐} เมื่อกษัตริย์ข้ามแม่น้ำและเดิน ทางไปถึงกิล กาล กองทัพทั้งหมดของยู ดาห์และครึ่งหนึ่งของกองทัพอิสราเอลนำกษัตริย์ข้ามแม่น้ำมา คิมฮามข้ามไปกับเขาด้วย

ชาวอิสราเอลทะเลาะกับชาวยูดาห์

^{๔๑} ต่อ มาคนอิสราเอลทั้งหมดก็มาหา กษัตริย์ และพูดกับเขาว่า “ทำไมชาวยูดาห์ที่น้องของเราถึงได้ขโมยท่านไป ทำไมพวกเขาถึงได้นำตัวท่านและครอบครัวของท่านข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปพร้อมกับคนของเขา”

^{๔๒} ชาวยู ดาห์ทั้งหมดตอบคนอิสราเอลว่า “พวกเราทำไปเพราะกษัตริย์เป็นญาติสนิทกับพวกเรา ทำไมพวกท่านต้องโกรธด้วยพวกเราไปกินของอะไรของกษัตริย์หรือพวกเราเอาอะไรของเขามาเป็นของพวกเราหรือ”

^{๔๓} ชาวอิสราเอลจึงตอบคนยู ดาห์ไปว่า “พวกเรามีส่วน แบ่งในกษัตริย์สิบส่วน และนอกจากนั้น พวกเรามีสิทธิในดาวิดมากกว่าพวกท่าน แล้วทำไมพวกท่านถึงได้ดูถูกพวกเราอย่างนี้ พวกเราไม่ใช่พวกแรกหรือที่ได้พูดถึงการนำกษัตริย์กลับมา”

แต่คำพูดของคนยู ดาห์รุนแรงกว่าคำพูดของคนอิสราเอล

การกบฏของเซบา

๒๐ ^๑ ตอน นั้น เมอญูมีอันธพาลอยู่คน หนึ่งชื่อเซบาลูกชายบิครีชาวเบนยามินอยู่ที่นั่น เขาเป่าแตรขึ้นและตะโกนว่า “พวกเราไม่มีส่วนแบ่งในดาวิด ไม่มีส่วนในลูกชายของเจสซี อิสราเอลเอ๋ย ขอให้ต่าง คน ต่างกลับไปยังเต็นท์ของตัวเองเถิด”

^๒ ตั้ง นั้น คนอิสราเอล ทั้งหมดก็ทิ้งดาวิดไปติดตามเซบาลูกชายบิครี แต่คนยูดาห์ยังคงติดตามกษัตริย์ของพวกเขาไปตลอดทางจากแม่น้ำจอร์แดนถึงเมืองเยรูซาเล็ม

^๓ เมื่อดาวิดกลับถึงวังของเขาในเยรูซาเล็ม เขาได้นำตัวเมีย น้อย สิบคนที่เขาเคยทิ้งไว้ให้ดูแลงและให้พวกนางไปอยู่ในบ้าน หลัง หนึ่งและให้คุมตัวไว้ เขายังดูแลพวกนางแต่ไม่ได้นอนกับพวกนาง พวกนางถูกกักบริเวณและมีชีวิตอยู่อย่างแม่หม้ายจนตาย

^๔ แล้วกษัตริย์ก็พูดกับอา มา สาวว่า “รวบรวมคนยู ดาห์มาหาเราภายในสามวัน และตัวท่านก็มาอยู่ด้วย”

^๕ แต่เมื่ออาสาไปรวบรวมคนยูดาห์ เขาใช้เวลามากกว่าสามวันที่กษัตริย์ให้เวลาเขาไว้

^๖ ดาวิดพูดกับอาบี ชัยว่า “ตอนนี้ เซบาลูกชายบิ ครีจะเป็นอันตรายกับเรามากกว่าอับ ซาโลม เอาคนของเราไปตามล่าเขา ไม่อย่างนั้นเขาจะหลบหนีพวกเราไปอยู่ในเมืองที่เป็นป้อมปราการได้”

^๗ ตั้ง นั้นคนของโย อาบและชาวเคเรธกับชาวเป เลท ^๘ และนักรบที่แกร่ง กล้าทั้งหมด ได้ออกไปภายใต้การนำของอาบีชัย พวกเขาเดินทางจากเมืองเยรูซาเล็มเพื่อไปตามล่าเซบาลูกชายบิครี

* ๑๙:๔๓ มีส่วน แบ่งในกษัตริย์สิบส่วน ยู ดาห์และเบน ยา มินเป็นคนสองกลุ่มในบรรดากลุ่มครอบครัวทั้งหลายที่ต่อมาได้กลายเป็นอาณาจักรยูดาห์ภายหลังจากที่อาณาจักรเกิดการแตกแยก ส่วนครอบครัวอีกสิบครอบครัวรวมอยู่ในอาณาจักรอิสราเอล

† ๒๐:๒ คนอิสราเอล ในที่นี้หมายถึงครอบครัวที่ไม่ได้รวมอยู่กับยูดาห์

‡ ๒๐:๓ เมียน้อย คือทาสหญิงที่เป็นเมีย

§ ๒๐:๓ ในบ้าน อับซาโลมลูกชายดาวิดได้ทำลายเมียน้อยของดาวิดโดยการมีเพศสัมพันธ์กับพวกนาง ดูใน ๒ ซามูเอล ๑๖:๒๑-๒๒

§ ๒๐:๗ ชาวเคเรธกับชาวเปเลท นักรบกลุ่มพิเศษของดาวิด

๙ ในขณะทีพวกเขาอยู่ที่ก้อนหินใหญ่ในเมืองกิเบโอน อามาสาออกมาพบพวกเขา โยอาบกำลังสวมชุดทหารและมีดาบอยู่ในฝัก เห็นบอยู่ที่เข้มขัดข้างเอว เมื่อเขาก้าวออกมา ดาบก็หลุดออกจากฝัก ๙ โยอาบพูดกับอามาสว่า “พี่ชาย ท่านเป็นอย่างไรบ้าง”

แล้วโยอาบก็เอามือขวาจับเคราของอามาสมาเพื่อที่จะจับเขา ๑๐ อามาสไม่ทันป้องกันตัวจากดาบในมือของโยอาบ โยอาบก็แทงดาบเข้าที่ท้องเขา ใส่เหล็กลงมากองที่พื้น โดยไม่ต้องแทงซ้ำอีก อามาสก็ตายแล้ว โยอาบและอาบีชัยน้องชายของเขาก็ไล่ตามเชบา ลูกชายบิครี ๑๑ คนของโยอาบคนหนึ่งยืนอยู่ข้างอามาสาและพูดว่า “ใครที่อยู่ฝ่ายโยอาบและฝ่ายดาวิด ตามโยอาบไป”

๑๒ อามาสานอนตายจมกองเลือดอยู่กลางถนน และมีชายคนหนึ่งเห็นว่ากองทัพล้มตที่เดินผ่านมาก็จะมาหยุดดูศพของอามาสา เมื่อเขาเห็นอย่างนั้น เขาก็วิ่งลากศพของอามาสาออกจากถนนไปที่ทุ่งนาและเอาเสื่อปิดเขาไว้ ๑๓ หลังจากที่ศพของอามาสาถูกย้ายออกจากถนนแล้ว คนทั้งหมดก็ไปกับโยอาบเพื่อตามล่าเชบา ลูกชายบิครี

๑๔ เชบาผ่านอิสราเอลทุกเผ่าไป จนในที่สุดได้มาถึงอาเบล-เบธ-มาอาคาห์และตระกูลของบิครี ๑๕ ได้มารวมตัวกันติดตามเขาไป

๑๖ กองทัพทั้งหมดที่มากับโยอาบมาถึงที่อาเบล-เบธ-มาอาคาห์ และได้ล้อมเชบาไว้ที่นั่น พวกเขาได้สร้างเนินดินขึ้นติดกำแพงด้านนอก เพื่อป็นขั้บนกัาแพง ขณะที่พวกเขา กำลังทะเลาะกัาแพงเพื่อให้มันพังลงมา

๑๗ หญิงฉลาดผู้หนึ่งร้องเรียกพวกเขาจากในเมืองว่า “ฟังนะ ฟังนะ ช่วยเรียกโยอาบมาที่นี้หน่อย เรามีอะไรระพูดกับเขา”

๑๘ โยอาบจึงตรงไปหานางและนางก็ถามว่า “ท่านคือโยอาบหรือ”

เขาตอบว่า “ใช่แล้ว เราเอง”

นางพูดว่า “ฟังสิ่งที่ผู้รับใช้ท่านจะบอกกับท่านให้ทีนะ”

เขาพูดว่า “เรากำลังฟังอยู่”

๑๙ นางพูดต่อว่า “นานมาแล้ว เขาพูดกันว่า ‘ใครมีคำถามอะไร ก็ไปหาคำตอบได้ที่เมืองอาเบล’ และปัญหาที่จะถูกแก้ไข เรียกร้อย ๑๙ ฉนั้นเป็นคนหนึ่งในชาวอิสราเอลที่รักสงบและจงรักภักดีต่อชาติ พวกเขาที่กำลังพยายามจะทำลายเมืองที่เป็นเมืองแม่ของอิสราเอล ทำไมท่านจึงต้องก่อกิน กิณสิ่งซึ่งเป็นของพระยาห์เวห์ด้วย”

๒๐ โยอาบตอบว่า “เราไม่ได้คิดทำอย่างนั้น เราไม่ได้คิดที่จะก่อกินหรือทำลายเมือง ๒๑ มันไม่ใช่เรื่องนั้น มีชายคนหนึ่งชื่อเชบา ลูกชายของบิครี มาจากเมืองในแถบเทือกเขาเอเฟราอิม เขายกมือขึ้นต่อตักนัษัตริย์ คือต่อตักดาวิด มอบตัวช่วยผู้นี้มา และเราจะถอนกำลังไปจากเมืองนี้”

หญิงผู้นั้นพูดกับโยอาบว่า “หัวของเขาคจะถูกโยนไปให้ท่านจากกำแพง”

๒๒ แล้วหญิงคนนั้นก็ไปหาประชาชนทั้งหมดพร้อมทั้งค่านะหนัอันเฉลิยวฉลาดของนาง และพวกเขา ก็ตัดหัวเชบา ลูกชายบิครี และโยนมันออกมาให้โยอาบ

๒๓ นั้นโยอาบจึงเป่าแตรและคนของเขาก็ถอยออกจากเมืองนั้น แต่ละคนกลับบ้านของตนเอง และโยอาบก็กลับไปหากษัตริย์ในเยรูซาเล็ม

เจ้าหน้าที่ของดาวิด

๒๓ โยอาบควบคุมทั้งกองทัพของอิสราเอล เบนายาห์ ลูกชายเยโฮยาดควบคุมชาวเคเรธ และชาวเปเลท ๒๔ อาโด นีร์ม ทำหน้าที่ควบคุมคนงาน เยโฮซา ฟัท ลูกชายอาหิสุด เป็นผู้จัดบันทึก ๒๕ เชวาเป็นเลขา ศาโดกและอาบียาธาร์เป็นนักบวช ๒๖ และอิราชาวยาฮีร์ เป็นนักบวชของดาวิด †

ครอบครัวชาลูลถูกทำโทษ

๒๑ ในสมัยของกษัตริย์ดาวิด เกิด ๒๑ ภาวะอดอยากแห่ง แล้งขึ้นติดต่อกันสามปี ดังนั้น ดาวิดจึงไปถามพระยาห์เวห์ พระยาห์เวห์ตอบว่า “เรื่องนี้เกิดขึ้นเพราะชา

*๒๐:๑๔ *ตระกูลของบิครี* คำนี้พบในสำเนาแปลกรีกและลาติน แต่สำเนาฮีบรูเขียนว่า “ชาวเปเรท”

†๒๐:๒๔ *อาโด นีร์ม* พบในต้นฉบับแปลกรีกโบราณบางฉบับ (ดูใน ๑ พงศกษัตริย์ ๔:๖ และ ๕:๑๔ ด้วย) ในฉบับภาษาฮีบรูคืออาโดรัม

‡๒๐:๒๖ *นักบวชของดาวิด* หรือ หัวหน้าคนรับใช้ หรือ ที่ปรึกษา

อูล และบ้านของเขาเป็อนเลือด เพราะเขา เคยฆ่าชาวเมืองกิเบโอน”

^๒กษัตริย์จึงเรียกชาวเมืองกิเบ โอนมาหา และพูดกับพวกเขา (ชาวเมืองกิเบโอนไม่ได้เป็นส่วนหนึ่งของอิสราเอล แต่เป็นชาวอาโมไรต์ที่รอดชีวิต ชาวอิสราเอลเคยสาบานไว้ว่าจะไว้ชีวิตพวกเขา *แต่ซา อูลที่กำลังคลั่ง ไล่ลอิสราเอลและยู ดาห์พยายามทำลายล้างพวกเขา) ^๓ดา วิดถามชาวเมืองกิเบ โอนว่า “จะให้เรทำอะไรเพื่อพวกท่านบ้าง เราจะแก้ไขอะไรได้บ้างเพื่อให้พวกท่านให้พรกับประชาชนที่เป็นทรัพย์สินของพระยาห์เวห์”

“ชาวเมืองกิเบ โอนตอบเขาว่า “พวกข้าพเจ้าไม่มีสิทธิเรียก ร้องเงินหรือทองคำ อูลหรือครอบครัวเขา และไม่มีสิทธิที่จะฆ่าใครในอิสราเอลด้วย”

ดา วิดจึงถามว่า “ถ้าอย่างนั้น พวกท่านต้องการให้เราทำอะไรให้พวกท่านล่ะ”

“พวกเขาตอบกษัตริย์ว่า “เพราะคนผู้ นั้นต้องการทำลายและกวาดล้างพวกเราให้หมดสิ้นไปเพื่อไม่ให้หลง เหลือพวกเราอยู่ในอิสราเอลอีกต่อไป ^๖ขอให้มอบลูกหลานของเขาเจ็ดคน มาให้พวกเรา ให้พวกเราเสียบพวกเขาไว้ต่อหน้าพระยาห์เวห์ ที่บนเขากิเบโอนที่ของซา อูล ผู้ ที่พระ ยาห์เวห์เคยเลือกนั้น”

กษัตริย์จึงพูดว่า “เราจะมอบพวกเขาให้พวกท่าน” ^๗แต่กษัตริย์ได้ไว้ชีวิตของเม ฟิ โบ เซท ลูกชายของโย นา ธานที่เป็นลูกชาย

ของซาอูล เนื่องจากกษัตริย์ดาวิดเคยสาบานไว้ต่อหน้าพระ ยาห์เวห์ระหว่างดา วิดกับโยนาธาน ^๑ลูกชายซาอูล *ดาวิดได้มอบ อารโม นีและเมฟิ โบเซท ^๒ลูกชายสองคนของซาอูลที่เกิดจากนางริสปาห์ลูกสาวของยาห์ และลูกชายอีกห้าคนของนางเม ราบ ^๓ลูกสาวซาอูล ที่เกิดกับอาตรีเอลลูกชายบารซิลูย์ชาวเม โหลาห์ ^๔ดา วิดมอบตัวคนเหล่านี้ให้ชาวเมืองกิเบ โอน และชาวเมืองก็ได้เสียบพวกเขาทั้งเจ็ด และทิ้งประจานไว้บนเขากิเบโอนต่อ หน้าพระ ยาห์เวห์ ทั้งเจ็ดคนตายพร้อมกัน พวกเขาถูกฆ่าตายในวันแรกของการเก็บเกี่ยว เป็นวันที่การเก็บเกี่ยวข้าวบาร์เลย์กำลังเริ่มต้นขึ้น

ดาวิดและนางริสปาห์

^{๑๐}นางริ ส ปาห์ลูกสาวอัย ยาห์ เอาผ้ากระสอบมาทาบอกบนก้อนหิน สี่สำหรับตนเอง ตั้งแต่เริ่มต้นการเก็บเกี่ยวจนกระทั่งฝนตกลงมา ^{๑๑}จากฟ้าลงบนศพเหล่านั้น นางเฝ้าดูศพเหล่านั้นทั้ง วันทั้ง คืน นางปกป้องศพพวกนั้นจากนกในตอนกลางวัน และสัตว์ป่าในตอนกลางคืน

^{๑๒}เมื่อดา วิดรู้เรื่องที่นางริสปาห์ลูกสาวอัย ยาห์เมีย น้อย ^{๑๓}ซาอูลทำ ^{๑๔}ดาวิดได้ไปเอากระดูกของซาอูลและโยนาธานลูกชายซาอูลมาจากชาวเมืองยาเบช-กิเลอาด (ชาวเมืองนี้ได้แอบไปขโมยศพของสองพ่อลูกนี้มาจาก

*๒๑:๒ ชาว ... พวกเขา สิ่งนี้เกิดขึ้นในยุคของโยชูวา เมื่อชาวเมืองกิเบ โอนหลอกชาวอิสราเอล ดูใน โยชูวา ๙:๓-๑๕

†๒๑:๗ กษัตริย์ดาวิด ... กับโยนาธาน ดาวิดและโยนาธานเคยสัญญากันว่าพวกเขาจะไม่ทำร้ายครอบครัวของกันและกัน อ่านใน ๑ ซามูเอล ๒๐:๑๒-๒๓, ๔๒

‡๒๑:๘ เมฟิ โบเซท เป็นผู้ชายอีกคนหนึ่งชื่อเมฟิ โบเซทเหมือนกัน แต่เป็นคนละคนกับลูกชายโยนาธาน

§๒๑:๘ เมรบบ พบในสำเนาฮีบรูสองฉบับ ในสำเนากรีกโบราณบางฉบับและในสำเนาภาษาซีเรีย (ดูใน ๑ ซามูเอล ๑๘:๑๙ ด้วย) ส่วนในสำเนาฮีบรูเกือบทั้งหมดและสำเนากรีกโบราณใช้คำว่า “มีคาล”

§๒๑:๑๐ ก้อนหิน อาจจะเป็นก้อนหินใหญ่ที่เมืองกิเบโอน (๒ ซามูเอล ๒๐:๘) เป็นก้อนหินที่วางหลายร่างนอนอยู่ หรือเป็นก้อนหินที่แสดงเครื่องหมายว่าเป็นสถานที่ที่ลูกชายของนางถูกฝังอยู่

**๒๑:๑๐ ตั้งแต่เริ่มต้น ... ฝนตกลงมา นี่เป็นเวลาประมาณหกเดือน เพราะตามปกติเขาจะเก็บเกี่ยวในปลายเดือนเมษายน และอีกหกเดือนต่อมาฝนถึงจะตกประมาณปลายเดือนตุลาคม

††๒๑:๑๑ เมียน้อย คือทาสหญิงที่เป็นเมีย

ลานเมืองที่เบธซาน *ซึ่งเป็นทีที่ชาวฟิลิสเตีย
เสียบประจานพวกเขาไว้ ภาย หลังจากที
พวกเขาฆ่าซาอูลได้ทีกิลโบอา)

^{๑๓}ดาวิดนำกระดูกของซาอูลและโยนาธาน
ลูกชายของซาอูลมาจากที่นั่น รวมทั้งกระดูก
ของเจ็ดคนที่ถูกเสียบถูกทิ้งประจานไว้ มา
รวมเข้าด้วยกัน ^{๑๔}พวกเขาฝังกระดูกของซา
อูลและโยนาธานลูกชายในหลุมฝังศพของ
ศิซฟอของซาอูลที่เศลาในเมืองของเบนยามิน
และทำทุกอย่างทีกษัตริย์ได้สั่งไว้ หลัง
จากนั้น พระเจ้าก็ตอบคำอธิษฐานสำหรับ
แผ่นดินที่แห่งแล้งนั้น

สงครามกับชาวฟิลิสเตีย

^{๑๕}อีกครั้งหนึ่ง เกิดการสู้รบขึ้นระหว่าง
ชาวฟิลิสเตียกับอิสราเอล ดาวิดก็ไต่ลงไปกับ
คนของเขาเพื่อสู้รบกับชาวฟิลิสเตีย และดา
วิดก็เริ่มเหนื่อยล้า ^{๑๖}อิชปีเบโนบเชื้อสายคน
หนึ่งของพวกยักษ์ †เขาใช้หอกที่มีหัวทำจาก
ทองสัมฤทธิ์หนักสามร้อยเซเชล ‡และพก
ดาบใหม่มาด้วย เขาพูดว่าเขาจะฆ่าดาวิด
เสีย ^{๑๗}แต่อาบีชัยลูกชายนางเศรยาห์ได้มา
ช่วยดาวิดไว้ และเขาก็ได้สู้รบกับชายฟิลิส
เตียคนนั้นและฆ่าเขา บรรดาคนของดาวิด
จึงได้สาบานกับดาวิดว่า “ท่านอย่าออกไป
สู้รบกับพวกเร่อีกเลย เพื่อว่าตะเกียงของ
อิสราเอลจะได้ไม่ดับลง”

^{๑๘}หลังจากนั้นยังมีการสู้รบกับชาวฟิลิส
เตียอีกทีเมืองโกบ และที่นั่นเอง สิบบเคย์
ชาวหุซาห์ได้ฆ่าสัฟหนึ่งในพวกลูกหลานของ
พวกยักษ์

^{๑๙}หลังจากนั้นก็มีการสู้รบกับชาวฟิลิสเตีย
ทีเมืองโกบอีก เอลฮานันลูกชายยาอาเร-โอ
เรกิม †ชาวเบธเลเฮม ได้ฆ่าโกลิอัทชาวักท
ซึ่งใช้หอกดำมใหญ่โตเหมือนไม้พันทอผ้า

^{๒๐}มีการสู้รบกันอีกทีเมืองกัท มีชายร่าง
ใหญ่ทีมีนิ้วมือและนิ้วเท้าข้างละหกนิ้ว รวม
ยี่สิบสี่นิ้ว เขาสืบเชื้อสายมาจากพวกยักษ์
เหมือนกัน ^{๒๑}เมื่อเขาพูดเหน็บแนมอิสราเอล
โยนาธานลูกชายซิเมอ็ซึ่งเป็นพี่ชายของดา
วิดก็ฆ่าเขาตาย

^{๒๒}ทั้งสิคนนีสืบเชื้อสายมาจากพวกยักษ์ใน
เมืองกัท พวกเขาถูกดาวิดและคนของดาวิด
ฆ่าตาย

ดาวิดขอบคุณพระยาห์เวห์ที่ช่วยกู้เขา

(สดด. ๑๘:๑-๕๐)

๒๒ ^๑ดาวิดร้องเพลงบทนี้ให้กับพระ
ยาห์เวห์ ในวันที่พระองค์ช่วยท่าน
ให้พ้นจากเงื้อมมือของพวกศัตรูทั้งหมด
และจากเงื้อมมือของซาอูล

^๒ดาวิดพูดว่า “พระยาห์เวห์คือหินกำบังของ
ข้าพเจ้า คือบ่อมปรการของข้าพเจ้า คือ
ผู้ช่วยชีวิตของข้าพเจ้า

^๓พระเจ้าของข้าพเจ้า คือหินกำบังที่ข้าพเจ้า
เข้าไปลี้ภัย

คือโล่กำบังของข้าพเจ้า คือฤทธิ์อำนาจ ^{**}ที่
ช่วยกู้ชีวิตข้าพเจ้า

คือที่ซ่อนที่ปลอดภัยของข้าพเจ้า และเป็นที
ลี้ภัยของข้าพเจ้า

เป็นพระผู้ช่วยให้รอด พระองค์เจ้าข้า
พระองค์ได้ช่วยข้าพเจ้าให้พ้นจากคนป่า
เถื่อน

^๔ข้าพเจ้าร้องขอความช่วยเหลือจากพระ
ยาห์เวห์ผู้ทีควรค่าแก่การสรรเสริญ
แล้วพระองค์ก็ช่วยข้าพเจ้าให้พ้นจากพวก
ศัตรู

^๕เพราะว่าพวกคลื่นแห่งความตายได้ล้อม
ข้าพเจ้าอยู่

*๒๑:๑๒ *เบธซาน* หรือ “เบธเชอาน”

†๒๑:๑๖ *เชื้อสายคนหนึ่งของพวกยักษ์* หรือแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “เชื้อสายของชาวราฟา”

‡๒๑:๑๖ *สามร้อยเซเชล* หรือ ประมาณสามกิโลกรัมครึ่ง

†๒๑:๑๙ *ลูกชายยาอาเร-โอเรกิม* หรือลูกชายของยาอีร์ช่างทอผ้า

§๒๑:๑๙ *โกลิอัทชาวักท* ใน ๑ พงศาวดาร ๒๐:๕ บอกว่า เอลฮานันได้ฆ่าลามีผู้เป็นน้องชายของโกลิอัท

**๒๒:๓ *ฤทธิ์อำนาจ* หรือ แปลตรงๆได้ว่า “เขาสัตว์” เป็นสัญลักษณ์ของความแข็งแกร่ง

และกระแสน้ำแห่งความ ตายกำลังจะทำให้
ข้าพเจ้าจมน

๖ เชือกแห่งแดนคนตายพันอยู่รอบๆตัว
ข้าพเจ้า

กับดักแห่งความตายอยู่ตรงหน้าข้าพเจ้า

๗ เมื่อข้าพเจ้าตกอยู่ในความทุกข์ ยาก

ข้าพเจ้าร้องเรียกพระยาห์เวห์

ข้าพเจ้าเรียกพระเจ้าของข้าพเจ้า

พระองค์ได้ยินเสียงของข้าพเจ้าจากวังของ
พระองค์นั้น

เสียงร้องของข้าพเจ้าได้ยินไปถึงหูของ
พระองค์

๘ แล้วแผ่นดินโลกก็สั่นสะเทือน

พวกเขาคำฟ้าสวรรค์ก็สั่นไหว เพราะพระเจ้า
โกรธ

๙ มีควันพุ่งออกจากจมูกของพระองค์

ไฟที่เผา ผลาญพุ่งออกมาจากปากของ
พระองค์

ถ่านหินลุกแดงพุ่งออกมา

๑๐ พระองค์แหวกท้องฟ้า และเสด็จลงมา

พร้อมด้วยเมฆที่บริสุทธิ์ใต้เท้าของพระองค์

๑๑ แล้วพระองค์ก็ขึ้นขึ้นพิทูตสวรรค์ที่มีปีก

แล้วเหาะลงมา เห็นพระองค์อยู่บนปีกของ
ลม

๑๒ พระองค์ทำความ มีตรอบพระองค์เหมือน
เต็นท์

เป็นเมฆหนาที่บ เป็นที่รวบรวมของน้ำ

๑๓ รัศมีอันเจิดจ้าของพระองค์อยู่เบื้องหน้า
พระองค์

และมีสายฟ้าพุ่งออกไป

๑๔ พระยาห์เวห์ทำให้เกิดฟ้าร้อง

พระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่สูงสุดก็เปล่งเสียงดังไปทั่ว

๑๕ พระเจ้ายิ่งใหญ่ออกไป ซึ่งทำให้พวกศัตรู
แตกกระเจิง

พระองค์ทำสายฟ้าผ่าจนพวกนั้นแตกกระเจิง
สับสนวุ่นวายไปทั่ว

๑๖ เมื่อพระองค์ตะโกนคำ สั่งของพระองค์
ออกไป

เมื่อลมที่พวย พุ่งออกมาจากจมูกของ
พระองค์

ทำให้น้ำทะเลก็ถอยร่นกลับไป

กันทะเลและรากฐานของโลกก็ปรากฏขึ้น

๑๗ พระองค์เอื้อมมือลงมาจากเบื้อง บนมา
ฉวยข้าพเจ้าไว้

พระองค์ดึงข้าพเจ้าขึ้นมาจากกระแสน้ำเชี่ยว
กรากัน

๑๘ พระองค์ช่วยให้ข้าพเจ้ารอดพ้นจากศัตรูที่
มีพลัง

พระองค์ช่วยให้ข้าพเจ้ารอดพ้นจากพวกศัตรู
ที่แข็งแรงกว่าข้าพเจ้า

๑๙ พวกเขาปะทะกับข้าพเจ้าตอนที่ข้าพเจ้า
เจอกับภัยพิบัติ

แต่พระยาห์เวห์ช่วยสนับสนุนข้าพเจ้า

๒๐ พระองค์นำข้าพเจ้าออกไปยังที่โล่งกว้าง

พระองค์ช่วยชีวิตข้าพเจ้า เพราะพระองค์ขึ้น
ชอบข้าพเจ้า

๒๑ พระ ยาห์เวห์ให้รางวัลกับข้าพเจ้าเพราะ
ข้าพเจ้าทำสิ่งที่ถูกต้อง

พระองค์ตอบแทนข้าพเจ้าเพราะมือของ
ข้าพเจ้าสะอาดบริสุทธิ์

๒๒ ข้าพเจ้าได้ใช้ชีวิตอย่างระมัดระวังอย่าง
ที่

พระยาห์เวห์ต้องการให้ข้าพเจ้าเป็น

ข้าพเจ้าไม่ได้หันเหไปจากพระเจ้าของ

ข้าพเจ้าเพื่อจะได้ไปทำสิ่งที่ชั่วร้าย

๒๓ เพราะข้าพเจ้าคิดถึงกฎเกณฑ์และข้อ

บังคับต่างๆของพระองค์อยู่เสมอ

ข้าพเจ้าไม่ได้หันเหไปจากพวก กฎของ

พระองค์

๒๔ ข้าพเจ้าไม่มีที่ติดต่อนหน้าพระองค์

และข้าพเจ้าได้รักษาตัวเองให้พ้นจากบาป

๒๕ พระยาห์เวห์ได้ตอบแทนข้าพเจ้า

เพราะข้าพเจ้าได้ทำสิ่งที่ถูกต้อง

เพราะพระองค์ได้เห็นข้าพเจ้านั้นสะอาด

บริสุทธิ์

๒๖ พระองค์จะจงรักภักดีกับคนที่จงรักภักดี

กับพระองค์

และพระองค์จะไว้ที่ติงกับคนที่ไว้ที่ติ

๒๗ พระองค์จะบริสุทธิ์กับคนที่บริสุทธิ์กับ

พระองค์

แต่กับคนที่เหลื่อมจืด พระองค์จะรู้ทัน

และลงโทษเขาอย่างที่เขาคาดไม่ถึง

๒๘ พระองค์ช่วยกู้คนต่ำต้อย

แต่พระองค์มองคนหยิ่ง โยโสเพื่อทำให้เขาตก

ต่ำลง

๒๙ ข้าแต่พระ ยาห์เวห์ พระองค์เป็นตะเกียง

ของข้าพเจ้า

พระเจ้าของข้าพเจ้า ตอนที่ข้าพเจ้าอยู่ใน

ความมืด พระองค์นำความสว่างมาให้

๓๐ พระองค์ช่วยให้ข้าพเจ้าสามารถลุยเข้าไป

สู้กับกองทัพได้

พระเจ้าของข้าพเจ้า ช่วยให้ข้าพเจ้าสามารถ

กระโดดข้ามกำแพงของศัตรูไปได้

๓๑ ทางของพระเจ้าไม่มีที่ตี
 สัญญาของพระ ยาร์เวห์นั้นได้ รับการ พิสูจน์
 แล้วว่าเชื่อถือได้
 พระองค์เป็นโล่ให้กับทุกคนที่ลี้ภัยใน
 พระองค์

๓๒ ใครเป็นพระเจ้า นอกจากพระยาร์เวห์
 ใครเป็นหินกำบัง นอกจากพระเจ้าของพวก
 เรา

๓๓ พระเจ้าองค์นี้เป็นที่ลี้ภัยอันเข้มแข็งของ
 ข้าพเจ้า
 พระองค์ทำให้ทางของข้าพเจ้าไม่มีอุปสรรค
 ขัดขวาง

๓๔ พระองค์ช่วยให้เท้าข้าพเจ้ามั่นคงเหมือน
 เท้ากวาง
 พระองค์ทำให้ข้าพเจ้าสามารถยืนหยัดมั่นคง
 ได้แม้บนที่สูง

๓๕ พระองค์ฝึกมือของข้าพเจ้าสำหรับ
 สงคราม
 พระองค์ใส่พลังเข้าไปในแขนของข้าพเจ้า
 เพื่อจะจ้งำศัตรูที่แข็งแกร่งที่สุดได้

๓๖ พระองค์ได้มอบโล่ของพระองค์ที่ช่วย
 ปกป้องข้าพเจ้า
 ความช่วยเหลือของพระองค์ทำให้ข้าพเจ้ามี
 ชัยชนะ

๓๗ พระองค์ทำให้ทางของข้าพเจ้ากว้างขวาง
 เท้าของข้าพเจ้าจึงไม่พลาดล้ม

๓๘ ข้าพเจ้าได้ไล่ตามจับศัตรูและทำลายพวก
 เขา
 และไม่ได้หันทกลับจนได้ทำลายพวก เขาจน
 หมดสิ้น

๓๙ ข้าพเจ้าได้ทำลายพวกเขาจนหมดสิ้น
 ข้าพเจ้าได้บดขยี้พวกเขา จนพวกเขาลุกขึ้น
 มาไม่ได้อีก
 พวกเขาล้มลงอยู่แทบเท้าของข้าพเจ้า

๔๐ พระองค์ได้ทำให้ข้าพเจ้าแข็งแกร่งพร้อม
 ออกรบ
 พระองค์ทำให้คนเหล่านั้นที่ลุกขึ้นมาต่อสู้กับ
 ข้าพเจ้าต้องยอมหมอบลงต่อข้าพเจ้า

๔๑ พระองค์ทำให้ศัตรูของข้าพเจ้าหันหลังหนี
 ไป
 ข้าพเจ้าก็โค่นคนพวกนั้นที่เกลียดชังข้าพเจ้า
 ลง

๔๒ พวกเขามองหาแต่ไม่มีใครช่วยให้รอด
 พวกเขาร้องต่อพระ ยาร์เวห์แต่พระองค์ไม่
 ตอบพวกเขา

๔๓ ข้าพเจ้าทุบตีพวก เขาแหลกละเอียด
 เหมือนฝุ่นของแผ่นดินโลก
 ข้าพเจ้าบดขยี้พวกเขาและเหยียบ ย่ำพวก
 เขาเหมือนโคลนตามท้องถนน

๔๔ พระองค์ช่วยให้ข้าพเจ้ารอดพ้นจาก
 กองทัพศัตรูที่เข้ามาโจมตี
 พระองค์ยัง คงให้ข้าพเจ้าเป็นหัวหน้าของ
 ชนชาติต่างๆเหล่านั้น
 แม้แต่คนที่ข้าพเจ้าไม่รู้จัก ก็รับใช้ข้าพเจ้า

๔๕ พวกคนต่างชาติมาหมอบอยู่ต่อ หน้า
 ข้าพเจ้า
 ทันทีที่พวกเขาได้ยินเรื่องของข้าพเจ้า พวก
 เขาต่างยอมสยบต่อข้าพเจ้า

๔๖ คนต่างชาติพวกนั้นขวัญหนีดีฝ่อ
 พวกเขาออกมาจากที่ซ่อน ตัว สั่น งันงกด้วย
 ความกลัว

๔๗ ใช่แล้ว พระยาร์เวห์มีชีวิตอยู่ ให้สรรเสริญ
 พระเจ้าผู้เป็นหินกำบังของข้าพเจ้า
 ไทยกย่องพระเจ้าของข้าพเจ้า ผู้เป็นหิน
 กำบังที่ช่วยให้ข้าพเจ้ารอดพ้น

๔๘ พระองค์ เป็นพระเจ้าผู้ส่งโทษศัตรูของ
 ข้าพเจ้า
 และนำให้ชนชาติต่างๆลงมายู่ใต้ข้าพเจ้า

๔๙ พระองค์นำข้าพเจ้าออกมาจากพวก ศัตรู
 ของข้าพเจ้า
 พระองค์ยกข้าพเจ้าขึ้นเหนือคนเหล่า นั้นที่
 ลุกขึ้นมาต่อสู้กับข้าพเจ้า
 พระองค์ช่วยให้ข้าพเจ้ารอดจากศัตรูที่โหด
 ร้าย

๕๐ ดังนั้น ข้าแต่พระ ยาร์เวห์ ข้าพเจ้าจะ
 สรรเสริญพระองค์ท่ามกลางชนชาติทั้ง
 หลาย
 ข้าพเจ้าจะร้อง เพลงสรรเสริญชื่อของ
 พระองค์

๕๑ พระองค์ให้ชัยชนะอันยิ่งใหญ่กับกษัตริย์
 ของพระองค์
 พระองค์ให้ความ รักอันมั่นคงกับกษัตริย์ที่
 พระองค์ได้เลือกไว้
 ซึ่งก็คือดาวิดและลูกหลานของเขาตลอดไป”

คำพูดสุดท้ายของดาวิด

๑ นี่คือคำพูดสุดท้ายของดาวิด

๒๓ “คำพูดนี้เป็นของดาวิดลูกชายเจสซี
 คำพูดนี้เป็นของชายที่พระเจ้ายกย่อง
 ชายผู้ ที่พระเจ้าของยา โคอได้เจิมให้เป็น
 กษัตริย์

เป็นนักรบคนโปรดของอิสราเอล *
๒ พระ วิญญาณของพระ ยาร์เวห์ พุดผ่าน
ข้าพเจ้า

คำพูดของพระองค์อยู่ที่ลิ้นของข้าพเจ้า
๓ พระเจ้าของอิสราเอลพูดไว้
หिनกำบังของอิสราเอลพูดกับข้าพเจ้าว่า
'คนที่ปกครองประชาชนอย่างป็นธรรม
คนที่ปกครองด้วยความยำเกรงพระเจ้า
๔ เป็นเหมือนแสงอรุณ
เป็นเหมือนดวงอาทิตย์ที่ขึ้นในเวลาเช้าที่ไม่
มีเมฆ
ที่สดใสหลังฝนตก ที่ทำให้ต้นหญ้างอกขึ้น
จากดิน'

๕ ครอบครัวยของข้าพเจ้าได้ปกครองอย่างนั้น
พระองค์ได้ทำสัญญากับข้าพเจ้าที่จะคงอยู่
ตลอดไป
และไม่เปลี่ยนแปลง
พระองค์จะทำให้ข้าพเจ้าประสบความสำเร็จ
และให้สิ่งที่ข้าพเจ้าหวังไว้

๖ แต่คุณ ชั่วเป็นเหมือนหนามที่ต้องถูกขว้าง
ทิ้งไปให้หมด
หิบบันด้วยมือไม่ได้
๗ ต้องใช้เครื่องมือที่เป็นเหล็กหรือด้ามหอก
เขี่ยกองมันไว้และเผามันตรงนั้นเลย”

นักรบผู้กล้าสามคน

(๑ พศด. ๑๑:๑๐-๔๗)

๘ ต่อไปนี้เป็นชื่อนักรบผู้กล้าของดาวิด คือ
เยชบา อิลชาวฮัคโมนี่ † เขาเป็นหัวหน้าของ

กองทหารของกษัตริย์ที่แบ่งเป็นกลุ่มละสาม
คน † เขาใช้หอกของเขา † ฉ่าแปดร้อยในการ
รบครั้งเดียว

๙ รองจากเขา คือเอลเอาซาร์ลูกชายโดโด
§ จากตระกูลอาโฮไซ เป็นหนึ่งในสามผู้กล้า
เขาอยู่กับดาวิดตอนที่พวกเขาได้ทำทนายชาว
ฟีลิสเตียที่รวมตัวกันอยู่ที่บีสตัมมิม ** ให้
ออกมาสู้รบ ทหารอิสราเอลต่างหลบหนีไป
กันหมด ๑๐ แต่เขากลับยืนหยัดอยู่กับที่และ
ฆ่าชาวฟีลิสเตียจนมือของเขาเป็นเหน็บแข็ง
ติดดาบ ในวันนั้นพระ ยาร์เวห์ได้นำชัยชนะ
อันยิ่งใหญ่มาให้เขา กองทัพอิสราเอลได้หวน
กลับมาหาเอลเอาซาร์ เพื่อปลดข้าวของจาก
คนที่ถูกฆ่าตายเท่านั้น

๑๑ รองจากเขาคือซัม มาห์ลูกชายอาเกซาว
ฮาราร์ เมื่อชาวฟีลิสเตียรวมตัวกันในที่ที่เป็น
ทุ่ง นาที่เต็มไปด้วยถั่ว แยก †† กองทัพของ
อิสราเอลได้หลบหนีไป ๑๒ แต่ซัม มาห์ยังคง
ยืนหยัดอยู่ที่กลางทุ่ง เขาต่อสู้และฆ่าชาวฟีลิส
เตีย และพระ ยาร์เวห์ได้นำชัยชนะอันยิ่ง
ใหญ่มาให้เขา

๑๓ คู่หนึ่งในช่วงฤดูเก็บเกี่ยว นักรบผู้
กล้าทั้งสามคนนี้ จากกองทหารของดาวิดที่
แบ่งเป็นกลุ่มละสามคน †† ได้ลงมาหาดาวิด

๑๓:๑ เป็นนักรบคนโปรดของอิสราเอล หรือ “เป็นเพลงที่ไพเราะที่สุดในบรรดาเพลง
ของอิสราเอล”

๑๓:๘ เยชบาอิลชาวฮัคโมนี่ ตรงนี้เขียนตามแปลกรีกและลาตินโบราณบางฉบับ แต่ฉบับ
ฮีบรูที่นิยมใช้กันเขียนว่า “เยชบาบาสเซเบธชาวทาคเคโมนี่”

๑๓:๘ กองทหาร... สามคน ทหารกลุ่มเล็กๆเหล่านี้ใช้ในงานพิเศษของกษัตริย์ ในบทนี้ มี
หลายแห่งที่พวกฉบับฮีบรูและฉบับแปลโบราณจะสับสนระหว่างคำว่า สาม สามสิบ และทหาร
กลุ่มละสาม ในข้อนี้ฉบับแปลกรีกโบราณและลาตินบางฉบับเขียนว่า “สามคนนั้น”

๑๓:๘ ใช้หอกของเขา ตรงนี้มาจากหนังสือ ๑ พงศาวดาร ๑๑:๑๑ และฉบับแปลกรีกโบราณ
แต่ฉบับฮีบรูที่นิยมใช้กัน ตรงนี้อ่านไม่เข้าใจ

๑๓:๙ เอลเอาซาร์ลูกชายโดโด หรือ “เอลเอาซาร์ญาติของเขา”

๑๓:๙ รวมตัวกันอยู่ที่บีสตัมมิม ดูใน ๑ พงศาวดาร ๑๑:๑๓ สำเนาฮีบรูแปลว่า “รวมตัว
กันที่นั่น”

๑๓:๑๑ ถั่วแยก ถั่วเมล็ดกลมขนาดเล็ก

๑๓:๑๓ จากกองทหาร ... กลุ่มละสามคน ในฉบับฮีบรูที่นิยมใช้กันเขียนว่า “พวกสาม
สิบ”

*ที่ถ้ำอดุลลัม ขณะที่กองทัพฟิลิสตั้งค่ายอยู่ในหุบเขาเรูฟาอิม

๑๔ ในเวลานั้นดาวิดอยู่ในที่กำบังแข็งแรง และกองทัพชาวฟิลิส ตั้งบ้อมอยู่ที่เบรล เสม ๑๕ ดาวิดหัวเราะและเปรยๆขึ้นว่า “ใครหนอจะเอานำจากบ่อน้ำใกล้ประตูเมืองเบรล เสมมาให้เราดื่มได้”

๑๖ นักรบผู้กล้าทั้งสามคนจึงได้ฝ่าแนวทหารชาวฟิลิส เตีย ไปตักน้ำจากบ่อน้ำใกล้ประตูเมืองเบรล เสมและนำกลับมาให้ดาวิด แต่ดาวิดไม่ยอมดื่ม เขากลับเทมันทิ้งต่อหน้าพระยาห์เวห์ แล้วดาวิดก็พูดว่า ๑๗ “ข้าแต่พระยาห์เวห์ ข้าพเจ้าไม่ได้คิดจะทำอย่างนี้เลย ข้าพเจ้าจะดื่มเข้าไปได้อย่างไร นี่มันเป็นเหมือนเลือดของคนที่ต้องเสียชีวิตเพื่อไปเอามันมา ไม่ใช่หรือ” แล้วดาวิดก็ไม่ยอมดื่มมัน

สิ่งเหล่านี้ คือการกระทำของนักรบผู้กล้าทั้งสามคน

นักรบผู้กล้าสามสิบคน

๑๘ อาบีชัยน้องชายโยอาบลูกนางเศรยาห์ เป็นหัวหน้าของกองทหารของดาวิดที่แบ่งเป็นกลุ่มละสามคน *เขาใช้หอกของเขาต่อสู้อันสามร้อยคนและฆ่าพวกนั้นจนหมด แต่เขาไม่ได้กลายเป็นคนหนึ่งในนักรบผู้กล้าสามคนนั้น ๑๙ เขามีชื่อเสียงเท่ากับนักรบผู้กล้าสามคนนั้น ไม่ใช่หรือ เขาได้กลายเป็นผู้นำของสามคนนั้น แม้ว่าเขาจะไม่ได้เป็นหนึ่งในสามคนนั้นก็ตาม

๒๐ เบไนยาห์ลูกชายเยโฮยาดาเป็นนักรบผู้กล้าจากเมืองซิบเซเอล เขาทำสิ่งที่ยิ่งใหญ่ทั้งหลาย เขาฆ่าคนใจสิงห์ ๓ สองคนของโมอับ วันหนึ่งเมื่อหิมะตก เขาได้ลงไปในห้องและฆ่าสิงโตตายไปตัวหนึ่ง ๒๑ และเขาได้ฆ่าทหารอียิปต์ตัวใหญ่คนหนึ่ง ทั้งๆที่ทหารอียิปต์นั้นถือหอกอยู่ในมือ เบไนยาห์ต่อสู้กับทหารนั้นด้วยไม้กระบองที่อ่อนหนึ่ง เขาแย่งหอกจากมือของทหารอียิปต์ นั้นมาได้ และฆ่าทหารนั้นด้วยหอกของเขาเอง ๒๒ นั่นคือการกระทำที่กล้าหาญทั้งหลายของเบไนยาห์ลูกชายเยโฮยาดา แต่เขาไม่ได้กลายเป็นคนหนึ่งในนักรบผู้กล้าสามคนนั้น ๒๓ เขามีเกียรติที่สุดในกองทหารของกษัตริย์ที่แบ่งเป็นกลุ่มละสามคน *แต่เขาไม่ได้กลายเป็นคนหนึ่งในผู้กล้าสามคนนั้น ดาวิดได้แต่งตั้งให้เขาเป็นหัวหน้าทหารประจำตัวพระองค์

๒๔ คนต่อไปนี้เป็นส่วนหนึ่งของนักรบผู้กล้าสามสิบคน ††

คือ อาสาเฮลน้องชายโยอาบ เอลฮานันลูกชายโดธจากเบรล เสม

๒๕ ชิมมาร์ชาวฮาโรด เอลีคาชาวฮาโรด

๒๖ เฮเลสชาวเปเลท อิราลูกชายอิกเชซชาวเมืองเทโคอา

๒๗ อาบีเยเซอร์ชาวเมืองอานาโท เมนูนัย #ชาวหุซาร์

๒๘ คัลโมนชาวอาโไฮ มาหะรียาชาวเนโทฟาห์

*๒๓:๑๓ **นักรบผู้กล้า ... มหาดาวิด** ข้อความนี้ในภาษาฮีบรูเข้าใจยาก แต่ใช้วิธีเปรียบเทียบกับ ๑ พงศาวดาร ๑๑:๑๕

†๒๓:๑๔ **ที่กำบังแข็งแรง** ดึกหรือเมืองที่มีกำแพงสูงและแข็งแรงป้องกันอยู่

‡๒๓:๑๘ **กองทหาร ... สามคน** ฉบับฮีบรูที่นิยมใช้กันส่วนใหญ่เขียนว่า “พวกสาม” แต่มีฉบับฮีบรูสองฉบับและพวกฉบับแปลภาษาซีเรียเขียนว่า “พวกสามสิบ”

†๒๓:๑๘ **เขาไม่ได้ ... สามคนนั้น** เป็นการแก้ฉบับฮีบรูที่นิยมใช้กันให้เป็นไปตาม ๑ พงศาวดาร ๑๑:๒๐ ฉบับฮีบรูที่นิยมใช้กันเขียนว่า เขามีชื่ออยู่ในนักรบสามคนนั้น ซึ่งคงหมายความว่า เขามีชื่อเสียงพอกับนักรบสามคนนั้น ข้อ ๒๒ ก็อธิบายได้เหมือนกับข้อนี้

§๒๓:๒๐ **ใจสิงห์** ในสำเนากรีก เขียนว่า “ลูกชายสองคนของเอลีเอลชาวโมอับ”

๒๓:๒๓ **กองทหาร ... สามคน ตรงนี้ฉบับฮีบรูที่นิยมใช้กันเขียนว่า “พวกสามสิบ”

††๒๓:๒๔ **นักรบผู้กล้าสามสิบคน** เป็นทหารของดาวิดที่มีชื่อเสียงในเรื่องความกล้าหาญ

‡๒๓:๒๗ **เมนูนัย** พบในฉบับภาษาฮีบรู ส่วนในฉบับภาษากรีก (ดู ๑ พงศาวดาร ๑๑:๒๘ ด้วย) คือ สิบเบคัย

- ๒๙ เฮเลด * ลูกชายบาอานาห์ชาวเนโทฟาห์ อิททัยลูกชายริบัยจากกิเบอาห์ชาวเบนยามิน
- ๓๐ เบไนยาห์ชาวปิราโธน ฮิตดัย † จากลัธธากรอกซ์
- ๓๑ อาบีอัลโบนชาวอารบา อัสมาเวทชาวบาสุรัม
- ๓๒ เอลียาบาซาอัลโบน บรรดาลูกชายของยาเซน โยนาธาน
- ๓๓ ลูกชาย † ของซิมมาห์ชาวฮาราร์ อาหิอัม ลูกชายซาราร์ชาวฮาราร์
- ๓๔ เอลีเฟเลทลูกชายอาหิสบัยชาวมาอาคาห์ เอลีอัมลูกชายอาหิไซเฟลชาวกิโลห์
- ๓๕ เฮสโรชาวคารเมล ปารัยชาวอาราบ
- ๓๖ อิกาลลูกชายนาธันชาวเมืองไซบาห์ ลูกชายของฮากรี †
- ๓๗ เศเลกชาวอัมโมน นาหะรัยชาวเบเอโรท คนถืออาวุธให้โยอาบลูกชายนางเศรฺยาห์
- ๓๘ อีราชาวอิทไรต์ กาบเรบชาวอิทไรต์
- ๓๙ อูรียาห์ชาวฮิตไทต์ รวมทั้งหมดสามสิบเจ็ดคน

ดาวิดตัดสินใจนับกองทัพของเขา

(๑ พศต. ๒๑:๑-๖)

๒๔ * ความ โกรธของพระ ยาร์เวห์ลุกขึ้นต่อ ด่านชาวอิสราเอลอีกครั้ง พระองค์ยุให้ดาวิดไปต่อ ด่านคนอิสราเอล พระยาร์เวห์บอกดาวิดว่า “ไปนับชาวอิสราเอลและยูดาห์”

† กษัตริย์ดาวิดจึงพูดกับโยอาบและพวกแม่ทัพ ๓ ที่อยู่กับเขาว่า “ไปหาชาวอิสราเอลทุกเผ่าตั้งแต่แดนจนถึงเบเออร์เซบา ** และ

ลงทะเบียนนักรบเหล่า นั้นเพื่อเราจะได้ว่า พวกเขามีจำนวนเท่าใด”

๓ แต่โยอาบตอบกษัตริย์ว่า “ขอให้พระยาร์เวห์พระเจ้าของท่าน เพิ่มจำนวนกองทัพขึ้นอีกหนึ่งร้อยเท่า และขอให้ดวงตาของกษัตริย์เจ้า นายของข้าพเจ้าได้มองเห็นเรื่องนี้ แต่กษัตริย์เจ้านายของข้าพเจ้าต้องการนับพลอย่างนี้ไปทำไมกัน”

๔ แต่อย่างไรก็ตาม คำพูดของกษัตริย์ก็มีอำนาจเหนือโยอาบและบรรดาแม่ทัพเหล่านั้น พวกเขาจึงออกไปเพื่อไปลงทะเบียนนักรบของอิสราเอล ๕ หลัง จากข้ามแม่น้ำจอร์แดนมา พวกเขาตั้งค่ายอยู่ใกล้ภูไรเออร์ ในช่องแคบทางใต้ของเมือง จากนั้นก็ผ่านไปยังกาดและต่อไปที่ยาเซอร์

๖ พวกเขาไปที่กิเลอาดและแคว้นตะทิมโหดฉิ และได้ไปถึงดานยาอันและอ้อมไปยังไซดอน ๗ แล้วพวกเขาตรงไปที่ป้อมของโธระและเมืองทั้งหมดของชาวฮีไวต์และชาวคานาอัน ในที่สุด พวกเขา ก็ไปถึงเบเออร์เซบาในเนเกบของยูดาห์ ๘ หลัง จากที่พวกเขาไปทั่วแผ่นดินแล้ว พวกเขา กลับเยรูซาเล็มโดยใช้เวลาทั้งหมดเก้าเดือนกับอีกยี่สิบวัน

๙ โยอาบรายงานจำนวนนักรบให้กษัตริย์ ในอิสราเอลมีคนที่ร่างกายสมบูรณ์ที่สามารถถือดาบได้ทั้งหมดแปดแสนคน และในยูดาห์มีห้าแสนคน

พระยาร์เวห์ลงโทษดาวิด

(๑ พศต. ๒๑:๗-๑๗)

๑๐ ดาวิดรู้สึกสำนึกผิดขึ้นหลัง จากที่เขาได้นับนักรบ และเขาพูดกับพระยาร์เวห์ว่า

* ๒๓:๒๙ **เฮเลด** พบในสำเนาภาษาฮีบรูหลายฉบับและสำเนาภาษาลาติน (เหมือน ๑ พงศาวดาร ๑๑:๓๐) แต่สำเนาภาษาฮีบรูอีกหลายฉบับ คือ “เฮเลบ”

† ๒๓:๓๐ **ฮิตดัย** ฉบับแปลกรีกโบราณบางฉบับเขียนว่า สุริย (เหมือน ๑ พงศาวดาร ๑๑:๓๒)

‡ ๒๓:๓๓ **ลูกชาย** เจอในสำเนาภาษากรีก (ดูใน ๑ พงศาวดาร ๑๑:๓๔ ด้วย) ในฉบับภาษาฮีบรูไม่มีคำว่า “ลูกชาย”

๑ ๒๓:๓๖ **ลูกชายของฮากรี** อยู่ในฉบับแปลกรีกโบราณบางฉบับ และใน ๑ พงศาวดาร ๑๑:๓๕ แต่ฉบับฮีบรูที่นิยมใช้กันเขียนว่า บานิคคนเผ่ากาด

๒ ๒๔:๒ **โยอาบ ... แม่ทัพ** พบในหนังสือสำเนาแปลกรีกโบราณ (ดูใน บทที่ ๔ และใน ๑ พงศาวดาร ๒๑:๒ ด้วย) ส่วนในฉบับภาษาฮีบรูคือ “แม่ทัพโยอาบ”

** ๒๔:๒ **ตั้งแต่นั้น** ... **เขาวัว** หมายถึงประชาชนชาวอิสราเอลทั้งหมด ดานคือเมืองทางเหนือสุดและเบเออร์เซบาอยู่ทางใต้

“ข้าพเจ้าได้ทำบาปอย่างใหญ่ หลวงในสิ่งที่ข้าพเจ้าทำไป ตอน นี้ ข้าแต่พระ ยาร์เวห์ ข้าพเจ้าขอให้พระองค์เอาความ ผิดของข้าพเจ้าผู้รับ ใช้ไปด้วยเถิด ข้าพเจ้าได้ทำในสิ่งที่ใจเขลามาก” ^{๑๑}ในวันรุ่งขึ้นตอนดาวิดตื่น พระ ยาร์เวห์ส่งคำ พุดมาถึงกาดผู้ พุดแทนพระเจ้าผู้ ที่เห็นนิมิตของดาวิด ให้ไปพุดกับดาวิดว่า ^{๑๒}“ไปบอกดาวิดว่า ‘นี่คือสิ่งที่พระ ยาร์เวห์ พุด เราจะให้ทางเลือกแก่เจ้าสามทาง เลือกมาหนึ่งทางที่เจ้าจะให้เราทำกับเจ้า’”

^{๑๓}กาดจึงไปพบดา วิดและพุดกับเขาว่า “จะให้สิ่งใดเกิด ขึ้นกับท่านบ้างในสามสิ่งนี้คือ

ความอดอยากหิวโหยสามปี *บนแผ่นดินของ ท่าน

หรือการหลบหนีจากศัตรูของท่านสามเดือน ในขณะที่พวกเขาตามล่าท่าน

หรือโรค ระบาดบนแผ่นดินของ ท่านสามวัน

ตอนนี้ คิดให้ดีและตัดสินใจว่า ข้าพเจ้าควรจะตอบผู้ที่ส่งข้าพเจ้ามาว่าอย่างไรดี”

^{๑๔}ดา วิดพุดกับกาดว่า “เรากำลังทุกข์ทรมานอย่างหนัก ปล่อยให้พวกเราอยู่ในกำมือของพระ ยาร์เวห์เถิด เพราะความเมตตาของพระองค์ยิ่ง ใหญ่ แต่อย่าให้เราตกอยู่ในกำมือมนุษย์เลย”

^{๑๕}พระ ยาร์เวห์จึงส่งโรค ระบาดให้อิสราเอลตั้งแต่เข้าจนกระทั่งสิ้น สดวันตามที่กำหนด ไว้ และมีประชาชนตั้งแต่दानจนถึงเบเออร์เซบา ล้มตายไปเจ็ดหมื่นคน ^{๑๖}เมื่อทูต สวรรค์ยื่นมือของตนออกเพื่อทำลายเยรูซาเล็ม พระ ยาร์เวห์เปลี่ยนใจเรื่องการทำลาย นั้น และพุดกับทูต สวรรค์ผู้ที่กำลังทำให้ประชาชนเจ็บ ป่วยอยู่นั้นว่า “พอแล้ว เก็บมือท่านกลับคืนได้แล้ว” ทูต สวรรค์ของพระ ยาร์เวห์จึงอยู่ที่ลานนวด ข้าวของอา ราวนาห์ ชาวเยบุส

ดาวิดถวายเครื่องบูชาที่ลานนวดข้าว

(๑ พศต. ๒๑:๑๘-๒๓)

^{๑๗}เมื่อดา วิดเห็นทูต สวรรค์ผู้ทำลายประชาชน เขาพุดกับพระ ยาร์เวห์ว่า “ข้าพเจ้าคือคนที่ทำบาปและทำผิดคน นั้น พวก นั้นเป็นเพียงแกะเท่านั้น พวกเขาได้ทำอะไรรองไปเล่า ขอให้มือพระองค์ตกลงมาที่ข้าพเจ้าและครอบครัวของข้าพเจ้าเถิด”

^{๑๘}ในวันนั้น กาดไปหาดาวิดและพุดกับเขาว่า “ให้ขึ้นไปสร้างแท่นบูชาให้พระ ยาร์เวห์ที่บนลานนวดข้าวของ อา ราวนาห์ชาวเยบุสนั้น” ^{๑๙}ดา วิดจึงขึ้นไปตามที่พระ ยาร์เวห์ได้สั่งผ่านมาทางกาดถึง เขา ^{๒๐}เมื่ออา ราวนาห์มองเห็นกษัตริย์และคนของเขา กำลังตรงมา เขาออกไปและก้ม หน้ากราบ ลงถึงพื้นต่อ หน้ากษัตริย์ ^{๒๑}อา รา วนา ห์พุดว่า “กษัตริย์เจ้า นายของข้าพเจ้ามาหาผู้รับ ใช้ของพระองค์ทำไมหรือ”

ดา วิดตอบว่า “เพื่อที่จะซื้อลานนวดข้าวของเจ้า เราจะได้สร้างแท่นบูชาให้พระ ยาร์เวห์ โรค ระบาดของประชาชนจะได้หายไป”

^{๒๒}อา รา วนา ห์พุดกับดา วิดว่า “กษัตริย์เจ้า นายของข้าพเจ้าจะเอาอะไรก็ได้ตามที่พระองค์พอใจ และไปถวายเครื่องบูชาตามที่ท่านเห็นสมควร นี้ คือพวกวัวตัวผู้เอาไว้ใช้เป็นเครื่องเผาบูชา และนี่คือเลื้อนนวดข้าวและแอก เอาไว้ใช้เป็นพื้น ^{๒๓}ข้าแต่กษัตริย์ ข้าพเจ้าขอยกของทั้งหมด นี้ให้กับกษัตริย์” อา รา วนา ห์พุดกับกษัตริย์ด้วยว่า “ขอให้พระ ยาร์เวห์ พระเจ้าของท่าน ยอม พังคำอธิษฐานของท่านเถิด”

^{๒๔}แต่กษัตริย์ตอบอา ราวนาห์ว่า “ไม่ได้หรอก เรายินกรานที่จะจ่ายเงินให้เจ้า เราจะไม่ถวายเครื่องเผาบูชาที่เราได้มาฟรีให้กับพระ ยาร์เวห์ พระเจ้าของเรา”

ดา วิดจึงซื้อลาน นวดข้าว และซื้อพวกวัวตัวผู้ เป็นเงินมากกว่าครึ่งกิโลกรัม ^{๒๕}ดาวิดสร้างแท่น บูชาให้พระ ยาร์เวห์ขึ้นที่ นั้นและถวายเครื่องเผาบูชาและเครื่องบูชาอื่นๆเพื่อ

*๒๔:๑๓ สามปี พบในหนังสือสำเนาแปลกรีกโบราณ (ดูใน ๑ พงศาวดาร ๒๑:๑๒ ด้วย) ในฉบับภาษาฮีบรูคือ “เจ็ดปี”

†๒๔:๑๖ อาราวนาห์ ใน ๑ พงศาวดาร ๒๑:๑๘ เรียกชายคนนั้นว่า “โอเรนัน”

คืนดีกับพระเจ้า แล้วพระ ยาร์เวห์ก็ตอบ รับ
คำอธิษฐานของเขาสำหรับคนในแผ่นดิน ดิน
และโรคระบาดในอิสราเอลก็หยุดลง